

ΕΤΟΣ 23° ♦ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 ♦ ΑΡ. 275

ΔΑΥΛΟΣ €5

ΓΡΑΦΤΕ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΜΟΝΟ ΜΕ ΛΕΞΕΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ!..

ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΩΣ... “ΑΓΙΟΥΣ” ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

“Εἰδικὸς” γιὰ παθήσεις
τῶν ὄρχεων ὁ προστάτης
Ἅγιος... τῆς Ἀστυνομίας!

ISSN 1105-9486

9 771105 948009

12>

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΓΙΝΕ
ΓΥΡΩ ΣΤΟ 9.000 π.ΧΡΙΣΤΟΥ

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
εκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλεομοιότητα: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30-14:30
καθημερινά (και Σάββατο).

Εκτύπωση: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα,
Τηλ.: 210 5225479.

- Τιμή αντίτυπου: € 5.
- 12μηνη συνδρομή: € 47.
- Οργανισμών κ.λπ.: € 70,50.
- Φοιτητών: € 38.
- Εξωτερικού: 100 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται
αυτόματως μετά τη λήξη του 12μήνου.
Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
του ενδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Ποστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
βιβλίων, τόμων, παιδιών τευχών «Δ»
και έγγραφες συνδρομητών:
στην ιστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Επίσης έγγραφες συνδρομητών με
ένα απλό τηλεφώνημα στα
τηλέφωνα του «Δ».

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται η έν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του εκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας

Έτος 23°, Δεκέμβριος 2004, Άρ. 275

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Τα οικονομικά του «Δαυλού»..... **18150**

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Αυτό μόνο ήταν οι Έλληνες..... **18121**

ΕΡΕΥΝΕΣ

Δύο αντιγραφείς του Άριστοτέλη:
Νεύτνας και Καρτέσιος..... **18157**
Οι άγιοί μας ανθέλληνες..... **18167**
Ό ορχεολόγος προσάτης άγιος
της Άστυνομίας μας!..... **18167**
Οι άθλοι του Άγίου Νέστορα..... **18170**
Η χρονολόγηση του Κατακλυσμού..... **18179**

Το Αίγαίο ύγρο πέπλο χιλιάδων αρχαιοτήτων..... **18179**
Τα αρχαία κείμενα: Πώς να τα διαβάσουμε..... **18205**
Η αυτοκράτειρα Είρήνη συζυγοκτόνος και
παιδοκτόνος - αλλά άγία της Όρθοδοξίας..... **18211**
Γράφοντας Άγγλικά μόνο με ελληνικές λέξεις!..... **18219**
Το γενεαλογικό δένδρο του Ίησου..... **18226**
Έλληνικές παροιρίες..... **18230**

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Φαινόμενα καισαροπαπισμού;..... **18156**
ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ..... **18189**
Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ..... **18210**
Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ..... **18218**
Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ..... **18230**

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΗΠΑ: Όλοταχώς προς δικτατορία..... **18163**
«Ξέρω τί διαβάξεις...»..... **18163**
Καθεδρικός ναός ό Λευκός Όϊκος!..... **18165**
Καλωσόρισμα με «χερουβείμ» και «σεραφείμ»
στή Σαντορίνη..... **18176**
Η συναγωγή-βήμα του Παύλου» στη Βέροια..... **18191**
Τό Χθές και τό Σήμερα σέ Ελλάδα-Ίαπωνία..... **18199**
Συντριβή αρχαιοτήτων στη Σάμο..... **18216**
Θυσιάζεται στις έπιχορηγήσεις ή Έλληνική στα ΤΕΙ..... **18219**
Η Ρωμιοσύνη και τή Σκόπια..... **18233**

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Πέτρος Νικολαΐδης..... **18179**
Κωνσταντίνα Άναστασιάδου..... **18199**

Ό «Δ» έχει τήν ευθύνη τών κειμένων που δημοσιεύει στίς
σελίδες του. Για τίς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. έκτός «Δαυλού» από πρόσωπα που
γράφουν ή έγραψαν στο Περιοδικό, ό «Δ» δέν ευθύνεται.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

«Δαυλὸς» εἶναι τὸ μοναδικὸ ἰδιωτικὸ ἔντυπο στὴν Ἑλλάδα, ἴσως καὶ στὸν Κόσμο, ποὺ δὲν δημοσιεύσε ποτε (γιὰ λόγους ἀρχῆς), ἔστω καὶ μία, διαφήμιση στὰ 23 χρόνια ποὺ κυκλοφορεῖ. Ταυτόχρονα ἡ πάση θυσία διατήρηση τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας τοῦ λόγου ποὺ ἀρθρώνει, ὄχι μόνο καθιστᾷ ἀδιανόητη τὴν προσφορὰ οἰασδῆποτε νομίμως προβλεπόμενης οἰκονομικῆς ὑποστηρίξεως ἀρμοδίως προερχόμενης, ἀλλὰ ἀντίθετα προκάλεσε στὸ παρελθὸν (καὶ προκαλεῖ σήμερα ἀκόμη πιδ πιεστική) τὴ δυσμενῆ μεταχείρισή του ἀπὸ διάφορους φορεῖς ἰσχύος μέσω τῆς ἔμμεσης καὶ δόλιας στέρησης στοιχειωδῶν δικαιωμάτων λειτουργίας καὶ κυκλοφορίας ποὺ ἀπολαμβάνουν ὅλα τὰ ἄλλα ἔντυπα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑφίσταται ζημιές καὶ νὰ παλεύη μὲ ἀντιδράσεις καὶ ἐμπόδια, ποὺ τοῦ κοστίζουν κυκλοφοριακά, οἰκονομικὰ καὶ ἐπιχειρηματικὰ.

Παρὰ ταῦτα ὁ «Δ» κράτησε σταθερὲς τὶς τιμὲς διαθέσεώς του γιὰ τέσσερα συνεχῆ χρόνια, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2001 μέχρι σήμερα (Δεκέμβριος 2004), στὶς 1.700 δραχ. ἢ, μετὰ τὴν «εἰσαγωγή» τοῦ εὐρώ, στὸ ἰσότημό τους (5 εὐρώ) ἀνὰ ἀντίτυπο, ὅπως καὶ τὶς τιμὲς τῶν συνδρομῶν του. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ τιμὲς τοῦ δημοσιογραφικοῦ χάρτου καὶ τοῦ ἐξωφύλλου, οἱ δαπάνες τῆς τεχνικῆς παραγωγῆς του καὶ τὰ ἄλλα ἀπαραίτητα γιὰ τὴν συνεχῆ βελτίωση τῆς ἐκδόσεώς του ἔξοδα ἔχουν ἀυξηθῇ ἀπὸ 40 ἕως καὶ 120%.

Μολονότι ἡ κυκλοφορία τοῦ «Δαυλοῦ» εἶναι σχετικῶς ὑψηλὴ γιὰ ἓνα ἔντυπο μὴ μαζικὸ, μὴ λαϊκὸ, ποὺ ἀπευθύνεται μόνο σὲ ἓνα κοινὸ ὑψηλοῦ πνευματικοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠθικοῦ, ἐπιτέδου, ὁ ἰσολογισμὸς του κάτω ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐκτεθεῖσες συνθήκες εἶναι ἰσχυρότατος ἕως ἀρνητικός. Καταλήγουμε λοιπὸν στὴν ἀπόφαση νὰ ἀναπροσαρμόσουμε ἀπὸ τὸ ἐπόμενο τεῦχος (Ἰανουαρίου 2005) τὶς τιμὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡς ἑξῆς:

- **Τιμὴ τεύχους:** (ἀπὸ €5) σὲ €6.
- **Ἐτήσια κανονικὴ συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ:** (ἀπὸ €47) σὲ €53.
- **Ἐτήσια φοιτητικὴ συνδρομὴ:** (ἀπὸ €38) σὲ €43.
- **Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ:** παραμένει **σταθερὴ στὰ 100 δολλ. ΗΠΑ** (ἢ στὸ ἰσόποσό τους σὲ οἰοδήποτε ἄλλο νόμισμα).
- **Ἐτήσια συνδρομὴ Ὑπηρεσιῶν, Βιβλιοθηκῶν κ.λπ.:** (ἀπὸ €70,50) σὲ €80.

Πιστεύουμε ὅτι ὄχι μόνον οἱ παλαιοὶ ἀναγνώστες μας (ποὺ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τιμοῦν μὲ τὴν ἔμπρακτη συμπαράστασή τους ὡς συνδρομητὲς τὴν προσπάθεια τοῦ «Δ» γιὰ περισσότερα ἀπὸ 20 συνεχῆ χρόνια), ἀλλὰ καὶ οἱ «νεήλυδες», ποὺ συνεχῶς προστίθενται στοὺς παλαιούς, θὰ κατανοήσουν τὰ παραπάνω δεδομένα καὶ θὰ δεχθοῦν μία ἀσήμαντη μηνιαία (1 εὐρὼ) ἢ ἐτήσια (6 εὐρὼ) ἐπιβάρυνσή τους, ποὺ ὅμως μὲ αὐτὴν θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀδιατάρακτη συνέχιση ἀλλὰ καὶ βελτίωση καὶ ἐπιτάχυνση μιᾶς ἀπολύτως ἀνεξάρτητης πνευματικῆς πορείας 23 χρόνων, στὴν ὁποία ἐξελικτικὰ ἀρθρώνεται καὶ ὠριμάζει χρόνο μὲ χρόνο ἓνας πρωτότυπος, δημιουργικὸς καὶ ἐλεύθερος λόγος, μὲ ἤδη ὁρατὰ θετικὰ καὶ ριζοσπαστικὰ ἀποτελέσματα στὴν πνευματικὴ καὶ ἰδεολογικὴ κατάσταση τῆς Ἑλλάδος.

Εὐχὲς γιὰ ἓνα πιδ φωτεινὸ καὶ συνειδητὸ 2005.

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Οί γεννήτορες τοῦ φασισμού ἐναντίον τῶν... Ἑλλήνων «φασιστῶν»

Κύριε διευθυντά,
Παρακολουθῶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀπὸ καιρὸ τίς δημοσιεύσεις στὸ περιοδικὸ ποὺ ἐπιμελεῖσθε. Θὰ ἤμουν κακόπιστος καὶ ψεύτης, ἂν δὲν ἀναγνώριζα τὸ δημοκρατικὸ φρόνημα ποὺ διέπει ἐσᾶς καὶ τοὺς συνεργάτες σας. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν σᾶς κρύβω τὴν ὀργή ποὺ μὲ κατέλαβε, σὰν διάβασα τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Στέφανου Μυτιληναίου στὸ τεύχος 273, ὅπου κάνει λόγο γιὰ τίς κατηγορίες κάποιων γιὰ ρατσισμό καὶ ἐθνικισμό καὶ οἱ ὁποῖες ρίχνουν λάσπη σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα. Ἡ αἰσχρότητα πολλῶν κληρικῶν ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο· λὲς καὶ δὲν ξέρουμε ὅτι κάθε καλὸ καὶ προοδευτικὸ ποὺ γίνεται ἔχει βάση του τὰ ἐπιτεύγματα τῶν προγόνων μας. Νομίζουν ὅτι ξεχάσαμε τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε ὁ κληρὸς συνεργαζόμενος μὲ ὅλες τίς ἀρχές κατοχῆς, ποὺ βασάνισαν τὸν τόπο μας. Ὅχι, δὲν ξεχάσαμε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐγκλημάτισε ἐνάντια στοὺς Ἑλληνες σὰν συνεργάτες τῶν Ρωμαίων, τῶν Γόθων, τῶν Τούρκων, τῶν Ἰταλῶν, τῶν Γερμανῶν, τῶν Βουλγάρων, τῶν Ἀγγλῶν κ.λπ. Δὲν ξεχάσαμε ὅτι ὑπῆρξαν ἱεράρχες προδότες ὅλων τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν μετώπων καὶ τῶν λαϊκῶν κινήμα-

των τῆς πατρίδας μας. Δὲν ξεχνᾶμε ὅτι δηλώσανε ἐπίσημα ὑποταγὴ στὶς φασιστικὲς δυνάμεις τῆς Κατοχῆς καὶ ὅτι συνεργαστήκανε μὲ ζήλο μὲ τὸν Ἄξονα, γιὰ νὰ ξεκληρίσουνε ὅποιονδήποτε δὲν ἔσχυβε τὸ κεφάλι στὴν αὐταρχικὴ ἐξουσία τους. Ξέρουμε καλὰ ὅτι μὲ τὴ θρησκεία τους χωρίσανε τοὺς Ἑλληνες σὲ χριστιανούς, μουσουλμάνους καὶ ἄθεους, μπάζοντας στὸ παιχνίδι τίς Τουρκίας, Ἀλβανίας κ.λπ. Αὐτοὶ εἶναι μὲ ἱστορικὲς ἀποδείξεις οἱ φασίστες, οἱ ρατσιστές, οἱ μισογύνηδες, οἱ ἀντισημιῖτες, οἱ ναζιστές, οἱ χιτλερικοί, οἱ μισάνθρωποι καὶ δὲν συμμαζεύεται. Ἄν δὲν πάψουν τὴ φασιστικὴ τους προπαγάνδα, θὰ ξεσηκώσουν ξανὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δημοκρατικῆς κριτικῆς γιὰ τὰ ἔργα καὶ τίς ἡμέρες τους. Εἶναι οἱ τελευταῖοι, ποὺ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ κριτικάρουν πρωταγωνιστές τῆς νεώτερης Διανόησής μας σὰν τὸν Μαρκόπουλο, τὸ Θεοδωράκη, τὸν Κορδάτο, τὸ Γλέζο, τὸν Τρίτση καὶ ὅποιον ἄλλο ἔχουν πιάσει στὸ στόμα τους.

Ξέρω ἀνθρώπους στὴν τάξη τῶν κληρικῶν ποὺ ἀγαποῦνε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν λαὸ μας, ποὺ κάνουν ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι τους, γιὰ νὰ ξεσκατάρουνε τὸ ἱερατεῖο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται τὸ σύστημά τους, μέ-

ΑΥΤΟ ΜΟΝΟ ΗΣΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ;

άποιοι διαμαρτύρονται γιὰ τίς «ὑπερβολές» ποὺ κατὰ τὴ γνώμη τους ἐγράφησαν σὲ κάποιο ἄρθρο τοῦ «Δαυλοῦ». Λόγω «διαμορφωμένης γνώμης» τῶν ἐλαχίστων αὐτῶν δὲν εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἀντίλογος. Ὅμως τὸ ὅλο θέμα εἶναι παγκόσμιας ἐμβέλειας. Οἱ «ἀνησυχοῦντες» λένε: Μήπως εἶναι ὑπερβολὲς τὰ συμπεράσματα τῆς πρωτοποριακῆς ἔρευνας; Μήπως πρέπει καὶ νὰ σταματήσουν;

Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐλληνικῆς νοστορπίας εἶναι γνωστοί. Αὐτὸ ποὺ διαφεύγει εἶναι οἱ κατηγορίες τῶν ἀσχολουμένων μὲ τοὺς Ἑλληνες (ἐλληνότροποι, ἐλληνομαθεῖς, ἐλληνολάτρες), ποὺ χωρίζονται σέ: **1** σκεπτόμενους καὶ ἐρευνητὲς μὲ βάση τὸν λόγο **2** μωροεθνικιστές, ποὺ δὲν χρειάζονται μελέτη, τοὺς ἀρκοῦν οἱ «δοξασμένοι πρόγονοι» **3** ἐλληνολάτρες-τυπολάτρες, χωρὶς ψάξιμο γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα τῆς θολούρας **4** κατεστημένο: εἶναι συνήθως μεγαλοκαθηγητὲς παγκόσμιας ἐμβέλειας ἢ λεγόμενη «ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα».

Ἡ γενικὴ τους ἀρχή: Ἐνδιαφέρουσα ἡ Ἑλλάδα, «ιδιόρρυθμος» ὁ πολιτισμὸς της, ἀλλὰ πρέπει νὰ κινούμεθα μέσα στὰ παγιωμένα ἀπὸ τὸν 19ο αἰ. πλαίσια. Πέραν τούτου οὐδέν.

νουνε στην αφάνεια και ποτέ δεν ξγιναν ἄγιοι οἱ παλαιοὶ ἀπὸ αὐτοὺς και δὲν θὰ γίνουιν κι οἱ καινοῦργοι. Τὸ ἱερατεῖο ὠρκιζε τοὺς κατακτητὲς και τοὺς δικτάτορες, αὐτὸ στήριζε τὸν φασισμό, αὐτὸ τὸν συντηρεῖ και τώρα. Δὲν πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸν Μάρτη τοῦ 2002, ποὺ ὁ παπατηλεορασάκιας Γεώργιος Μεταλληνὸς γράφοντας σὲ κάποια φυλλάδα ξεκαθάρισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει ὀδιδήποτε εἶναι δημοκρατικό και πρωτοπόρο. Εἶναι ν' ἀπορῆς ποὺ οἱ ναρκέμποροι αὐτοὶ σκοροποῦν ἀκόμα ὀπιο στὸν κοσμάκη.

Πάντως σὰς βεβαιῶ, κύριε Λάμπρου, ὅτι εἴμαστε πολλοὶ ποὺ ἀγανακτοῦμε μ' αὐτὰ και μ'

αὐτὰ και νὰ ξέρετε ὅτι συντρέχουμε ποικίλως τὸν ἀγῶνα ποὺ κάμετε γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσετε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀντιδραστικούς, τοὺς ἐφευρέτες τοῦ φασισμού και τοῦ χιτλερισμοῦ. Αὐτοὺς ποὺ συντηροῦν τὴ δουλεία μὲ τὸ νὰ βαφτίζουν χριστιανορθόδοξους τὰ ξεριζωμένα ἀνθρωπάκια ποὺ φέρνει τὸ κεφάλαιο στὰ μέρη μας, γιὰ νὰ τὰ ἐκμεταλλεύεται μαζί μὲ τὸ ἱερατεῖο. Ἄς εἶναι, ξυπνᾶμε και οἱ θεοκράτες δὲν φτουράνε και πολὺ πιά.

Μὲ τιμή
Γιάννης Στεφανίδης,
Ἀθήνα

«Σκληρὸς» ἔβραιοφονικισμὸς ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Τὸ ὅτι ἡ ἱκανότης μου νὰ ὀμιλῶ σήμερα και νὰ σὰς γράφω αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ ὀφείλεται στὸν μέγιστο τῶν πολιτισμῶν και λαῶν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Φοινικικό, εἶναι πιά παγκοσμίως γνωστό, και μόνον ὁ «Δαυλὸς» δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἡμεδαποὺς και ἄλλοδαποὺς φοινικιστὲς και τὴν σχετική βιβλιογραφία, ἔρχεται τὸ παγκοσμίου φήμης και ἐγκυρότητος περιοδικὸ «National Geographic» σὲ ἓνα ἐπιστημονικῶτατο ἄρθρο του νὰ καταλήξῃ: «Λόγω τῆς εὐαισθησίας τοῦ πάπυρου, τοῦ βασικοῦ ὕλικου γραφῆς τῶν Φοινίκων, δὲν διασώθηκαν κείμενά τους. Ὅ,τι γνωρίζουμε γι' αὐτοὺς, προέρχεται ἀπὸ ἀναφορὲς ἀντιπάλων λαῶν, ποὺ ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀνακριβεῖς ἡ και ὕποκειμενικές. Ἡ εἰρωνεία εἶναι ὅτι, ἐνῶ οἱ Φοῖνικες θεωροῦνται οἱ ἐφευρέτες τοῦ

σύγχρονου ἀλφαβήτου –τὸ ὀποῖο διέδωσαν μέσῳ τοῦ ἐμπορίου σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς Μεσογείου– ἐν τούτοις τίποτε δὲν σῶζεται ἀπὸ τὴν πλούσια λογοτεχνία τους.» («National Geographic», Ὀκτ. 2004, σελ. 40).

Ἐπιτέλους ἔλαμψε ἡ ἀλήθεια! Ὁ πολιτισμὸς τῶν Φοινίκων ἦταν τέτοιου μεγέθους και τόσο προηγμένος, ὥστε οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοὶ νὰ ξεκινήσουν νὰ γράφουν κατευθεῖαν σὲ πάπυρους, ἀπαξιῶντας νὰ γράψουν σὲ ἄλλα ὕλικά μὲ μεγαλύτερη ἀντοχὴ στὸν χρόνο, ὀπως ἄλλοι βάρβαροι λαοὶ σὰν τοὺς Ἕλληνες. Καὶ δυστυχῶς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα χάθηκαν ὀλα τὰ ἔργα τῶν δεκάδων Φοινίκων ἐπιστημόνων, ἱατρῶν, φιλοσόφων, ἀστρονόμων, μαθηματικῶν, τραγῶδων και ποιητῶν, οἱ ὀποῖοι πεισματικῶς ἔγραφαν μόνον σὲ πάπυρους, τοὺς ὀποῖους –και αὐτὸ εἶναι μία βασίμη ὕποψία– προμηθεύονταν ἀπὸ Ἕλληνες

Τί κατάφερε τὸ παγκόσμιο αὐτὸ δίκτυο; Τὴν συρρίκνωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ στοὺς 4 τομεῖς: ❶ **Χρόνος**: Ἀρχίζει(;) ἀπὸ τὸν 8ο [ὁ ἀξεπέραστος Ὅμηρος «ἐφύτρωσε» ξαφνικά μετὰ ἀπὸ ἑκατοντάδες «μαῦρα χρόνια»] και τελειώνει τὸν 2ο αἰ. π.Χ. Συνεχίζουν οἱ Ρωμαῖοι [καλοὶ πολεμιστὲς ὀπως και οἱ Σελτζοῦκοι Τοῦρκοι, ἄλλα ὀυτε οἰκοδόμοι εἶναι ὀυτε φιλόσοφοι ὀυτε...]. Δηλαδή 600 χρόνια μόνον! Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὁ «χρυσὸς(;) αἰὼν». Ἄντε, λόγω Σλημαν και Βέντρις, μέχρι τὸν 17ο αἰ. π.Χ. Ἄσε νὰ «κουρεῦνται» οἱ μελετητὲς τύπου ἀστρονόμου Χασάπη (Ὀρφικά) και Κουτρουβέλη (33.000 π.Χ.), Πουλιανοῦ (ἐργαλεῖα 800 χιλ. ἔως 2,5 ἑκατομ. ἐτῶν). ❷ **Χῶρος**: Τὸ 99% τῶν μελετητῶν διεθνῶς ἀντικαθιστοῦν τὴν (μεγίστη) Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἀθήνα. Λίγοι προεκτείνουιν τὸ ἐνδιαφέρον τους ἔως τὴν Σπάρτη. Οἱ Ἴωνες κατ' αὐτοὺς μᾶλλον Χετταῖοι. Ἡ ἐξάπλωση τῶν Ἑλλήνων στὸν Πόντο και Κ. Ἰταλία ἦταν ἐμπορικοὶ σταθμοὶ μεταναστών. Καὶ ὀμως οἱ 4.500 πόλεις (ὁ S. Smith, τὸ Πρίστον κ.ἄ. βοῖχαν περισσότερες) ἦσαν ἀπλωμένες ἀπὸ Ἀτλαντικὸ ὀς Ἰνδικό, ἀπὸ τὴν Μερὸν (πλησίον τοῦ Ἰσημερινοῦ) ὀς τὴν Β. Εὐρώπη. Καὶ ὁ Πολιτισμὸς οἰκουμενικός. ❸ **Ποσότητα**: Λένε ἐπισήμως: «Ἐνας ὁ Παρθενῶνας (οἱ 20.000 λοιποὶ ναοὶ ἀπὸ ἀνύπαρκοι ἔως ἄνευ ἐνδιαφέροντος), ἓνα Ὡρολόγιον (Ἀέρηδες), ἡ γλῶσσα περιω-

καὶ ἦταν σχολπίμως κακίστης ποιότητος. Καὶ εἵμαστε ὑποχρεωμένοι, ἐὰν θέλουμε νὰ μάθουμε γιὰ τοὺς Φοῖνικες, νὰ ὑπομένουμε τὶς ἀνακρίβειες καὶ τὶς ὑποκειμενικὲς ἀναφορὲς ἀσήμαντων ἱστορικῶν ὅπως ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι ἱστοριοί.

Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖο δὲν γνωρίζω, εἶναι ὅτι, ἐὰν εἴμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἴμαι σήμερα, τὸ ὀφείλω καὶ αὐτὸ στοὺς Φοῖνικες. Καὶ φυσικὰ τὸ πληροφωρήθηκα ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐπιστημονικὸ ἄρθρο τοῦ προαναφερθέντος περιοδικοῦ στὶς σελίδες 40 καὶ 41: «Μέσω τοῦ ἐμπορίου ἐπίσης οἱ Φοῖνικες ἔκαναν γνωστὲς ἰδέες καὶ μύθους ἀπὸ τὶς ἀκμαίζουσες κοινωνίες τῶν Ἀσσυρίων καὶ τῶν Βαβυλωνίων, ποὺ ζοῦσαν στὴν περιοχή τῆς σημερινῆς Συρίας καὶ τοῦ Ἰράκ. Οἱ ἰδέες αὐτὲς συνέβαλαν στὴν πολιτιστικὴ ἀνθήση ποὺ ὠδήγησε στὸν Ἑλληνικὸ Χρυσὸ Αἰῶνα καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐν τῇ γέννησιν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ».

Ὅπως καταλαβαίνετε ἀπὸ τὰ παραπάνω, ἐὰν

δὲν ἦταν αὐτοὶ οἱ «θεόσταλτοι» ἄνθρωποι νὰ μετακινοῦν ἰδέες καὶ μύθους γύρω-γύρω, θὰ ζοῦσαμε ἀκόμα σὲ σπηλιές. Ἀλλὰ εἶναι καὶ εὐρύτατα γνωστὸ ὅτι ὁ Σωκράτης, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Θαλῆς, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἀρίσταρχος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι –ἀσήμαντοι φυσικὰ μπροστὰ στοὺς Φοῖνικες, ποὺ, ὡς γνωστόν, τὰ ἐργὰ τους χάθηκαν λόγῳ τῆς ἐμμονῆς τους νὰ γράφουν σὲ πάπυρους– βασίστηκαν σὲ ἰδέες καὶ μύθους Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων καὶ φτάσανε τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα σὲ τέτοια ὕψη. Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς εἰδικὸς γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι, ὅταν ὁ Ἡράκλειτος μιλά γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, ἀπλᾶ ἀναφέρει ἕναν βαβυλωνιακὸ μῦθο, ἢ ὅταν ὁ Θαλῆς μέτρησε τὸ ὕψος τῶν πυραμίδων μὲ βάση τὴν σκιά τους, ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ μίαν ἰδέαν τῶν Ἀσσυρίων.

Μετὰ τμῆς

Ἀλέξανδρος Γ. Μεθενίτης

Πιλότος Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας
Μαρκόπουλο Μεσογείων Ἀττικῆς

Νὰ λογοδοτοῦν καὶ οἱ «ἄγιοι» ἀγύρτες-θαυματοποιοί...

Ἀγαπητὸ περιοδικό,

Ἀπὸ ὅλα τὰ δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων τῆς 6/10/2004 τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση προκάλεσε μία εἰδησιὴ ποὺ πέρασε στὰ «ψιλὰ» γράμματα. Στὴν Θεσσαλονίκῃ δικάζονται δύο ἄλλοδαποὶ γιὰ ἀπάτη σὲ βάρος ἐνὸς καταστηματάρχῃ ἀπὸ τὴν Καβάλα. Οἱ ἐν λόγω κύριοι ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν καταστηματάρχῃ τὸ διόλου εὐκαταφρόνητο ποσὸ τῶν 180.000 εὐρώ! Ὅμως τὸ πραγματικὰ ἀπίστευτο εἶναι τὸ πῶς τὰ κατάφεραν: Τοῦ πούλησαν ἕνα «μαγικὸ» ὑγρὸ, ποὺ με-

ταμόρφωνε ὡς ἐκ θαύματος ἀπλᾶ χαρτιὰ σέ... χαρτονομίσματα τῶν 100 εὐρώ!!! Κατὰ τὴν ταπεινὴ μου ἀποψη, αὐτὸς ποὺ θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ δικαστῇ εἶναι ὁ καταστηματάρχης. Εἶναι πραγματικὰ επικίνδυνον νὰ κυκλοφορῇ τόση βλακεία ἐλεύθερη!

Δὲν μπορῶ νὰ ἀποφύγω ὅμως μίαν σκέψη: Ἄν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ πέφτουν θύματα τέτοιων ἐμφανέστατων ἡλιθιοτήτων, γιατί μᾶς κάνει ἐντύπωση τὸ ὅτι ὑπάρχουν κάποιοι ἄλλοι ποὺ προσκυνᾶνε κόκαλα καὶ εἰκόνες, ἢ ποὺ πιστεύ-

ρισμένη στὴν Β.Α. Μεσόγειο, μίαν σήραγγα (Εὐπαλίνειο Σάμον), ἐλάχιστα θεατράκια γιὰ λίγους θεατὲς καὶ παραστάσεις (τῆς Μεγαλούπολης >25.000 θέσεων!). Τρεῖς οἱ τραγωδοί, ἕνας ὁ κωμικός, μία ποιήτρια (Σαπφὼ) καὶ αὐτὴ λεσβία! Τέλος μίᾳ ἡ Πόλις, ἡ Ἀθήνα. Λένε οἱ ἀκαδημαῖκοι: «Αὐτὰ μᾶς ἀρκοῦν νὰ δημοσιεύσουμε χιλιάδες ἐρευνες, βιβλία τὰ λεφτὰ νὰ ρέουν». Καὶ ὁ κόσμος (=πολλοὶ) ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι χάσκουν θαυμάζοντας.

4 Ποιότητα: Στὸν τομέα αὐτὸν εἶναι ἀνένδοτοι: «Στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρχε τεχνολογία!» Ἔτσι ὅλα γίνονται τυχαῖα, μὲ δούλους! Ἀγγειογραφίες, δημόσια κτίρια, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ σφραγιδολίθοι. Καὶ ἡ ἀσύλληπτη τελειότητα τῶν κατασκευῶν (τῶν σπονδυλίων τοῦ κίονος μὲ τὴν τριπλὴ καμπυλότητα); Χμ, ἀλλὰ λόγια νὰ ἀγαπιώμαστε!

Οἱ συρρικνωτὲς ἀποτιγχνάνουν πλέον. Ὁ «Ἕλλην τρόπος» ὡς μέρος τοῦ σύμπαντος ἐκτείνεται στὸν χωροχρόνο, ἀγέννητος, ἀείζωνος, ἀπειρος σὰν τὴν ζωὴ καὶ τὸν λόγο. Κι ἡ πρωτοποριακὴ ἐρευνα θὰ συνεχίζεται, τὰ θαυμαστὰ τῶν Ἑλλήνων θὰ ἀποκαλύπτονται, ὁ Πολιτισμὸς σιγὰ-σιγὰ θὰ ξεσκεπάζεται τὰ μυστικά του. Ἡ διαδικασία ξεκίνησε.

Κωστής Καρμιράντζος

Ἀρχιτέκτων ΕΜΠ

ον εν ἀναστάσει νεκρῶν; Ὁρες-ῶρες ὁ δρόμος γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀφύπνιση τοῦ κόσμου φαντάζει ἀπελπιστικὰ μακρὺς... Ὅσον ἀφορᾷ τέλος στὸ ὑπέροχο ρεπορτάζ τοῦ τεύχους 273 (Ὀκτώβριος 2004) γιὰ τὴν γιορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Δία στὴν Τουρκία, σίγουρα δὲν μπορούμε νὰ δικαιολογήσουμε τοὺς Ἕλληνες δημάρχους ποὺ «φοβοῦνται» νὰ τελέσουν παρόμοιες γιορτὲς στὴν Ἑλλάδα. Ὅμως οἱ «φόβοι» τοὺς ἴσως δὲν εἶναι τελείως ἀβάσιμοι. Ὅσοι πηγαίνουν στὰ «Προ-

μήθεια», τὴν ἐτήσια Ἑλληνικὴ γιορτὴ ποὺ διοργανώνεται κάθε καλοκαίρι ἔξω ἀπὸ τὸ Λιτόχωρο, ἴσως θυμούνται τὰ ἐπεισόδια ποὺ προκάλεσε ὁ τοπικὸς κληρὸς πρὶν ἀπὸ τρεῖς περὶπου χρόνια – μὲ τὴν συνοδεία καὶ προστασία μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας! Ἀλήθεια, πὼς φτάσαμε ὥς ἐδῶ;

Μὲ τιμὴ
Γιάννης Φώτης
Ἀθήνα

Σημείωση «Δαυλὸς»: Δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι τὰ σχόλια τοῦ κ. Γιάννη Φώτη, μὲ ἀφορμὴ τόσο τὴν ἐξαπάτηση τοῦ καταστηματαρχοῦ ἀπὸ τὴν Καβάλα ὅσο καὶ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῆς πλειοψηφίας τῶν συμπολιτῶν μας, εἶναι εὐστοχα. Ἐχουμε ὥστόσο μίαν ἐνσταση: ἀντὶ τοῦ δυστυχοῦς καταστηματαρχοῦ μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ λογοδοτοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ὥθουν ἀνενδοίαστα τοὺς ἀνθρώπους στὴν μεταφυσικὴ καὶ ὄχι στὴν ἔλλογη ἀντίληψη τῆς ζωῆς, πείθοντάς τους ὅτι μποροῦν νὰ βιασθοῦν οἱ νόμοι τῆς φύσεως μὲ «θαύματα». Ἐννοοῦμε ὅτι πρέπει νὰ λογοδοτοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πλουτίζουν καλώντας τοὺς πιστοὺς νὰ προσκυνήσουν κάποια «θαυματουργή» εἰκόνα, κάποια ἄγια λείψανα, ἕνα κομματάκι ξύλου, τὴν τίμια ζώνη... μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ γιαιτρευθοῦν, θὰ πλουτίσουν καὶ γενικὰ θὰ κερδίσουν πράγματα, ποὺ μὲ φυσικὲς καὶ λογικὲς διαδικασίες εἶναι ἀδύνατον νὰ πετύχουν... ἀκριβῶς κατὰ τὸ ὁποῖο γαλουχήθηκε καὶ ὁ ἀτυχὴς καταστηματαρχὸς νὰ πιστεύῃ. Αὐτοὶ ἐγκληματοῦν, ποὺ κάνουν τὴν πλὺσὴ ἐγκεφάλων κι ὅχι οἱ ἐγκέφαλοι ποὺ τὴν ὑφίστανται.

Γιατί ἔχουν «ἐλευθέρως» στὰ σχολεῖα οἱ κληρικοί;

Ἀγαπητὲ κ. διευθυντά,

Πῆγα πρόσφατα στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο νὰ πᾶρω τὸ παιδί μου καὶ πρόσεξα ὅτι οἱ μαθητὲς κρατοῦσαν στὰ χέρια τους φυλλάδια-προσκλητήρια γιὰ τὸ Κατηχητικὸ. Σὲ ἐρώτησή μου ἀπάντησαν ὅτι πῆγε στὸ σχολεῖο ἕνας παπὰς καὶ τοὺς κάλεσε στὸ Κατηχητικὸ, ὅπου θὰ τοὺς ἔχη καὶ δωράκια-ἐκπλήξεις.

Κατάπια τὴν ἀνανάκτησή μου διαβάζοντας αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, ποὺ λέγεται «Σύνταγμα» καὶ σκεπτόμενος ὅτι εἶναι μάλλον γιὰ πέτραμα. Τί νόημα ὑπαρξὲς ἔχει, ἂν δὲν γίνεταί ἀποδεκτὸ ἀπὸ ὅλους; Εἰδικὰ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς ποὺ ὑποστηρίζουν «ἀντίπαλες ἰδέες»; Νὰ κάνουν ἀν-

τίθετη κατήχηση στὸ σπίτι; Γιατί νὰ ἔχουν τὸ ἐλευθέρω στὰ σχολεῖα καὶ νὰ βγάξουν τὰ ἀπωθημένα τους («πιστεύω» τους) γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ἱερωμένοι καὶ μὴ πάνω στὰ παιδιὰ; Ἄς τὰ ἀφήσουν στὴν ἡσυχία τους ἐπιτέλους. Ἀρκετὴ ἄλλοτρίωση ὑφίστανται μὲ τὸ «καταπληκτικὸ» σύστημα παιδείας ποὺ ἔχουμε.

Στὴν ἔξοδο εἶδα πολλὰ ἀπὸ τὰ φυλλάδια αὐτὰ στὸν κάδο καί, ὥς «αεροπλανάκια», στὸ ἔδαφος. Μὴ μικρὴ ἀνακούφιση. Πότε τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας θὰ γίνῃ μόνον Παιδείας;

Μὲ ἐκτίμηση
Μαίρη Στολτίδου
Θεσσαλονίκη

Ἡ ἄνοδος καὶ ἡ πτώση τῶν ἐλλαδεμπόρων

Κύριε διευθυντά,

Τὸ ἐλλαδεμπόριο ποὺ κάνουν κάποιοι βυζαντινιστὲς «γιαλαντζή» Ἕλληνιστὲς καπελλώνοντας τὸν Ἑλληνισμὸ μὲ τὸν Χριστιανισμὸ, εὐφραίνοντας τὰ ὦτα τοῦ κ. Χριστοδούλου καὶ γεμίζοντας τὶς τσέπες τους, δὲν «ἔπιασε» τελικά. Πληρώνουν τώρα τὸ τίμημα τῆς ἀρπαγῆς τῆς πλούσιας ὕλης τοῦ «Δαυλοῦ», τὴν ὁποία παραποιήσαν, τὴν ἐκχυδαίωσαν καὶ τὴν ἔφεραν στὰ μέτρα τοῦ πορτοφολιοῦ τους. Τώρα κλαίγονται ἀπὸ τηλεοράσεως καὶ ἐκλιπαροῦν μὲ ἀ-

ηδιαστικὸ τρόπο γιὰ πωλήσεις, μὰ ὅτι καὶ νὰ κάνουν, βουλιάζουν.

Ἡ Ἑλλὰς καὶ τὰ ὅσα ἐκπροσωπεῖ δὲν εἶναι κατὰ ποὺ μπορεῖ νὰ παῖξῃ ὁ καθένας. Ἡ Ἑλλὰς ἀνακάμπτει καὶ ὅποιος βάρβαρος φορέσῃ τὸν χιτῶνα τῆς, θὰ τὸν κάψῃ ὅπως ἐκεῖνος τοῦ Νέσσου. Ὁ «Δαυλὸς» μὲ 23 χρόνια εὐεργετικῆς παρουσίας μέσα στὸ χάος τῆς Ρωμιοσύνης καὶ τοῦ Βυζαντινισμοῦ συγκίνησε, ταρακούνησε τὴν παχειὰ λάσπη τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς ἀπάτης καὶ τελικὰ ἐπεβλήθη μὲ ἐντιμότητα, χωρὶς κανέ-

ναν συμβιβασμό, ἀρνούμενος τὸ τοίχο τῶν διαφημίσεων, προστατεύοντας μὲ τὸ παράδειγμα του τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀντικειμένου «Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς» καὶ τὴν ἀνόθευτη ἔρευνα.

Οἱ ἐλλαδέμποροι διαπιστώνουν ὅτι ὁ Ἕλλην βλέποντας τὰ κείμενα τοῦ Σωκράτη πλάι σὲ διαφημίσεις κομμωτηρίων, βουλκανιζατέρ καὶ ἐστιατορίων, ἀναστάτῳσε τὸ εὐαίσθητο πεπτικό του σύστημα (κοινῶς «τοῦ γύρισαν τὰ ἔντε-

ρα») ἀπὸ τὶς μίξερρες σελίδες, τὴν ἀγοραμματώσυνή τους, τὴν προφητολογία καὶ οὐφολογία τους καὶ ἕναν ἀηδιαστικὸ κατακλυσμὸ διαφημίσεων, ποὺ τοῦ «γύρισαν τὸ μάτι». Οἱ ἐλλαδέμποροι βουλιάζουν τώρα, ὅπως τοὺς ἄξιζε.

Μὲ ἐκτίμηση
Ἀγγελικὴ Ρέτουλα
Πειραιᾶς

Τὸ «ἔχω», τὸ «ἐκὰς» καὶ ἡ «ἐκεχειρία»

Κύριε διευθυντά,

Στὴν στήλη «Αἵσιμα καὶ Ἀδήριτα» τοῦ ὑπ. ἀριθμ. 271 τεύχους τοῦ «Δ» (σελ. 17841) ἐπὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως «ἐκεχειρία» ἀναφέρεται ὅτι αὐτὴ προέρχεται ἐκ τῆς φράσεως τῶν ἀρχαίων «ἔχειν χεῖρας».

Στὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά Ἡλίου, Παπύρου καὶ στὸ Ὅμηρικὸν Λεξικὸν Κοφινιώτη ἀναγράφεται ἡ λέξις «ἐκὰς» = ἐπὶρ. σημαίνουν: πόρρω, ἄπω, μακρὰν. Στὰ δύο πρῶτα λεξικά σημειώνεται καὶ ἡ κατὰ τὰ Ἑλεουσίνια Μυστήρια ἐκφωνουμένη φράσις «ἐκὰς οἱ βέβηλοι», μακρὰν οἱ

ἀμύητοι (μαροί).

Ἐκ τῆς σημασίας τῆς λέξεως «ἐκὰς» φρονῶ ὅτι μᾶλλον τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς λέξεως ἐκεχειρία πρέπει νὰ εἶναι ἡ λέξις αὐτή, ἦτοι: ἐκὰς + χεῖρας = μακρὰν τὰς χεῖρας = μὴ συμ(εν)πλέκεσθε καὶ δι' ἀποβολῆς τοῦ σίγμα καὶ μετατροπῆς τοῦ α εἰς ε χάριν εὐφωνίας προήλθεν ἡ τελικὴ μορφή τῆς λέξεως «ἐκεχειρία».

Μὲ ἐκτίμηση
Κων. Τζελέπης
Σ/χης ἐ.ἀ. (ΠΒ), Καλαμαριά

Σημ. «Δ»: Τὸ ἐπίρρημα «ἐκὰς» (=σὲ ἀπόσταση) προέρχεται ἐπίσης ἀπὸ τὸ ρῆμα «ἔχω» (= ἄρχ. συγγρατῶ μακριά). Συνεπῶς καὶ οἱ τρεῖς λέξεις, ἔχω, ἐκὰς, ἐκεχειρία εἶναι ὁμόρριζες.

Ποιοὶ «ἔδιναν» καὶ ποιοὶ «ἔπαιρναν» στὴν Ἐκκλησία τοῦ Παύλου

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας, στὸ ἄρθρο περὶ ἀνθελληνισμοῦ τοῦ Ἰησοῦ καὶ στὴν σελίδα 17914, ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπὸ τὸν συγγρατῆ σας ὅτι οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Παύλου πρὸς Κορινθίους, Ἐφεσίους κ.λπ. ἀπευθύνονται πρὸς Ἑβραίους τῶν πόλεων αὐτῶν.

Ἐπειδὴ, κ. διευθυντά, τὸ περιοδικό σας διαμορφώνει ἀπόψεις καὶ κυριολεκτικὰ κτίζει ἐλληνικὲς συνειδήσεις, θὰ ἤθελα νὰ διευκρινίσω ὅτι ὁ Παῦλος –ὅπως ἐμφανῶς ἀπὸ μία προσεκτικὴ μελέτη διαφαίνεται– ἀπευθυνόταν σὲ Ἑθνικοὺς (Ἕλληνες). Εἶχαν βέβαια τοποθετηθῇ στὶς πρῶτες χριστιανικὲς ὁμάδες καὶ διάφοροι ἐγκάθετοι Ἰουδαῖοι γιὰ τὴν εἰσπραξὶ ἀναγκαστικῶν φόρων ἀπὸ τοὺς «πιστοὺς». Τὰ παραπάνω διακρίνονται καθαρὰ στὶς δύο πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὲς ἀλλὰ καὶ στὴν πρὸς Γαλάτας, ὅπου ἀλλοῦ τοὺς λέει ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ συνεισφέρουν «τὰ ἔθνη» τὰ ὑλικά τους ἀγαθὰ πρὸς τοὺς «ἀγίους» τῆς Ἱερουσαλήμ, διότι αὐτοὶ (τὰ ἔθνη) πῆραν τὰ «πνευματικὰ ἀγαθὰ» τῶν «ἀγίων» καὶ ἄλλοι ὅτι, ἂν δὲν «συνεισφέρουν ἐθελοντικά», θὰ κατέβῃ ὁ ἴδιος μὲ ράβδο ἢ θὰ τοὺς

ξαναστείλῃ τὸν Τίτο... Εἰδικὰ οἱ δύο ἐπιστολὲς πρὸς Κορινθίους ἀλλὰ καὶ πρὸς Γαλάτας ἀποτελοῦν τὸν «δεκάλογο» τοῦ καλοῦ «νονοῦ», τμήμα τοῦ καταστατικοῦ τῆς μαφίας. Ἡ ἵδρυση δὲ τῆς «Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» πραγματοποιήθηκε, ὅταν μετὰ ἀπὸ κόντρες, βρισιὲς καὶ ἀλληλομαχαιρώματα μεταξὺ τους –διότι στὴν ἀρχικὴ μοίρασι τὰ Ἑθνη ἀνῆκαν στὴν «δικαιοδοσία» τοῦ Κηφᾶ-Πέτρου– συναντήθηκαν μὲ τοὺς Ἰάκωβο (ἀδελφὸ τοῦ Ἰησοῦ), τὸν Ἰωάννη (αὐτὸς εἶναι ἀνηψιὸς) καὶ τὸν Πέτρο στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ διευθέτηση. Ἐκεῖ «ρίχτηκε» ἀπὸ τοὺς ἄλλους διαμαρτυρόμενος ὁ Πέτρος καὶ τὰ Ἑθνη πέρασαν στὴν «δικαιοδοσία» τοῦ Σαουλ Παύλου, μὲ τὴν ὑποχρέωση ὅμως νὰ ἀποστέλῃ αὐτὸς μέρος τῆς εἰσπραξὶς ἀπὸ τὴ φορολογία στοὺς «ἀγίους» τῆς Ἱερουσαλήμ. (Γαλ., Κεφ. 2, στ. 6-10). Αὐτὰ πολὺ περιληπτικά, διότι τὸ βάθος τῆς ἰουδαιοχριστιανικῆς συνωμοσίας εἶναι πραγματικά ἀπύθμενο.

Μετὰ τιμῆς
Ἄγγελος Δημαρίδης
Γαλάτσι, Ἀθήναι

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙΣΑΡΟΠΑΠΙΣΜΟΥ;

ρόθεση τοῦ παρόντος σημειώματος εἶναι νὰ ἐπισημάνω κάποια ἀνησυχητικά –γιὰ τοὺς τομεῖς τῶν ἐνδιαφερόντων μας– σημεία τῶν καιρῶν. Γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη τῆς συνεργασίας μου μὲ τὸν «Δ» ἀποφεύγω ἐπιμελῶς νὰ σχολιάσω τὴν τρέχουσα πολιτικὴ ἐπικαιρότητα μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες του, σεβόμενος τὸν χαρακτήρα τοῦ περιοδικοῦ. Ὅμως τὸ τελευταῖο διάστημα παρατηροῦμε γύρω μας μίαν αὐξήση τοῦ –οὕτως ἢ ἄλλως παγιωμένου ἀπὸ ἰδρύσεις τοῦ ἐλλαδικοῦ κράτους– θεοκρατικοῦ ἐναγκαλισμοῦ, ποὺ ὑφίσταται ἡ πολιτικὴ διοίκηση τῆς χώρας μας.

Οἱ πολιτικοῦ καὶ θεσμικοῦ χαρακτήρα ἀποφάσεις ποὺ ἔχουν ληφθῇ προσφάτως ἀπὸ τὶς ἡγεσίες τῶν ὑπουργείων Πολιτισμοῦ, Παιδείας καὶ Δημοσίων Ἔργων δείχνουν –κατὰ γενικὴ καὶ ὑπερκομματικὴ ὁμολογία– νὰ ὑποβαθμίζουν ἀπροκάλυπτα νευραλγικοὺς τομεῖς ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν διάσωση καὶ προβολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς ἱστορικῆς μνήμης καὶ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς κληρονομιάς μας. Αὐτὸ γιὰ παράδειγμα συμβαίνει σὲ ζητήματα πρακτικά, ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἀνασκαφὴ ἀρχαιοτήτων, στὴν διδασκαλία τῆς ἱστορίας στὰ σχολεῖα, στὴν ρύθμιση θρησκευτικῶν ὑποθέσεων κ.λπ. Τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς τέτοιας πολιτικῆς ἀντιλήψεως ἦταν ἡ πρωτοφανής, ἀδικαιολόγητη καὶ ἀπαράδεκτη λογοκρισία κειμένων τοῦ κ. Κωστή Στεφανόπουλου, τοῦ κ. Μίκη Θεοδωράκη κ.ἄ. καὶ ὁ ἐξοβελισμὸς τους ἀπὸ τὴν διδακτέα καὶ ἐξεταστέα σχολικὴ ὕλη.

Καὶ ἀναρωτιόμαστε ἐν τέλει, ἐὰν αὕτη εἶναι ἡ πολιτιστικὴ βελτίωση ποὺ εὐαγγελίζεται ὁ νῦν πρωθυπουργός. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελῇ πρόοδος ἡ ὀπισθοδρόμηση σὲ παλαιότερες ἐποχὲς ἄμεσου ἐλέγχου τῆς αἵρετῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἀπὸ τὴν ἀνεξέλεγκτη θρησκευτικὴ ἐξουσία καὶ παραἐξουσία; Δὲν ἀποτελεῖ ὁμηρία γιὰ τὴν κυβέρνηση μία τέτοιον εἶδους ὑποταγή; Καὶ θὰ μπορῇ νὰ εἶναι βιώσιμη μία κυβέρνησις θρησκευτικῶς μεροληπτοῦσα;

Μᾶλλον θὰ ἦταν προτιμότερο ὁ πρωθυπουργός νὰ ἐπιλέξῃ τὴν δημοκρατικὴ ὁδὸ τῆς διεθνοῦς πρωτοπορίας, συνειδητοποιώντας ὅτι βρισκόμαστε αἰσίως στὸν 21ο αἰῶνα καὶ ὥς ἐκ τούτου ὀφείλει νὰ ἀπεμπλακῇ ἡ κυβέρνησή του ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ συμπλέγματα τοῦ παρελθόντος. Ἡ καλύτερη ἐπιλογὴ του θὰ ἦταν ἡ ἐναρμόνιση τῆς πολιτικῆς του μὲ τὰ ἀνεξίθρησκα προτάγματα, ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν μίαν εὐνομούμενη δημοκρατία. Αὐτὴν του τὴν πρόθεση θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀποδείξῃ ἐμπράκτως μὲ τὴν ἐπιλογὴ ἐνὸς Ἑλλήνα ποὺ νὰ ἔχῃ ἀφιερῶσει τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του στὴν Δημοκρατία καὶ ποὺ νὰ ἐκπροσωπῇ σεμνῶς τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ σήμερα.

Κλείνοντας, ἂς ἐλπίσουμε αὐτὰ τὰ κρούσματα θεοκρατικῶν ἀγκυλώσεων νὰ ἀποτελέσουν ἐξαίρεση καὶ κακὸ παρελθὸν στὴν ὅλη χάραξη τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς σὲ θέματα παιδείας καὶ πολιτισμοῦ. Ὁ Ἑλληνισμὸς λαμβάνει καὶ πάλι παγκοσμίως τὸν οἰκουμενικὸ χαρακτήρα ποὺ τοῦ πρέπει, ἐξανθρωπίζοντας τὸν πλανήτη μας. Ἐπομένως δὲν ἔχει κανένα περιθώριο ἡ παρούσα ἐλλαδικὴ κυβέρνησις νὰ ξεπέφτῃ σὲ γραφικότητες φονταμενταλιστικοῦ τύπου.

Ἀλέξανδρος Χ. Μήτσιου

Συγγραφέας – Διπλωματοῦχος Ἑρμηνεῖς Α.Π.Θ.

ΔΥΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ:

Νεύτωνας καὶ Καρτέσιος

1. Η ΔΗΘΕΝ «ΚΑΡΤΕΣΙΑΝΗ ΛΟΓΙΚΗ»

Καρτέσιος (1596-1650) καταγράφοντας τούς λογικούς κανόνες του διατύπωσε τὰ ἀκόλουθα στὸ ἔργο του «Κανόνες γιὰ τὴν Καθοδήγηση τοῦ Πνεύματος»:

«4... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θὰ διερευνήσωμε ὅλες τὶς πράξεις τῆς νόησής μας, ποὺ μὲ τὴ βοήθειά τους, χωρὶς νὰ πλανηθοῦμε, θὰ ὀδηγηθοῦμε στὴ γνώση τῶν πραγμάτων. Καὶ αὐτὲς εἶναι μόνο δύο, ἡ ἐνόραση καὶ ἡ παραγωγή.

»5. Μὲ τὴν ἐνόραση δὲν ἐννοῶ τὴν ἀβέβαιη μαρτυρία τῶν αἰσθήσεων ἢ τὴν ἐσφαλμένη κρίση μιᾶς φαντασίας, ποὺ συγκροτεῖ κακῶς τὸ ἀντικείμενό της, ἀλλὰ τὴ σύλληψη, ποὺ γίνεται ἀπὸ πνεῦμα διανγὲς καὶ προσεκτικὸ» (Κανόνας 3).

Αὐτὲς ὅμως τὶς δύο, ἐνόραση καὶ παραγωγή, στὸν Κανόνα 7 θὰ τὶς ἀνατρέψῃ:

«5. Μαζὶ μὲ αὐτὰ πρέπει νὰ σημειώσωμε πὼς μὲ τὴν ἐπαρκὴ ἀπαρίθμηση ἢ ἐπαγωγή ἐννοοῦμε τὴ μέθοδο ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε τὴν κάθε ἀλήθεια μὲ περισσότερη βεβαιότητα παρὰ μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο εἶδος ἀπόδειξης, ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἀπλὴ ἐνόραση. Συνεπῶς ὅταν τὴν κάθε γνώση μποροῦμε νὰ τὴν ἀναγάγουμε στὴν ἐνόραση αὐτὴν, ὁ μόνος δρόμος ποὺ μᾶς ἀπομένει, ἀφοῦ ἀπορρίψουμε

2. Ο ΔΗΘΕΝ «1ος ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΥΤΩΝΑ»

ὁ θέμα ποὺ τίγεται ἐδῶ, πιστεύω, ἀξίζει νὰ λάβῃ δημοσιότητα γιὰ χάρι τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας. Πρόκειται γιὰ τὸν λεγόμενο «Πρῶτο Νόμο τοῦ Νεύτωνος». Ὁ νόμος αὐτὸς διατυπώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη κατὰ τρόπο σαφῆ καὶ μονοσήμαντο. Παραθέτω ἀτόφια τὰ σχετικὰ κείμενα, ὅπου ἀποδεικνύεται τοῦ λόγου τὸ ἀληθές:

α) Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἀριστοτέλης-Ἀπαντα», 42 Φυσικὴ Ἀκρόασις (Φυσικά), βιβλίο Δ, Ἑκδόσεις Κákτος, σελ. 136 καὶ 137:

Ἀρχαῖο κείμενο (γράφτηκε μεταξὺ 384 καὶ 322 π.Χ.):

«ἔτι οὐδεὶς ἂν ἔχοι εἰπεῖν διὰ τί κινηθὲν στήσεταιί που· τί γὰρ μᾶλλον ἐνταῦθα ἢ ἐνταῦθα; ὥστε ἢ ἡρεμήσει ἢ εἰς ἄπειρον ἀνάγκη φέρεσθαι, ἐὰν μὴ τι ἐμποδίσῃ κρείττον.»

ὅλα τὰ δεσμὰ τῶν συλλογισμῶν, εἶναι ἐκεῖνος τῆς ἐπαγωγῆς, στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ ἐπιδείξουμε ἐμπιστοσύνη».

Συνεχίζοντας ἀπορρίπτει καὶ τὴν ἐπαγωγή στὸν Κανόνα 14 καὶ ἀναπτύσσει τὴ συγκριτική μέθοδο:

«2. Θὰ εἶναι χρήσιμο γιὰ τὸν ἀναγνώστη νὰ ἀπορρίψη ὅλους τοὺς τύπους τῶν συλλογισμῶν καὶ νὰ κατανοήσῃ πὼς ἡ γνώση, γενικά, ἂν δὲν ἀποκτηθῇ μὲ ἀπλὴ καὶ διανυγὴ ἐνόραση ἐνὸς μεμονωμένου πράγματος, θὰ ἀποκτηθῇ μὲ σύγκριση δύο ἢ περισσότερων πραγμάτων μεταξύ τους».

Καὶ ὁλοκληρώνοντας περὶ λογικῆς τὶς ἀπόψεις του ὁ Καρτέσιος στὸν Κανόνα 4 καταθέτει τὴ γνώμη του περὶ μεθόδου:

«1. Καὶ προτιμότερο εἶναι νὰ μὴν ἀναζητήσῃ κανένας οὐδέποτε τὴν ἀλήθεια, παρὰ νὰ τὴν ἀναζητήσῃ χωρὶς μέθοδο... Μὲ τὴ μέθοδο ἐννοῶ κανόνες βέβαιους καὶ ἀπλοῦς, ποὺ ἂν τοὺς τηρήσῃ κάποιος πιστά, οὐδέποτε θὰ θεωρήσῃ ἀληθινὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἐσφαλμένο καὶ θὰ φθάσῃ, χωρὶς νὰ καταβάλλῃ ἀνώφελα καμμιὰ πνευματικὴ προσπάθεια ἀλλὰ αὐξάνοντας σιγὰ-σιγὰ τὶς γνώσεις του, στὴν ἀληθινὴ γνώση ὅλων ἐκείνων ποὺ δὲν ξεπερνοῦν τὶς δυνάμεις του».

Ἀπάντησι προτιμοῦμε στὰ περὶ λογικῆς τοῦ Καρτεσίου νὰ δώσῃ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ πατέρας τῆς Λογικῆς:

«Ἡ μὲν πρόθεσις τῆς πραγματείας αὐτῆς εἶναι νὰ βροῦμε μέθοδο, μὲ τὴν ὁποία θὰ μπορούμε νὰ συλλογισώμαστε γιὰ κάθε πρόβλημα ποὺ τίθεται ξεκινώντας ἀπὸ κοινῶς παραδεκτὰς ἀντιλήψεις καὶ μείζ, ὅταν ὑποστηρίζουμε μιὰ γνώμη, τίποτε νὰ μὴ λέμε τὸ ἀντιφατικό» («Τοπικά» Α, 100α1).

Καὶ συνεχίζει ὁ Ἀριστοτέλης:

«Ἀπὸ τὰ προγιγνωσκόμενα σὲ κάθε διδασκαλία, ὅπως εἶπαμε στὰ Ἀναλυτικὰ εἶτε μὲ τὴν ἐπαγωγή εἶτε μὲ τὸν συλλογισμό (παραγωγή). Ἐπαγωγή εἶναι ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ γενικό, ὁ δὲ συλλογισμὸς (παραγωγή) ἀπὸ τὸ γενικό. Ὑπάρχουν ὅμως ἀρχὲς ποὺ ὁ συλλογισμὸς (παραγωγή) εἶναι ἀναποτελεσματικός. Τότε χρησιμοποιεῖται ἡ ἐπαγωγή» («Ἠθικὰ Νικομάχεια» Ζ, 3,31).

Μετάφραση:

«Κανείς ἄλλωστε, [ἀπὸ τοὺς ἐν λόγῳ ἐρευνητὲς] δὲν θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πῇ, γιατί αὐτὸ ποὺ τέθηκε [σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή] σὲ κίνησι, θὰ πρέπει νὰ σταθῇ κάπου [καὶ νὰ μείνῃ ἀκίνητο], διότι τί [τὸ ὑποχρεώνει νὰ σταματᾷ] [σὲ αὐτὸν] ἐδῶ [τὸν τόπο] μᾶλλον παρὰ [σὲ ἐκεῖνον] ἐκεῖ [τὸν ἄλλον]; Ὡστε ἢ θὰ ἡρεμήσῃ ἢ θὰ πρέπει ἀναγκαῖα νὰ μετατοπίζεται ἐπ' ἄπειρον, ἂν δὲν συμβῇ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ κάτι τι τὸ ἰσχυρότερο.».

β) Ἀπὸ τὸ βιβλίο Albert Einstein - Leopold Infeld, «Ἡ ἐξέλιξι τῶν ἰδεῶν στὴ Φυσική», μετάφρασι Εὐτυχίου Μπισσάκη, ἐκδόσεις Δωδῶν 1978, σελ. 20 (γράφτηκε γύρω στὰ 1937):

«Ἡ μεγάλη αὐθεντία τοῦ Ἀριστοτέλη σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπῃ ἦταν ἴσως ἡ κύρια αἰτία γιὰ τὴν ἐπίμονη πίστιν ποὺ εἶχαν σ' αὐτὴν τὴ διαισθητικὴ ἀντίληψη. Διαβάσαμε στὴ «Μηχανικὴ», ποὺ τοῦ ἀπόδιδαν ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια:

»Τὸ κινούμενο σῶμα σταματᾷ, ὅταν ἡ δύναμις ποὺ τὸ σπρώχνει μπροστὰ δὲν μπορεῖ πιά νὰ δράσῃ ἔτσι, ποὺ νὰ τὸ σπρώχνῃ.

»Τὸ συμπέρασμα τοῦ Γαλιλαίου, ποὺ εἶναι καὶ τὸ σωστό, διατυπώθηκε μίαν

Καρτέσιος (René Descartes):
Έκλεψε την αριστοτελική Λογική.

Νεύτωνας (Isaak Newton):
Έκλεψε την αριστοτελική Μηχανική.

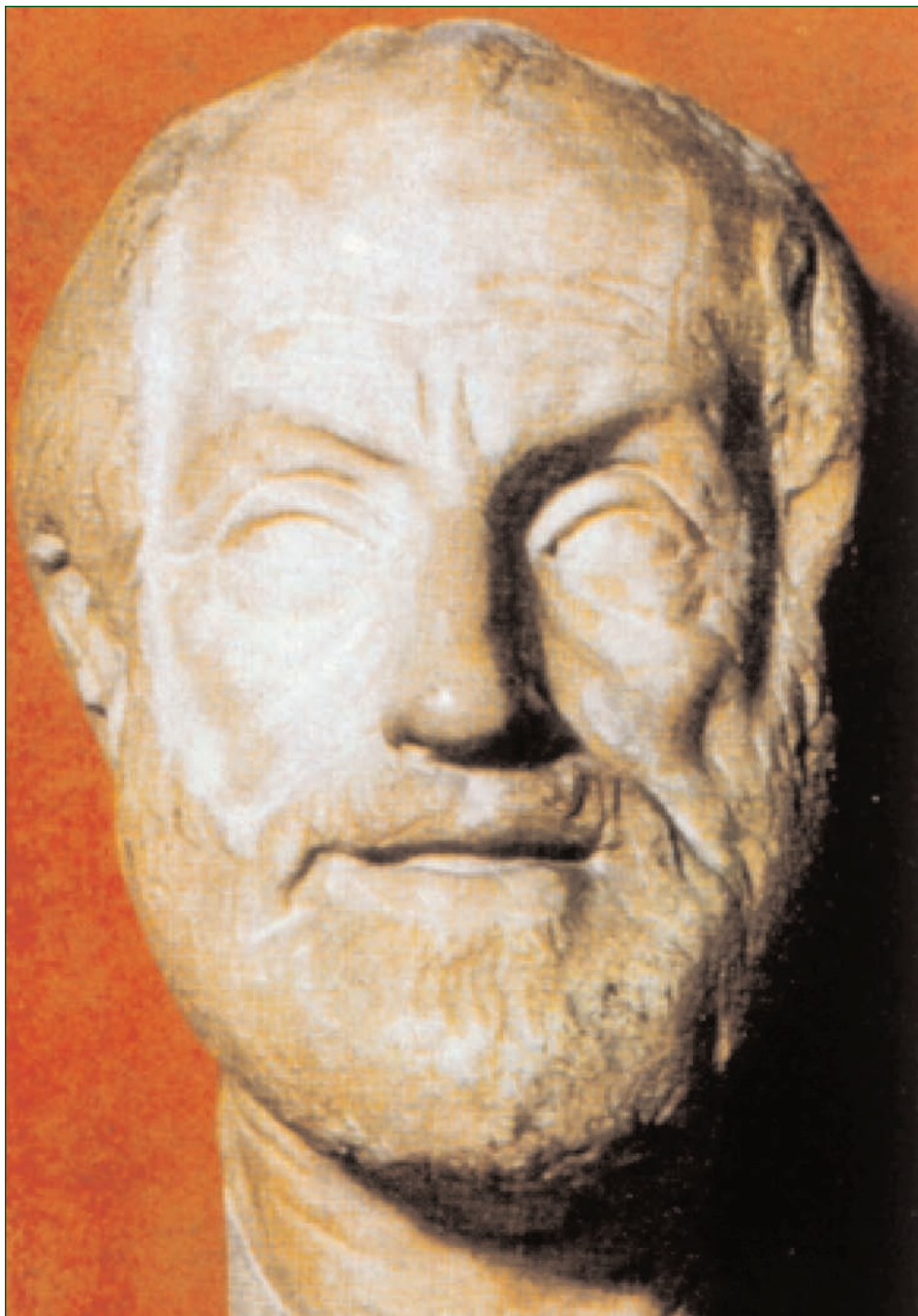
γενεά αργότερα από τον Νεύτωνα σαν νόμος της αδράνειας. Είναι συνήθως το πρώτο πράγμα γύρω από τη Φυσική που αποστηθίζουμε στο σχολείο και μερικοί ανάμεσά μας τον θυμούνται ακόμα: «Κάθε σώμα παραμένει σε κατάσταση ηρεμίας ή ευθύγραμμης και ομαλής κίνησης, εφ' όσον ή κινητική του κατάσταση δεν μεταβάλλεται από την επίδραση εξωτερικών δυνάμεων».

γ) Από το βιβλίο Halliday-Resnick, «Φυσική», Μέρος Α, εκδόσεις Πνευματικός, 1976 (γράφηκε το 1966):

«Η αρχή αυτή του Γαλιλαίου υιοθετήθηκε από τον Newton σαν πρώτος από τους τρεις νόμους του. Ο Newton διατύπωσε τον πρώτο νόμο του ως εξής: «Κάθε σώμα διατηρεί την κατάσταση ηρεμίας ή ομαλής κινήσεώς του σε ευθεία γραμμή, εκτός αν εξαναγκαστή να μεταβάλει την κατάσταση αυτήν από δυνάμεις που εξασκούνται πάνω του.».

Έπειδή τα κείμενα μιλάνε μόνα τους, αποφεύγω να κάνω οποιοδήποτε σχόλιο.

Σπύρος Κουνάδης
Πολιτικός Μηχανικός

Αριστοτέλης. (Μαρμάρινη προτομή, Μουσείο Λούβρου.)

Ἀντίστοιχο ἐννοιολογικὰ τῆς ἐνόρασης τοῦ Καρτεσίου ὁ Ἀριστοτέλης χρησιμοποιεῖ τὴν εὐρύτερη λέξη νοῦς, τονίζοντας:

«Φανερό μάλιστα εἶναι πὼς σὲ μᾶς ἀναγκαῖα εἶναι νὰ γνωρίζωμε τὶς πρώτες ἀρχὲς ἐπαγωγικὰ καὶ γιατί ἡ αἴσθησις μέσα μας ἔτσι δημιουργεῖ τὸ καθόλου.

»Ἐπειδὴ περὶ τῶν ἱκανοτήτων τῆς διάνοιας, ποὺ συλλαμβάνομε τὴν ἀλήθεια, ἄλλες εἶναι ἀληθινές καὶ ἄλλες ἐπιδέχονται τὸ ψεῦδος, ὅπως γνώμη καὶ λογισμός, ἐνῶ ἀληθινὰ εἶναι πάντοτε τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ νοῦ καὶ κανένα ἄλλο γένος γνώσης εἶναι ἀκριβέστερο τῆς ἐπιστήμης ἐκτὸς τοῦ νοῦ καὶ οἱ ἀρχὲς τῶν ἀποδείξεων γνωριμώτερες καὶ κάθε ἐπιστήμη εἶναι ἔλλογος. Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀρχῶν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐπειδὴ τίποτε ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀληθέστερο τῆς ἐπιστήμης ἐκτὸς τοῦ νοῦ, ὁ νοῦς προϋπάρχει τῶν ἀρχῶν, ἀπὸ αὐτὰ συνάγεται καὶ πὼς ἡ ἀπόδειξις δὲν εἶναι ἀρχὴ τῆς ἀπόδειξης, ὥστε καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀρχὴ ἡ ἐπιστήμη. Ἄν λοιπὸν δὲν ἔχομε ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἐπιστήμης γένος ἀληθές, ὁ νοῦς εἶναι ἀρχὴ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ μὲν ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς ὑπάρχει, ἡ δὲ ἐπιστήμη ὁμοίως ἔχει σχέση πρὸς κάθε πρᾶγμα» («Ἀναλυτικὰ Ὑστερα» Β, 100 b, 3-15).

Ὅσο γιὰ τὴ σύγκριση ὁ Ἀριστοτέλης θὰ ἀναφερθῇ ὡς ἑξῆς:

«Ποιὸ εἶναι προτιμότερο ἢ καλύτερο μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων, πρέπει νὰ σκέπτεται καθένας ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα. Πρῶτον πρέπει νὰ ξεχωρίξῃς πὼς τὴ σκέψη τὴν κάνομε ὄχι ὑπὲρ τῶν πολλῶν διεστῶτων καὶ μεγάλης διαφορᾶς ποὺ ἔχουν μεταξύ τους (γιατὶ κανένας δὲν ἀπορεῖ πὶδ εἶναι προτιμότερο, ἢ εὐδαιμονία ἢ ὁ πλοῦτος) ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν σύνεγγυς, περὶ ὁποίων ἀμφισβητοῦμε ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ ἀποφασίσωμε περισσότερο» («Τοπικά» Γ, 1).

Οἱ ἀνακολουθίες καὶ ἡ ἀντιφατικότητα τῶν λογικῶν κανόνων τοῦ Καρτεσίου ποὺ παρατηροῦμε, ὀφείλονται στὴν πολυτάραχη ζωὴ του καὶ στὸ γεγονός, ὅπως ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος, πὼς: **α** «ἀπὸ τὴ νεαρή μου ἡλικία δέχθηκα ἓνα πλήθος ψευτικὲς γνώμες γιὰ ἀληθινές» («Στοχασμοί», Πρῶτος). **β** «Μόλις ἔφτασα στὴν ἡλικία ποὺ μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν παιδαγωγῶν μου, ἐγκατέλειψα τὴ μελέτη τῶν συγγραμμάτων» («Λόγος περὶ Μεθόδου», μέρος Πρῶτο) καὶ **γ** «Νεώτερος εἶχα μελετήσῃ λίγο ἀπὸ τοὺς

Ἐπίσημα Ἑλλάδος **Κανονική: 53 €** Ἐπίσημα Ἑλλάδος **Φοιτητική: 43 €** Ἐπίσημα **Ἐξωτερικῶ: 80 €**

(ΟΝΟΜΑ)		(ΕΠΩΝΥΜΟ)		Πληρωμὴ μὲ Τραπεζ. Κατάθεση ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ 146/40417714 Ταχυδρομική Ἐπιταγὴ ΕΛΤΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ POST RESTANTE 175 01 Π. ΦΑΛΗΡΟ
(ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)		(Τ.Κ.)	(ΠΟΛΗ)	
(ΧΩΡΑ)	(Τηλ.)	(E-mail)		
Πληρωμὴ μὲ Πιστωτικὴ Κάρτα		VISA ☐	MasterCard ☐	
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _ _ _ _ _				
ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _ _ _				
ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: _ _ / _ _		Ὑπογραφή: _____		

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ **ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:** Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθῆνα **ΦΑΧ:** (+30) 210 3314997

κλάδους της φιλοσοφίας τη Λογική και από τα Μαθηματικά τη Γεωμετρική Ανάλυση» («Λόγος περί Μεθόδου», μέρος Δεύτερο).

Ο Καρτέσιος δέχθηκε επιρροές στη φιλοσοφία των ιδεών από τον Πλάτωνα, στην αμφισβήτηση των Σκεπτικῶν από τον Πύρρωνα και στα Μαθηματικά από τους αλεξανδρινούς Πάππο, γεωμέτρη και Διόφαντο, πατέρα της Άλγεβρας. Λέγεται πώς υπήρξε σημαντική ή συμβολή του Καρτεσίου στην αναλυτική Γεωμετρία και την Άλγεβρα, άποψη την οποία δεχόμαστε θετικά, με την επιφύλαξη της σύγκρισης με τη Γεωμετρία του Εὐκλείδη και του Πάππου καθώς και με την Άλγεβρα του Διοφάντου.

Όμως ἡ συνεισφορά του Καρτεσίου στην Αναγέννηση υπήρξε κορυφαία. Γιατί ἐπα-
νέφερε τὸν ὀρθὸ λόγο τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τὴν ἀξία τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπόδειξης μέσα
στὸν ἀνελεύθερο σκοτεινὸ μεσαίωνα τῆς Ἱερᾶς Ἑξέτασης. Μόλις πληροφορήθηκε τὴ
δίκη τοῦ Γαλιλαίου, ἀνέστειλε τὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου «Ὁ Κόσμος» καὶ ἐπιζήτησε τὴν
ἐγκριση τῶν βιβλίων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἐν τούτοις δὲν ἀπέφυγε τὴν ἀπόρριψή του
ἀπὸ τοὺς Ἰησουίτες καὶ τὴν μεταθάνατο καταδίκη τῆς φιλοσοφίας του ἀπὸ τὴν Ἱερὰ
Ἑξέταση τοῦ 1663.

Προσπάθησα μετὰ τὰ ἀντίστοιχα κείμενα τοῦ πατέρα τῆς Λογικῆς, τοῦ Ἀριστοτέ-
λη, νὰ ἀπαντήσω ἀντικειμενικὰ σὲ ἐκείνους ποὺ μιλοῦν περὶ τῆς περιφημῆς καρ-
τεσιανῆς λογικῆς, ποὺ δὲν υπήρξε, ὅπως ἐξ ἄλλου ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος: «Καὶ
δὲν ὑπερηφανεύομαι πὼς εἶμαι ἐφευρέτης κανονὸς λόγου». Καὶ ἐπίσης: «Δὲν
ἔχω τὴν ψυχὴ τόσο ταπεινὴ, ὥστε νὰ δεχτῶ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον κάποια χάρη, ποὺ
θα μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ πὼς δὲν τὴν ἀξίζω» («Λόγος περὶ Μεθόδου», μέρος Ἑκτο).

Ἡ Ἀναγέννηση, καταλήγομε, ἀνακαλύπτοντας τὸ φῶς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτι-
σμοῦ ἔφερε μέσα ἀπὸ φοβεροὺς θρησκευτικὸς φανατισμοὺς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύμα-
τος τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπόδειξης.

Γεράσιμος Καζανᾶς

Οἰκονομολόγος

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΟΜΩΝ & ΤΕΥΧΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΔΑΥΛΟΥ 58 €

_____ (ΟΝΟΜΑ) _____ (ΕΠΩΝΥΜΟ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΕΤΟΣ)

_____ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΤΕΥΧΗ ΔΑΥΛΟΥ 6 €

_____ (Τ.Κ.) _____ (ΠΟΛΗ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ) _____ (ΧΩΡΑ) _____ (Τηλ.)

Οἱ τιμὲς ἐπιβαρύνονται μετὰ κόστος ταχυδρόμησης μέσῳ ΕΛΤΑ ποὺ γιὰ ἀποστολὲς ἐντὸς Ἑλλάδος εἶναι 2,80 €.

Πιστωτική Κάρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____

VISA ☐

ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____

MasterCard ☐

ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: ____ / ____ ΥΠΟΓΡΑΦΗ: _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:

Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Αθήνα

FAX: (+30) 210 3314997

ΗΠΑ: ΟΛΟΤΑΧΩΣ ΠΡΟΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Ἀντιδρῶ ἡ ἀμερικανικὴ Διανόηση

Ἡ ἠνωμένες Πολιτεῖς τῆς Ἀμερικῆς βυθίζονται στὴν θεοκρατικὴ δικτατορία ἥ, γιὰ νὰ εἴμαστε πιὸ ἀκριβεῖς, ἔχουν ἤδη βυθιστῇ. Οἱ ἐλευθερίες τῶν πολιτῶν περιορίζονται ἢ καταστέλλονται βίαια, ἡ ἐπιστημονικὴ σκέψη ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν θρησκοληψία, τὴν ἄγνοια, τὸ παράλογο, τὸ μυστικιστικὸ καὶ ὁ πρόεδρος Μπούς αὐθαίρετῇ ἀπροκάλυπτα, ὄντας πεπεισμένος ὅτι εἶναι ὁ... ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς. Ἡ Ἀμερικὴ βυθίζεται στὴν βαρβαρότητα. Θλιβερὴ κατάληξη γιὰ μίαν χώρα ποὺ «κτίσθηκε» πάνω στὶς ἀρχὲς τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς προσήλωσης στὴν πρόοδο καὶ στὴν ὁποία προσέβλεπαν οἱ ὑπόλοιποι λαοὶ τῆς οἰκουμένης. Σήμερα ἡ Ἀμερικὴ τῆς θεοκρατίας, τῆς μισαλλοδοξίας, τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς ἀλαζονείας, αὐτὴ ἡ κάποτε ἀδιαφιλονίκητη ἡγέτιδα τοῦ κόσμου, κατάντησε ἀπεχθὴς γιὰ ἐκείνους ποὺ τὴν εἶχαν ὡς πρότυπο.

Ὅμως (καὶ ἐδῶ βρίσκεται τὸ μοναδικὸ φωτεινὸ σημάδι, ἡ μοναδικὴ δυνατότητα ἐξόδου ἀπὸ τὴν βαθεῖαν κρίση) τὸ μεταλλαγμένο αὐτὸ κράτος ἀποτελεῖ ὄνειδος γιὰ πολλοὺς Ἀμερικανούς. Ἐκείνους ποὺ σκέφτονται ἐλεύθερα, ἀντιδρῶν στὴν σήψη, ἀγω-

«ΞΕΡΩ ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ...»

ἀστυνόμηση τῶν πάντων στὶς ἄλλοτε «δημοκρατικὲς» ἠνωμένες Πολιτεῖς τῆς Ἀμερικῆς ἔχει πάρει τερατώδεις διαστάσεις. Αὐτὴν τὴν στιγμή μάλιστα συμβαίνει καὶ τὸ ἐξῆς ἐξωφρενικόν: Τὸ Ὁμοσπονδιακὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν (FBI) ἐλέγχει τὸ τί διαβάζουν οἱ πολίτες τῆς χώρας (μέσω τῶν ἀρχείων καὶ τῶν συναλλαγῶν στὶς βιβλιοθήκες καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀπαγορεύοντας μάλιστα στοὺς βιβλιοπώλες καὶ τοὺς βιβλιοθηκάρχους νὰ ἐνημερώνουν τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ γιὰ τοὺς ἐλέγχους ποὺ διενεργοῦνται).

Παραθέτουμε μετάφραση ἐπιστολῆς, ποὺ ἀπέστειλε στὸ περιοδικὸ *Free Inquiry* ὁ κ. Χιὸν Χάσκελ ἀπὸ τὴν Βόρειο Καρολίνα, διότι εἶναι ἐνδεικτικὴ τοῦ σὰν ποὺ ἔχουν ὑποστῇ οἱ πολίτες τῆς «φιλελεύθερης» αὐτῆς χώρας, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀντίληψη τῆς καταστάσεως ποὺ δυστυχῶς ἐπικρατεῖ.

“Ἄν πράγματι μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ὅτι τὸ FBI ἔχει στὰ χέρια του τὴν ἐξουσία νὰ ἐλέγχει τοὺς καταλόγους τῶν δανεισμῶν καὶ συναλλαγῶν σὲ ὅποιοδήποτε βιβλι-

νιοῦν καὶ ἀγωνίζονται νὰ ξανακτίσουν τὴν πατρίδα τους πάνω στὴν στερεὰ βάση τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ λόγου. Ἄς σταχυολογήσουμε λοιπὸν καὶ κάποιες δικές τους ἀπόψεις.

Ὁ κ. Στιούαρτ Τόρνταν εἶναι κορυφαῖος ἐπιστήμονας στὸ κέντρο διαστημικῶν πτήσεων τῆς ΝΑΣΑ (Goddard) καὶ πρόεδρος τῶν οὐμανιστῶν τῆς Οὐάσιγκτων. Παραθέτουμε ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἄρθρο του «Δυὸ δρόμοι γιὰ τὴν Ἀμερική», ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Free Inquiry» (τεῦχος Φεβρουαρίου-Μαρτίου 2004).

“Ὁ Τόμας Τζέφερσον θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὡς ὁ ἀρχιτέκτων τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἀμερικής. Ὅταν, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου ἀγωνιζόμασταν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν σκλάβων, ἦταν ἡ Διακήρυξη τῆς Ἀνεξαρτησίας τοῦ Τζέφερσον ποὺ ἐνέπνεε καὶ δικαίωσε τὶς ἐπιλογές τοῦ Ἀβραάμ Λίνκολν. Καὶ ὅταν κατὰ καιροὺς ἀνέκυπταν ζητήματα, ποὺ ἔφερναν σὲ ἀντιπαράθεση τὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ κράτος, πάλι στὸν Τζέφερσον ἐστρέφοντο οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς ἐλευθερίας τῆς συνείδησης. Γιατὶ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μὲ μόχθο καὶ ἐπιδεξιότητα «ἔκτισε» τὸ τεῖχος ποὺ χωρίζει τὸ κράτος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ ὁποῖο οἱ στενόμεναλοι θεοκράτες προσπαθοῦν ἀπὸ τότε νὰ γκρεμίσουν. Ἐμεῖς οἱ οὐμανιστὲς τιμοῦμε τὴν παράδοση τοῦ Τζέφερσον καὶ φρίττουμε, ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι βάλλεται. Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν βάλλεται. Πῶς θὰ ἀντιδράσουμε; Τί μέλλει γενέσθαι, ἂν οἱ θεοκράτες καταφέρουν νὰ ἀνατρέψουν τὸ δεδομένο τοῦ διαχωρισμοῦ κράτους καὶ Ἐκκλησίας στὴν Ἀμερική;

»Τὸ 1924 ὁ Ἀμερικανὸς ποιητὴς Ρόμπινσον Τζέφερς ἔγραψε ἓνα ποίημα μὲ τίτλο “Ἡ Δημοκρατία ποὺ χάνει τὴν λάμψη της”, τὸ ὁποῖο πολλοὶ ἐξέλαβαν ὡς προειδοποίηση...

“Καθὼς ἡ Ἀμερικὴ βουλιάζει στὸν βάλτο τῆς χυδαιότητάς της,
καὶ ἀποκτὰ τὴν βαρεὶὰ κρούστα τῆς αὐτοκρατορίας,
ἡ ἀντίδραση, μόνον μία φουσαλίδα στὴν λειωμένη μᾶζα,
σπάει καὶ ἀναστενάζει,
καὶ ἡ μᾶζα σκληραίνει,
καὶ τότε, χαμογελώντας πικρά, θυμᾶμαι

οπωλεῖο ἢ βιβλιοθήκη, νομίζω ὅτι ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐξῆς λύση: Κάθε βιβλιοπωλεῖο, δημόσια βιβλιοθήκη, βιντεοκλῆμπ καὶ ὁποιοδήποτε κατάστημα ἢ διαδικτυακὴ τοποθεσία παρέχει ὑλικὸ ποὺ ὑπόκειται στὸν ἔλεγχο τοῦ FBI θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναρτήσῃ ταμπέλα ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ ταμειὸ ἢ νὰ ἐνημερώνῃ μέσω τῆς διαδικτυακῆς τοποθεσίας τοὺς ἀναγνώστες μὲ μία ἐπισήμανση, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ὡς ἐξῆς:

»**“ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΕΣ:** Ἡ παράγραφος 215 τοῦ Πατριωτικοῦ Νόμου τῶν ΗΠΑ, ὁ ὁποῖος πρόσφατα ψηφίστηκε ἀπὸ τὸ Κογκρέσσο, παραχωρεῖ στὸ FBI τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγῃ, κατόπιν δικαστικῆς διαταγῆς, τὰ ἀρχεῖα μας, ὅπου ὑπάρχουν καταγεγραμμένες οἱ συναλλαγές σας, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΑΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΠΟΙΗ.** Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς παράσχουμε τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ζητοῦν καὶ **ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΟΥΜΕ ΣΧΕΤΙΚΑ”.**

»Νομίζω ὅτι σύντομα θὰ γίνῃ ξεκάθαρο πῶς ἡ κυβέρνηση ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χώνῃ τὴν μύτη της στὶς ὑποθέσεις σας καὶ ὄχι μόνον στὶς ὑποθέσεις τῶν “κακῶν παιδιῶν”.

Μετάφραση: **Α.Γ.**

ὅτι τὸ λουλούδι μαραίνεται γιὰ νὰ δώσῃ καρπὸ,
τὸ φρούτο σαπίζει γιὰ νὰ θρέψῃ τὴν γῆ.
Ἐξω ἀπὸ τὴν μάναν· καὶ ἀπὸ τ' ἀρώματα τῆς ἀνοιξίης,
ὠριμότητα καὶ παρακμὴ· καὶ πάλι πίσω στὴν μάναν.
Βιάζεσαι τόσο πολὺ νὰ παρακμάσῃς· δὲν μπορῶ νὰ σὲ κατηγορήσω
ἢ ζωὴ εἶναι ὁμορφή, εἴτε εἶναι πεισματικὰ μακρόχρονη εἴτε ξαφνικὴ

Καθεδρικός ναὸς ὁ Λευκὸς Οἶκος!

πρόεδρος Μπούς ἔχει κηρύξει παγκόσμιο πόλεμο κατὰ τοῦ «Κακοῦ». Στὰ πλαίσια τῆς «ἱερῆς ἀποστολῆς» του μάχεται κατὰ τῆς θεοκρατίας τοῦ Ἴ-ρὰκ καὶ στηρίζει τὴν θεοκρατία τῶν ΗΠΑ, παραβιάζοντας συστηματικὰ τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας του.

Ὅπως ἀναφέρει τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Free Inquiry», ὁ κ. Μπούς ἐκχωρεῖ ἀφειδῶς μεγάλα ποσὰ (10 ἑκατομμύρια δολλάρια τὰ τελευταῖα τρία χρόνια) σὲ Ἐκκλησίες τῆς ἐπιλογῆς του, προκειμένου νὰ κατευθύνῃ τοὺς μαθητὲς τῶν δημοσίων σχολείων σὲ θρησκευτικὰ σχολεῖα καὶ νὰ προωθήσῃ τὸν προσηλυτισμὸ στὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Αὐτὸ ὁ κ. Μπούς τὸ ὀνομάζει «ἀποδέσμευση» τῆς φιλενσπλαχνίας

θανάτια αϊγλή· οί μετεωρίτες δὲν μᾶς χρειάζονται λιγώτερο ἀπὸ τὰ βουνά·
 ἡ δημοκρατία ποὺ σβήνει...».

«Ἡ Ἀμερικὴ τῆς ἐλευθερίας, ἔτσι ὅπως τὴν ὠραματίσθηκε ὁ Τζέφερσον, εἶναι καὶ πάλι σὲ σταυροδρόμι. Σήμερα ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμη τοῦ ἔθνους μας ὑπερβαίνουν τόσο πολὺ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δύναμη ὁποιοδήποτε ἄλλου ἔθνους, ὥστε μᾶς παρέχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐπιλέξουμε δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετους δρόμους ὅσον ἀφορᾷ στὸ μέλλον μας ἀλλὰ καὶ στὸ μέλλον ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας.

»Ὁ ἓνας δρόμος θὰ ὀδηγήσῃ σταδιακὰ στὴν παγκόσμια ἡγεσία τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν ἔλλογη χρῆση τοῦ πλούτου καὶ τῆς δύναμης καὶ θὰ προσφέρῃ στίς φτωχὲς χώρες καλύτερες συνθήκες ζωῆς καὶ ἐκπαίδευσης. Οἱ θεμελιώδεις ἀμερικανικὲς ἀρχὲς τῆς θρησκευτικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἐλευθερίας, τίς ὁποῖες ὁ Τζέφερσον θεωροῦσε ὡς τὴν σημαντικώτερη προϋπόθεση γιὰ τὴν σωστὴ λειτουργία τῆς δημοκρατίας, θὰ διαφυλαχθοῦν. Ἄν ἡ Ἀμερικὴ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν τὸν δρόμο, θὰ κερδίσῃ ἀναμφίβολα τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ἀνθρωπότητας καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ ἐλευθερία καὶ δικαιοσύνη στὸ ἐσωτερικὸ της.

»Δυστυχῶς ὑπάρχει κι ἓνας ἄλλος δρόμος, ποὺ βάζει σὲ τρομερὸ πειρασμὸ τὸ ἐγὼ τῶν ἡγετῶν μας, ὅπως ἄλλωστε καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἱστορίας μας. Αὐτὸς ὁ δρόμος θὰ ὀδηγήσῃ σὲ παγκόσμια κυριαρχία, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ καί, ὅταν κρίνεται ἀπαραίτητο, ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ δύναμη. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση τὸ ἐνδιαφέρον θὰ ἐστιασθῇ στὴν βραχυπρόθεσμη εὐημερία τῆς χώρας καὶ ὄχι στὴν ἐξασφάλιση μακροπρόθεσμης δικαιοσύνης γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ὁ δρόμος θὰ ὀδηγήσῃ στὴν δημιουργία μιᾶς πλουτοκρατίας καὶ μιᾶς θεοκρατίας, ἡ ὁποία, ὅσο ἀνεκτικὴ καὶ ἂν εἶναι, θὰ θέσῃ στὸ περιθώριο ὅσους εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ἄν ἡ Ἀμερικὴ ἀκολουθήσῃ αὐτόν, θὰ ἀπωλέσῃ βαθμιαίᾳ τὸν σεβασμὸ στὸ ἐξωτερικὸ, θὰ περάσῃ στὴν ἀνυποληψία καὶ θὰ ὑπονομεύσῃ τίς συνθήκες ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἀπόλυτὴ ἐλευθερία τῆς σκέψης στὸ ἐσωτερικὸ.

Ὁ πολίτης τῆς Ἀμερικῆς καλοῦνται νὰ ἐπιλέξουν τὸν δρόμο. Ἀπὸ αὐτοὺς θὰ κριθῇ ἡ τελικὴ ἔκβαση τῶν πραγμάτων...».

»

Ἄρτεμις Γεωργιάδου

τῶν θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἀμερικῆς. Στὴν πραγματικότητα ὁ κ. Μποὺς προ-
 ωθεῖ τὰ προγράμματα στρατολόγησής τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία θεω-
 ρεῖ «Ὁρθὴ Πίστις» ἀλλὰ καὶ ἐκλογικὴ τοῦ βάσης καὶ μέσον γιὰ νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος
 τοῦ ἰσχυροῦς «μαύρους» πολιτικούς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποδυναμώσῃ τὴν ἀντίδραση
 τῶν μαύρων ψηφοφόρων στὴν ἐκλογὴ του. Τώρα μάλιστα προχωρᾷ πρὸς περὰ, ζητών-
 τας ἀπὸ τὸ Κονγκρέσσο νὰ θεσπίσῃ νόμο, ὁ ὁποῖος θὰ προβλέπῃ τὴν χρηματοδότη-
 ση τῶν Ἐκκλησιῶν μὲ χρήματα τῶν φορολογουμένων.

Ὅμως ἐπισημαίνει ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφέας κ. Ρόνι Ντάγκερ, «ἂν δὲν ἀντιδρά-
 σουμε ἀποφασιστικά, θὰ γίνουμε μάρτυρες τῆς μετατροπῆς τοῦ Λευκοῦ Οἴκου σὲ
 ὠχρωμένο καθεδρικὸ ναό» («Free Inquiry», τεύχος Ἀπριλίου-Μαΐου 2004).

Α.Γ.

ΟΙ «ΑΓΙΟΙ» ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ!..

Οί βανδαλικοί ἄθλοι τους, ὅπως τοὺς ἀφηγοῦνται
τὰ ἐπίσημα συναξάρια τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας

ὰ «Συναξάρια» «φιλολογικῶς» ἀνήκουν στὶς «βιογραφίες», ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἐγκώμια ἁγίων καὶ ἐν πολλοῖς ἀπαρτίζουν τὰ λεγόμενα «ἱερὰ γράμματα» μαζί με τὸ «Ψαλτήρι», τοὺς ψαλμοὺς δηλαδὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Περιέχουν πλῆθος ἀπὸ **«τετριμμένους κοινοτυπίας ἢ πρωτοτύπους ἀνοησίας»** κατὰ τὴν ρῆση τοῦ Ροῖδη καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι συμβάλλουν γενναιόδωρα στὴν πνευματικὴ ἀναπηρία τῶν ἀνα-

«ΕΙΔΙΚΟΣ» ΓΙΑ... ΟΡΧΕΙΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἀγαπητὲ κ. ἐκδότα,

Εἶμαι ἀστυνομικὸς καὶ πιστὸς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος. Σὲ μία συνομιλία ποὺ εἶχα μετὰ συνάδελφό μου προσφάτως τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ προστάτη ἁγίου τῆς Ἀστυνομίας μας (μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου – 20 Ὀκτωβρίου) ἄκουσα μὲ μεγάλη ἐκπληξη (καὶ ὀργή, τολμῶ νὰ παραδεχθῶ) πὼς ὁ μεγαλομάρτυς Ἀρτέμιος εἶναι ὁ προστάτης ἅγιος τῶν ὀρχεων, ἓνας εἰδικός, θὰ λέγαμε, γιὰ τὶς παθήσεις τῶν ἀνδρικῶν αὐτῶν ἀδένων. Δὲν μποροῦσα νὰ συγκρατήσω τὴν ἱερό μου ἀγανάκτηση. Μετὰ βίας οἱ συνάδελφοί μου μετὰ συγκράτησαν νὰ μὴν γρονθοκοπήσω τὸν συνάδελφό μου, ὁ ὁποῖος διαρκῶς μοῦ ἐπαναλάμβανε: «Ἄκουσον μὲν, πάταξον δέ».

Ἀναγκάστηκα λοιπὸν ἀπὸ πείσμα, γιὰ νὰ ἀποδείξω πὼς ὁ συνάδελφος λέει ψέματα, νὰ ἀγοράσω τὸν ἐπίσημο Συναξαριστὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου (ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Καμβουνίων 1, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310/207340). Ἡ ἐκπληξη ποὺ αἰσθάνθηκα ἦταν ἀπερίγραπτη. Στὸ συναξάρι τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου πράγματι ἀναγράφονται πράγματα ποὺ μετὰ ἐκείνου νὰ διερωτῶμαι, ἂν ἐκείνοι ποὺ ὥρισαν ὡς προστάτη τῶν Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν ἓναν τέτοιον «εἰδικὸ», θεωροῦν ὅτι οἱ ὑπηρετούντες –καὶ ἐγὼ– στὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας παρουσιάζουμε ὡς «ἐπαγγελματικὰ νοσήματα» κάποια προβλήματα στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ σώματός μας.

γνωστών τους, παρέχουν βιβλιογραφία πολύτιμη σὲ κάθε συκοφάντη τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἐκεῖ μπορεῖ νὰ βρῇ κανεῖς τὶς πιὸ ἀπίθανες κατηγορίες ἐναντίον τῶν προγόνων μας, τῆς τέχνης τους, τῆς θρησκείας τους, τῆς φιλοσοφίας τους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τους.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο μου «Βίοι Ἁγίων: Πρότυπα πρὸς Ἀποφυγὴν». Θανατάστε λοιπὸν τοὺς ἁγίους τῆς Ὁρθοδοξίας «μας» ἐν δράσει:

◆ Ὁ ἅγιος **Κορδάτος** (7 Μαΐου) «ἐμβήκεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ κατεσύντριπεν ὅλα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα εἶδωλα».

◆ Ὁ ὁσιος **Ἀχίλλειος**, ἐπίσκοπος Λαρίσης (16 Μαΐου), ποὺ ἔλαβε μέρος στὴν Οἰκουμένηκὴ Σύνοδο τῆς Νίκαιας τὸ 325, «πολλοὺς ναοὺς κατεκρήμνισε τῶν εἰδώλων, πολλὰς δὲ ἐκκλησίας ἔκτισεν ἐκ θεμελίων καὶ μὲ πάντα στολισμὸν τὰς ἐστόλισεν».

◆ Τὸν ἅγιο μεγαλομάρτυρα **Θεόδωρο Τήρωνα** τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία στὶς 17 Φεβρουαρίου, διότι «ἔκαμεν ἐν μέγα κατόρθωμα, ἐπειδὴ λαβὼν τὸ εἶδωλον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ρέας, ὡς φλυαροῦσιν οἱ Ἕλληνες, ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὴν φωτιὰν καὶ τὸ κατέκαυσεν».

◆ Ὁ ἅγιος **Ἀνδρόνικος** καὶ ἡ ὑπερθαύματος **Ἰουνία** (17 Μαΐου), ἡ ὁποία εἶχε νεκρωθῇ γιὰ τὸν κόσμον καὶ ζοῦσε μόνο γιὰ τὸν Χριστό, γύριζαν τὴν οἰκουμένη ὥσάν νὰ εἶχαν περὰ καὶ «τοὺς μὲν ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεφαν, ἐκκλησίας δὲ θείας ἔκτισαν πανταχοῦ».

◆ Ὁ ἅγιος **Μᾶρκος**, Ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίων (σημερινὴ Ρεντίνα τῆς Μακεδονίας), κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου (328) «ἐκρήμνισεν ἓνα ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ

Συνεχίζεται στὴ σελίδα 18172 ►

Μὰ εἶναι δυνατὸν ὁ προστάτης ἅγιος των παθήσεων τῶν ὄρχων, νὰ εἶναι ὁ προστάτης ἅγιος τῶν ἀστυνομικῶν; Ποιὸς μᾶς ἐμπαίζει; Ποιὸς διάλεξε τὸν Ἅγιο αὐτὸν γιὰ τὸ τιμημένο σῶμα τῆς Ἀστυνομίας;

Στὴν ἐπιστολή μου αὐτὴν ἐπισυνάπτω σὲ φωτοτυπία τὸ ἐπίσημο συναξάρι τοῦ Ἁγίου μας, ὅπου περιγράφονται λεπτομερῶς ἀρκετὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τοὺς ὄρχεις διαφόρων εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

“«Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ', τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου. [...] ἄνθρωπος τις ἔχων τὰ δίδυμά του (ὄρχεις) πολλὰ ἐξωγκωμένα ἀπὸ τὸ σπᾶσιμον, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου κλαίων καὶ ζητῶν τὴν ἰατείαν. Ἐκείτετο λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ ἐπάνω εἰς στῤῥωμα καὶ ὀλίγον ὑπνώσας, βλέπει τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον εἰς τὸν ὕπνον του λέγοντα αὐτῷ, δεῖξόν μου τὸ πάθος σου, ὁ δὲ ἔδειξε τὸν τόπον, ὅπου εἶχε τὸ πάθος. Τότε ὁ ἅγιος κύψας καὶ πιάσας ἐπιτήδεια μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ σπᾶσιμον τῶν διδύμων του, ἔσφιγγεν αὐτὰ ὅσον ἐδύνατο, ὁ δὲ ἀσθενὴς πονήσας μεγάλως καὶ φωνάζας τό, οὐαί μοι, ἐξύπνησε καὶ εὔρε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑγιῇ δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

Ἄλλος πάλιν ἔχων τρεῖς κήλας φούσκας) εἰς τὰ δίδυμά του, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον καὶ ἔκαμεν ἀγρυπνίαν, ἀποκαμὼν δὲ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας ἐκοιμήθη· καὶ ἰδοὺ φαίνεται ὁ ἅγιος εἰς αὐτόν, καὶ γυμνώσας τὸ πάθος καὶ ψηλαφήσας μὲ τὰς χεῖράς του, ἔσφράγισεν αὐτὸ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· ἔπειτα κεντήσας αὐτὸν εἰς τὴν πλευράν, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῇ, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον. Ἄλλος δὲ πάλιν ἔχων μίαν μεγάλην κήλην εἰς τὰ δίδυμά του, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, παρακα-

Συνεχίζεται στὴ σελίδα 18172 ►

Ὁ Μεγαλομάρτυς Ἀρτέμιος, προστάτης Ἅγιος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας. Ἀσχολοῦνταν συστηματικὰ μὲ τοὺς ὄρχεις καὶ σύμφωνα μὲ τὴν βιογραφία του (συναξάρι), ποὺ ἰσχύει ἐπίσημα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ὁ ἅγιος αὐτοῦς «ἔπιανε καὶ ψηλαφούσε ἐπιτηδεῖως μὲ τὰς δύο χεῖράς του» τὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ σώματος διαφόρων εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ τὸ θεράπευε. Τὸν ἐορτάζουμε στὶς 20 Ὀκτωβρίου - καὶ μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα ἡ ΕΛ.ΑΣ.

«ΕΣΦΙΞΕ ΤΟ ΜΠΡΑΤΣΟ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

Ὁ ἄθλος τοῦ Ἁγίου Νέστορα, τοῦ

ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ξεκίνησε τὸν Αὐγουστο μὲ τὰ σταυρουδάκια στοὺς ποδοσφαιριστὲς καὶ τὶς προσευχὲς στὸν Γιαχβὲ γιὰ ἐπιτυχία τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες («Δ», τ. 273), συνέχισε μὲ ἓνα παραλήρημα γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους ποὺ περπατοῦσαν στὰ τέσσερα ὅταν «ἐμεῖς» χτίζαμε Παρθενῶνες... (Ποιοὶ «ἐμεῖς»; ἐσεῖς, κύριε προκαθήμενε, τοὺς γκρεμίσατε ὅλους τοὺς Παρθενῶνες) καὶ κατέληξε νὰ καθιερώσῃ καὶ ἓναν ἅγιο ὡς προστάτη ὅλων τῶν ἀθλητῶν. Μὴ νομίζετε βέβαια ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἁγιοποιήσῃ κάποιον μεγάλον Ἑλληνα ἀθλητὴ τοῦ παρελθόντος ἢ τοῦ παρόντος. Στὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου ὁ προκαθήμενος (ἀντὶ νὰ καταρασθῇ ἢ νὰ ἀφορίσῃ τοὺς ἀθλητὲς καὶ τὸν ἀθλητισμό, ὅπως ρητῶς ὀρίζει ἡ θρησκεία του) ἔχρισε προστάτη τῶν πανελλήνων ἀθλητῶν τὸν ἅγιο Νέστορα. Μὴν πάῃ τὸ μυαλό σας στὸν βασιλιὰ τῆς Πύλου καὶ ἥρωα τῆς Ἰλιάδος Νέστορα (αὐτὸς ἦταν ἓνας κακὸς εἰδωολάτρης). Ἐδῶ μιλάμε γιὰ τὸν ἅγιο Νέστορα τὸν χριστιανὸ καὶ μάρτυρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς δοῦμε τὸν ὑπεραθλητὴν αὐτόν, προστάτη τῶν ὀλυμπιονικῶν μας.

Ἐπὶ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ (286-304 μ.Χ.) στὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης ἓνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ τῆς πόλεως, ὁ Δημήτριος, ὁ μετέπειτα ἅγιος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀσπασθῆκε τὸν Χριστιανισμό. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ πρᾶξις αὐτὴ χαρακτηριζόταν προδοσία κατὰ τῆς Ρώμης, διότι οἱ χριστιανοὶ δὲν ἀναγνώριζαν οὔτε πατρίδα, οὔτε τὴν παραδοσιακὴ θρησκεία τοῦ κάθε λαοῦ (καὶ τῆς Ρώμης), οὔτε τοὺς νόμους τῆς πόλεως, δὲν πολεμοῦσαν (ὅπως οἱ κληρικοὶ σήμερα) καὶ συμμετεῖχαν σὲ διάφορες συνωμοσίες κατὰ τῆς ἀρχῆς. Κατὰ τὰ συνήθη ἀστυνομικὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς ὁ Δημήτριος φυλακίσθηκε. Ὅμως οἱ χριστιανοὶ φίλοι τοῦ Δημητρίου συνέχισαν ἀπτόητοι τὴν δρᾶσι τους. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Νέστωρ, φίλος τοῦ Δημητρίου, συνάντησε τὸν τελευταῖο καὶ πῆρε ἐντολὴ νὰ γελοιοποιήσῃ τὸν αὐτοκράτορα, πιθανὸν γιὰ τὴν φυλάκιση τοῦ «κολλητοῦ» του. Ἡ ἐγκυκλοπαίδεια «Ἡλῖος» (λῆμμα, «Ἅγιος Δημήτριος») ἀναφέρει: «Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν εὐρίσκετο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην εἷς ρωμαλέος Ρωμαῖος παλαιστῆς ὀνόματι Λυαῖος, ὅστις προεκάλει εἰς πάλιν πάντα νέον ὅστις ἤθελε ν' ἀγωνισθῇ μαζί του. Τότε ἐνεφανίσθη εἷς νεαρὸς ἐκ Θεσσαλονίκης ὀνόματι Νέστωρ, ὁπαδὸς τοῦ Δημητρίου, καὶ ἀπεδέχθη τὴν πρόκλησιν. Προηγουμένως ὁ Νέστωρ εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸν Δημήτριον εἰς τὴν φυλακὴν, ὅστις τὸν ἐνεθάρρυνεν εὐχηθεὶς εἰς αὐτὸν νίκην καὶ εὐλογήσας τὸ μέτωπόν του μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἡ πάλιν διεξήχθη ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Θεσσαλονίκης παρουσία τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ. Ὁ κόσμος ποὺ εὐρίσκετο στὸ στάδιο (ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς σήμερα) σὲ κλίμα γενικῆς ἀμχα-

ΚΑΙ Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΕΠΕΣΕ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΣ»!

«προστάτη» τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν

νίας ἀπόρησε, πῶς ἓνας ἀδύναμος καὶ ἀγύμναστος χριστιανὸς μὴ ἀθλητὴς δέχθηκε νὰ παλαίῃ ἐναντίον τοῦ καλύτερου παλαιστῆ τῆς ἐποχῆς του. Σὰν νὰ ποῦμε σήμερα, νὰ παλαίῃ ἓνας ἄγνωστος καθημερινὸς ἀγύμναστος ἄνθρωπος ἐναντίον τοῦ ὀλυμπιονίκῃ μας τοῦ Ταεκβοντὸ Μιχάλη Μουρούτσου. Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν νικήσῃ; Μόνον μὲ δόλο. Ἐδῶ ἀναβιώνει ξανά τὸ παραμῦθι γιὰ τὸν ὑποτιθέμενο «θαυμάσιο» (καὶ βεβαίως ὑπουλο) θάνατο τοῦ Ἑλλήνος Φιλισταίου Γολιάθ, ποὺ ἀναμετρήθηκε μὲ τὸν δόλιο Ἑβραῖο Δαυίδ.

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα μὲ προσοχὴ καὶ λογικὴ τὰ γραφόμενα γιὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Λυαίου μὲ τὸν Νέστορα ἀπ' τὸ χριστιανικὸ βιβλίον «Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλήτης», ἔκδοσις Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ζωὴ» 1987, σελ. 41-42). Ὁ ἀγὼνας πάλις ἔχει ἤδη ξεκινήσει μέσα στὸ στάδιο τῆς Θεσσαλονίκης. «Ὁ Λυαῖος ἄρπαξε τὸν ἀντίπαλό του ἀπ' τὰ πλευρά, πότε ἀπ' τοὺς ὤμους, τὸν σήκωνε ψηλά, τὸν στριφογύριζε στὸν ἄερα καὶ τὸν πετοῦσε κατὰ γῆς, μέχρι ποὺ τὸν ἄφησε ἀναίσθητο (...). Ὁ Λυαῖος εἶχε καρφώσει τὸ χέρι του στὸ πλευρὸ τοῦ Νέστορα. Ὅμως ὁ Νέστορας, χωρὶς νὰ κλονισθῇ ἀπ' τὸ γερὸ σφίξιμο, σήκωσε γρήγορα τὸ δικό του χέρι, κράτησε σφιχτὰ τὸ μπράτσο τοῦ γίγαντος καὶ εἶπε: Ἰησοῦ Χριστέ βοήθα με (...). Τότε ἔγινε κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ὁ Νέστωρ ἔσφιξε τὸν γίγαντα μὲ τόση δύναμι, ποὺ ὁ Λυαῖος κλονίσθηκε καὶ κάμφθηκε, τὸ τρομερὸ του πρόσωπο σπάραξε ἀπὸ ἀγωνία καὶ τὸ τεράστιο κορμὶ του σωριάσθηκε στὸ χῶμα ἀκίνητο. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νίκησε».

Τί φαίνεται ξεκάθαρα ἐδῶ; Ὅτι ὁ Νέστωρ ἀναίσθητος μὲ ἓνα καὶ μόνο ἄγγιγμά του σκότωσε αὐτοστιγμὴ τὸν γιγαντόσωμο παλαιστῆ Λυαῖο, ποὺ τὸν γύριζε σβούρα στὸν ἄερα. Πῶς; Μὲ τὴν χριστιανικὴ του πίστι; Ὅχι βέβαια. Μὲ ὑπουλο τρόπο, μὲ κάποιο μαχαίρι προφανῶς. Ἄλλωστε καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ θανάτου τοῦ Λυαίου μᾶς παραπέμπει σὲ θανατηφόρο μαχαίρι. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς διέταξε τὴν καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ Νέστορα ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συνωμοσίας Δημητρίου, ποὺ βρισκόταν ἤδη στὴν φυλακή. Ἀλλοιῶς, ὅπως συνέβαινε καὶ συμβαίνει στοὺς ἀγῶνες, ἐὰν ὁ Νέστωρ νικοῦσε μὲ νόμιμο καὶ σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τρόπο, θὰ τὸν ἐπευφημοῦσε ὅλος ὁ κόσμος ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοκράτορας.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ὑπουλο καὶ προκλητικὸ δολοφόνον ἔκανε προστάτη τῶν ἀθλητῶν μας ὁ κ. Χριστόδουλος. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἀγιοποίησε καὶ καθιέρωσε ὡς προστάτη καὶ πολιοῦχο τῆς Θεσσαλονίκης ἓναν χριστιανὸ ἀρνητὴ τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων του, τὸν Δημήτριο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Νέστωρ εἶχε ἤδη περάσει στὸν κατάλογο τῶν «ἡρώων» τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς μάρτυρας. Τί λογικὸν ἐρώτημα τίθεται ἐδῶ καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀπορία; Τὸ μέχρι πόσο μπορεῖ νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ στὸ μέλλον ὁ προκαθήμενός μας... Ἑλεος ἀλλὰ καὶ ἡμαρτον, κ. Χριστόδουλε!

Βασίλειος Μανρομμάτης

ἐποίησεν αὐτὸν ἐκκλησίαν».

◆ Ὁ ἅγιος **Ἀδριανὸς** ὁ νέος (17 Ἀπριλίου), μιὰ μέρα ποὺ οἱ Ἕλληνες ἔκαναν θυσίες, «*ἔτρεξε καὶ ἐκρήμνισε τὸν βωμὸν καὶ τὰς θυσίας ὅσαι ἦσαν ἐπάνω εἰς αὐτὸν ἔχυνε καὶ τὴν φωτιὰν διεσκόρπισεν».*

◆ Ὁ ὅσιος **Μάρων** (14 Φεβρουαρίου) πῆγε νὰ ζήσει στὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τὸν ὁποῖο τιμοῦσαν οἱ «παλαιοὶ Ἕλληνες». «*Ὅθεν καὶ τὸν ναὸν τῶν δαιμόνων, ὅστις ἦτο ἐκεῖ κτισμένος ἀπὸ ἐκείνους, καθιερώσας εἰς τὸν Θεόν, ἐν αὐτῷ ἐκατοίκησε».*

◆ Ὁ ἅγιος **Θεσπέσιος** (1 Ἰουνίου) γκρέμισε ἓναν βωμό.

◆ Ἡ ἁγία **Μαγέλχθα** (5 Ὀκτωβρίου), καίτοι Περσίδα καὶ Ἰέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, διδάχθηκε τὰ μυστήρια τῶν χριστιανῶν ἀπὸ κάποιον ἄγγελο θεοῦ ποὺ τὴν ἐπισκέφτηκε στὸ ὄνειρό της καὶ βαπτίστηκε χριστιανή. Τότε οἱ Ἕλληνες(;) ἔγιναν πῦρ καὶ μανία καὶ τὴν σκότωσαν διὰ λιθοβολισμοῦ. Τέλος ὁ ἐπίσκοπος πῆγε στὸν βασιλέα τῶν Περσῶν «*καὶ ἔλαβε ἀπὸ αὐτὸν ἐξουσίαν νὰ κρημνίσῃ μὲν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, νὰ οἰκοδομήσῃ σὲ αὐτὸν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας μάρτυρος ταύτης Μαγέλχθας. Τοῦτο οὖν ποιήσας, ἀπεθησαύρισεν ἐν τῇ νεοκτίστῳ ἐκκλησίᾳ τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον».*

◆ Ὁ ἅγιος **Πορφύριος** (26 Φεβρουαρίου) ἔδωσε στὴν βασίλισσα Εὐδοκία τὴν προφητεία πὺς θὰ γεννήσῃ ἀγόρι κι ἐκείνη τοῦ ἔδωσε χρυσάφι, γιὰ νὰ χτίσῃ ἐκκλησίες. Ὅταν ἐκεῖνος γύρισε στὴν ἐνορία του, στὴ Γάζα, τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων καὶ «*τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων Μαργᾶ* (ἔτσι ἀποκαλοῦσαν οἱ Γαζαῖοι τὸν Δία) *κατέκλυσε καὶ ἔκτισεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον διώρισε ἡ βασίλισσα Εὐδοξία».*

◆ Ὁ ἅγιος **Λουκίος** (20 Αὐγούστου) κλώτισε τὸν βωμὸ καὶ σκόρπισε τὶς θυσίες ποὺ

λῶν αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἱατρεύσῃ. Ὁ δὲ ἅγιος φανεῖς εἰς τὸν ὕπνον του, ἔσχισε μὲ μαχαίρια τὸ πάθος του καὶ ἐχύθη ὕλη πολλὴ καὶ βρωμερά. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, τὸν μὲν ἑαυτὸν του εὔρεν ὑγιῆ, τὰ δὲ ἐνδύματά του καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς εὔρε γεμᾶτα ἀπὸ ὕγρασιάν καὶ βρώμαν πολλήν.

Ἄλλος πάλιν νεωστὶ ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἀκούσας ἀπὸ ἑνὸς χριστιανὸν τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἐπίστευσεν αὐτὰ ἀδιστακτικῶς. Ὅθεν ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχεν ἓνα συγγενῆ εἰς τὴν Ἀφρικὴν πάσχοντα καὶ κινδυνεύοντα ἀπὸ τὸ σπάσιμον τῶν διδύμων, ἐπῆρεν ὅσα ἦσαν ἐπιτήδεια διὰ νὰ κάμῃ ἀγρυπνίαν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἵνα παρακαλέσῃ τὸν ἅγιον γιὰ τὸν συγγενῆ του [...]. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξύπνησας, εὔρε τὸν ἑαυτὸν του ὑγιῆ ἐν ἀληθείᾳ· ὅθεν καὶ δόξαν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Θεόν.

Ἄλλος χριστιανὸς ἔχων βάρος ἀνυπόφορον εἰς τὰ δίδυμα, ἐζήτηε τὴν ἱατρείαν· ὁ δὲ ἅγιος Ἀρτέμιος ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀδελφέ, ὕπαγε εἰς τὸν γείτονά σου Ἰωάννην τὸν χαλκέα καὶ βάλε τὴν κήλην τῶν διδύμων σου ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμωνα σου, καὶ ἐὰν ἐκεῖνος κτυπήσῃ αὐτὴν δυνατὰ μὲ τὸ πυρωμένον σφυρίον του, εὐθὺς θὰ ἱατρευθῇς. Ὁ δὲ ἀσθενὴς θέλων καὶ μὴ θέλων, ἐξ ἀνάγκης ἐπῆγεν εἰς τὸν χαλκέα καὶ ἔβαλε τὸ σπάσιμόν του ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμωνα ἐκείνου. Βλέπων δὲ τὸ πυρωμένον σφυρίον ὅτι κατέβαινε ἐπάνω εἰς τὸ σπάσιμόν του, ἐτραβίχθη ὀπίσω ἀπὸ τὸν φόβον του, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς τὸ σπάσιμον ἠφανίσθη. Ἀλλὰ καὶ ἄλλος χριστιανός, λαβὼν μὲ πίστην θερμὴν ἔλαιον καὶ κηρία ἐπήγαγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, καθ' ὃδὸν δὲ ἐρωτήθη ἀπὸ ἑνὸς ράπτην, ποῦ ὑπάγει· ὁ δὲν χριστιανὸς μετ' εὐλαβείας ἀπεκρίθη, ὑπάγω εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου νὰ προσευχηθῶ. Καθὼς δὲ πῆγε παρεμπρός, φωνάζει πάλιν ὁ ράπτης καὶ λέγει· ἀδελφέ, ὅταν ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, φέρε μοι μίαν κήλην διδύμων. Ἐλεγε δὲ τοῦτο περιγελῶν τὸν ἅγιον, ὅτι

Ὁ Μεγαλομάρτυρ Ἅγιος Δημήτριος σκοτώνει ἕναν πολεμιστὴ πὺν φορᾷ τὴν κλασικὴ ἀρχαιοελληνικὴ πολεμικὴ ἐξάρτυση καὶ ἀρχαιοελληνικὸ ὅπλισμὸ (θώρακα, ξίφος καὶ περικνημίδες). Ὦντας ἀξιωματικὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ ὁργάνωσε παράνομη χριστιανικὴ ὁμάδα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ ποινὴ φυλάκισης. Μέλος τῆς ὁργάνωσης αὐτῆς ἦταν καὶ ὁ Νέστωρ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ πρῶτα ἐπισκέφθηκε τὸν φυλακισμένον ἀρχηγὸ τῆς ὁμάδας, σκότωσε μὲ ἀντικανονικὸ τρόπο τὸν πρωτοπαλαιστὴ Λυαῖο, γεγονὸς πὺν ἐξώργισε τοὺς θεατὲς τοῦ Σταδίου Θεσσαλονίκης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας Μαξιμιλιανός. Ὁ Νέστωρ (ὅπως καὶ ὁ Δημήτριος ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς) καταδικάσθηκε γιὰ τὴν ἀντιαθλητικὴ-δολοφονικὴ πράξη του εἰς θάνατον, ἀλλὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος τὸν ἀνακήρυξε «προστάτη ἅγιον τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν»...

βρίσκονταν πάνω του.

◆ Ο ἅγιος **Καισάριος** (7 Ὀκτωβρίου) ἔφθασε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἀφρική στὴν πόλη Ταρρακηνή. Κι ὅταν εἶδε «**τὰς μυσαρὰς θυσίας τῶν Ἑλλήνων, ἔπτυσεν ἐπάνω εἰς αὐτὰς καὶ τὰς κατεπάτησεν**». Τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα τὸν ἔβγαλαν, γιὰ νὰ τὸν πάνε στὸν Ρωμαῖο ἀνθύπατο. Μόλις ὅμως πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, «**προσηυχήθη ὁ ἅγιος καὶ εὐθὺς ἔπεσεν ὁ ναὸς ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ κατεπλάκωσε μέσα τὸν ἀρχιερέα τῶν εἰδώλων καὶ ἄλλους πολλούς**».

◆ Ο ἅγιος **Πασικράτης** (24 Ἀπριλίου) μόλις εἶδε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, «**ἐπῆγε πλησίον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔπτυσεν, εἰπὼν ὅτι αὐτὴ ἡ τιμὴ πρέπει εἰς αὐτόν**».

◆ Ο ἅγιος ἱερομάρτυς **Μάρκελλος** (14 Αὐγούστου) στὴν Ἀπάμεια τῆς Συρίας «**ἐπολιτεύθη δικαίως καὶ ὁσίως**» καὶ ἔγινε «**θερμὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ζηλωτῆς, ἐκκλησίας μὲν καὶ θεῖους ναοὺς εἰς δόξαν θεοῦ κτίζων, τοὺς δὲ ναοὺς τῶν εἰδώλων κατακημνίζων**». Ὑπῆρχε ὅμως ἓνας «**εἰδωλικὸς ναὸς**» τοῦ Διὸς, ποὺ ὁ «**δαίμων**» ποὺ κατοικοῦσε μέσα σ' αὐτὸν δὲν ἄφηνε οὔτε νὰ καὶ οὔτε νὰ γκρεμιστῇ μὲ μηχανή. Λοιπὸν ὁ ἅγιος παίρνει ὕδωρ, τὸ εὐλογεῖ καὶ ραντίζει μ' αὐτὸ τὰ ξύλα ποὺ εἶχε στοιβάξει μέσα στὸν ναό. «**Ἐπειδὴ δὲ ὁ δαίμων δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ φέρῃ ἐμπόδιον, ἦσαν τὰ ξύλα καὶ κατέκανσαν τὸν ναόν**».

◆ Ο ἅγιος **Εὐψύχιος** (9 Ἀπριλίου) «**ἀνάψας ὑπὸ θεϊκοῦ ζήλου καὶ πολλοὺς χριστιανοὺς παραλαβὼν ἐπῆγε καὶ ἐκρήμινεν ἐκ θεμελίων τὸν ἐλληνικὸν ναόν, ὅστις ἐπωνομάζετο τῆς Τύχης, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προσπάθειαν καὶ ἀγάπην ὁ ἐπάρατος Ἰουλιανὸς προσφέρων εἰς αὐτὸν καθ' ἐκάστην ἡμέραν θυσίας**».

◆ Ο ἅγιος ἀπόστολος **Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου** (9 Ὀκτωβρίου), ἓνας ἀπὸ τοὺς 12 ἀποστό-

λατρεῦει τὰ σπασίματα τῶν διδύμων· ὁ δὲ χριστιανός, χωρὶς νὰ φροντίσῃ διὰ τὸν φλύαρον λόγον τοῦ ράπτου, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου· ἀφοῦ δὲν ἐτελείωσεν ἡ θεία λειτουργία, ἐγύρισεν εἰς τὸν οἶκόν του. Περιπατοῦντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν δρόμον, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν τὰ διδυμά του, καὶ ἐπειδὴ ἐκατέβησαν πολὺ καὶ τὸ σπασίμὸν του πύξῃθη, ἐνόησεν ὅτι διὰ τὸν περιγελαστικὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ ράπτου, ἔπαθε τὸ πάθος αὐτό. Ὅθεν μόλις καὶ μετὰ βίας ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ράπτου, ἄπνους σχεδὸν ὢν, ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἄφωνος· ἐκατηγόρει λοιπὸν τὸν ράπτην καὶ τὸ σπασίμον ἐδείκνυε καὶ ἐβεβαίωνεν, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἤθελε πάθῃ τοῦτο, ἀνίσως αὐτὸς δὲν ἔλεγε τὰς φλυαρίας ἐκεῖνας καὶ τὰ ἄξια γέλωτος λόγια· ὅθεν ἐκ τοῦτο ἦλθον καὶ οἱ δύο εἰς λογομαχίας καὶ ἔριδας.

Οἱ δὲν παρευρεθέντες ἐκεῖ ἡρώτων νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν μάχονται· τότε ὁ πάσχων διηγήθη τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους· θέλων δὲ νὰ δείξῃ καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μὲ ὑπερβολὴν ἡδικήθη ἀπὸ τὸν ράπτην, ἐσῆκωσεν μὲ θυμὸν τὰ φορέματά του, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ὁρῶντας τὸ σπασίμον ὅπερ ἔπαθε, καὶ ᾧ, τοῦ θαύματος! αὐτὸς μὲν εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, ὁ δὲ ράπτης ἐφώναζεν, οὐαί μοι! καὶ ἐδειξεν εἰς ὅλους τὸ σπασίμον τῶν διδύμων, ὅπερ τότε παρευρεθὺς συνέβη εἰς αὐτόν. Ὅλοι λοιπὸν οἱ παρευρεθέντες, ἰδόντες τὸ αἰφνιδιὸν του σπασίματος καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν χριστιανὸν ἐκείνον μετέβη τὸ πάθος εἰς τὸν ράπτην, ἔγιναν ἐκθαμβοὶ· καὶ εἰς μὲν τὸν Θεὸν καὶ τὸν τούτου μάρτυρα Ἀρτέμιον ἀνέπεμπον δόξαν καὶ εὐχαριστίαν, εἰς δὲ τὸν ράπτην ἔλεγον· μὴ λυπῆσαι ἀδελφέ, δικαία εἶναι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ, διότι ἐκεῖνο ὅπερ ἐζήτησες, ἐκεῖνο καὶ ἔλαβες. ”

Μὲ ἐκτίμηση

.....

Ἀστυνομικός, Θεσσαλονίκη

λους, «ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου κατέστρεφε τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ζήλον πυρπολούμενος».

♦ Ὁ ἅγιος **Σωκράτης** (21 Ὀκτωβρίου) «ἔλαβε ὁ τρισμακάριστος τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου» ὅταν ἀποκεφαλίστηκε, ἐπειδὴ μία μέρα ποὺ «οἱ Ἕλληνες εἶχον μίαν πάνδημον ἑορτὴν καὶ ἐπροσκύνουν τὰ εἶδωλα, τότε, λέγω, ὁ θεὸς Σωκράτης γεμίσας ἀπὸ ἑνὸς θεϊκοῦ ζήλου ἐπῆγε καὶ κατεκρήμνισε τὸν βωμὸν καὶ τὰς ἐν τῷ βωμῷ θυσίας».

♦ Οἱ ἅγιοι **Γάιος**, **Δάσιος** καὶ **Ζωτικὸς** (21 Ὀκτωβρίου), ποὺ ζοῦσαν στὴν πόλη Νικομήδεια, «ἀνέλαβον ζήλον θεῖον εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν καὶ ἀπελθόντες κατεκρήμνισαν τὰ εἰς τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων εὐρισκόμενα εἶδωλα».

♦ Ὁ ἅγιος **Μαρίνος** (17 Μαρτίου) «βλέπων τοὺς εἰδωλολάτραις προσφέροντας θυσίας ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔρπετα καὶ βδελυρὰ ζῴδια, ἀναψεν ἀπὸ θεϊκοῦ ζήλου καὶ ἐνῷ οἱ Ἕλληνες ἐτέλουν ἑορτὴν εἰς τὰ ἄψυχα εἶδωλα ὥρμησε καὶ κατεκρήμνισε τὸν βωμὸν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θυσίας κατεπάτησε».

♦ Ὁ ἅγιος μάρτυς **Ἀντώνιος** (9 Νοεμβρίου) βλέποντας τοὺς Ἕλληνες νὰ ἔρχονται στὸν ναὸ τῶν εἰδώλων, τοὺς συμβούλευσε νὰ ἀφήσουν τὴν πλάνη τους. Ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἄκουγαν κι αὐτὸς ἀποθαρρυσμένος ἔφυγε γιὰ τὴν ἔρημο, βρῆκε ἕναν ἀναχωρητὴ καὶ ἔζησε μαζί του τρεῖς χρόνια. Κατόπιν παίρνοντας τὴν «εὐχή» του κατέβηκε στὴν πόλη, ὅπου κατοικοῦσε «ὁ πεπλανημένος ἐκεῖνος λαὸς τῶν εἰδωλολατρῶν Ἑλλήνων» καὶ ἐνῷ «ἐώρταζαν τοὺς δαίμονας», μῆλκε στὸν ναὸ «καὶ συνέτριπεν ὅλα τὰ εἶδωλα».

♦ Ὁ ἅγιος μάρτυς **Υἰάκινθος** (18 Ἰουλίου) «βλέπων τοὺς εἰδωλολάτραις Ἕλληνας ὅτι ἐπροσκύνουν ἐν δένδρῳ τῆς καλουμένης πετείας, τὸ ὁποῖον ἦτο τρυπημένον καὶ κούφιον, ζήλω θεῷ κινήεις ὁ αἰδίδιμος, πῆγε καὶ ἔκοψεν αὐτό». Θυμίζω πὼς ὁ ἅγιος Υἰάκινθος δὲν ἔκανε τοῦ κεφαλίου του μὲ τὴν πράξη αὐτήν. Ἀκολούθησε τις ρητὲς ἐβραϊκῆς ἐντολῆς: «... καὶ τὰ ἄλλα τους θὰ κόψετε... », ὅπως γράφει τὸ «Δευτερονόμιον» (Ζ' 5), ἀλλὰ καὶ αὐτὲς τοῦ ἱδρυτῆ τῆς θρησκείας του Ἰησοῦ, ποὺ καταράσθηκε καὶ ξέρανε μία συκιά, ἐπειδὴ δὲν βρῆκε σῦκα νὰ φάῃ, ὅπως ἐξιστοροῦν τὰ Εὐαγγέλια (Ματθαῖος, κ' 19-22, Μάρκος, ια' 13-26).

Σχόλιο: Οἱ Ἕλληνες ἀφιέρωναν ὁλόκληρα ἄλλα στοὺς θεοὺς τους μὲ πιδὸ γνωστὸ τὴν Ἄλτιν, τὸ ἱερὸ ἄλλος τοῦ Διὸς στὴν Ὀλυμπία, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν χτιστῇ τὰ κυριώτερα θρησκευτικὰ οἰκοδομήματα, τεμένη καὶ ἀναθήματα. Ὁ Ἕλληνας φύτευε δένδρα καὶ τὰ θεωροῦσε ἱερὰ κατοικίες τῶν νυμφῶν Δρυάδων καὶ Ἀμαδρυάδων. Καὶ σήμερα, ὅταν ἔρχεται ὁ Δεκέμβριος καὶ ὁ Ἕλληνας, ἀκολουθώντας τις πανάρχαιες παραδόσεις του, στολίζει τὸ ἀποκαλούμενο «χριστουγεννιάτικο» δένδρο, συμβολίζει μὲ αὐτὸ τὸ Σύμπαν: Ὁ κορμὸς του εἶναι ὁ ἄξονας τοῦ κόσμου, οἱ μπάλλες του εἶναι οἱ πλανῆτες καὶ οἱ κορδέλλες ποὺ τὸ τυλίγουν εἶναι ὁ γαλαξίας. Ἐτσι τὸ δέντρο εἶναι «στολισμένο», γιὰτὶ ὁ Κόσμος, τὸ Σύμπαν δηλαδή, εἶναι ἕνα στολίδι, ἕνα κόσμημα. Ἐδῶ ἐπεμβαίνει ἡ Ἐκκλησία, χαρακτηρίζοντας τὸ ἔθιμο αὐτὸ «εἰδωλολατρικὸ» καὶ ἐπιβάλλει τὸν στολισμὸ ἐνὸς καραβιοῦ, μὲ τὴν πρόφαση πὼς αὐτὸ εἶναι ἐλληνικόν. Ἐτσι καταστρέφεται ὁ συμβολισμὸς ποὺ ὑπάρχει στὸ συλλογικὸ ἀσυνείδητο καὶ ταυτόχρονα ἐπιβάλλεται ὡς δῆθεν ἐλληνικὸ ἕνα νεκρικὸ ἔθιμο. Γιατὶ ὁλόκληρος ὁ ἀρχαῖος κόσμος μὲ τὸ καράβι συμβολίζει τὴν μετάβαση τῆς ψυχῆς στὸν Κάτω Κόσμο. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν τὴ Λέμβο τῶν Νεκρῶν καὶ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία ὁ «βαρκάρης» εἶναι ὁ Χάρωντας.

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΜΑ ΣΤΗ ΣΑΝΤΟΡΙΝΙ

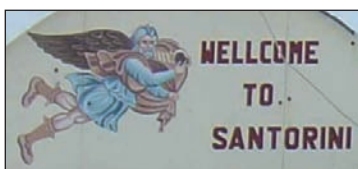

χι δὲν σὲ καλωσορίζουν μὲ λουλούδια οἱ δημοτικὲς ἀρχὲς τῆς Σαντορίνης, σοῦ προτάσσουν ἐκεῖνες τὶς φτερωτὲς μορφές... χερουβείμ καὶ σεραφεῖμ (τῶν ταγμάτων ἀσφαλείας δηλαδὴ τοῦ Γιαχβέ, σύμφωνα μὲ τὰ ἱερὰ «μας» βιβλία) μὲ τὸ «μινάκι», τὸ «μπουτάκι» καὶ τὸ «μποτάκι»; Ἄμ τὸ κιούπι, ποῦ τὸ βάζεις; Μπουγελώνονται ἢ σὲ μπουγελώνουν; Ἕνας Γιαχβὲ ξέρεi. Τέλος πάντων: Ἄωννύμως κι εὐωνύμως, «ἐνθεν» κι «ἐνθεν» (stereo δηλαδὴ), ἀγγλιστὶ κι ἑλληνιστὶ φιγουράρει τὸ καλωσόρισμα στὴ... βαβελ-ώνυμον νῆσον, τὴν ἄλλοτε «Καλλίστην» ἢ «Στρογγύλην» (Ἡρόδοτος)· κατ' ἄλλους δὲ Θήραν. Ἐντέχνως καὶ ἐπιμελῶς μὲ τὸ «καλῶς ἦλθατε» ἀναθάπτεται σύμπασα ἡ ἀνεσκαμμένη ἑλληνικὴ παρουσία στὸ νησί, μαρτυρουμένη ἤδη ἀπὸ χιλιάδες χρόνια πρὶν.

Ἄγνωστο παραμένει, ὥστόσο, τὸ πῶς «ἐξώκοιλαν» οἱ δύο «ἔξ' ἀποδῶ» στό... «καμαρωτὸ» δίδυμο τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος Θήρας ἢ Σαντορίνης – ἐπὶ τὸ ξενικώτερον Ἀγίας Εἰρήνης. Ἄγνωστο παραμένει ἐπίσης τὸ γιατί προτιμήθηκε τὸ «Wellcome» ἀντὶ τοῦ ἐνετικωτέρου «Benvenuto». (Μὴ γίνῃ μνεῖα οἰκείων κακῶν, περὶ Σταυροφοριῶν στὰ 1204 μ.Χ. καὶ περὶ ιδρύσεως βαρωναίας στὸ νησί καὶ περὶ περιτράνου ἐντολῆς: «Μπᾶτε, σκύλοι, ἀλέστε· κι ἀλεστικὰ μὴ δώστε;»).

Ὅπως καὶ νὰ 'χη, ἡ πωλητικὴ πολιτικὴ πολωτικὰ πάντα κινεῖ τὰ νήματα τῆς ἐξουσίας: ἄλλοτε ἦταν οἱ Κομνηνοὶ καὶ ἄλλοτε οἱ Ὀθωμανοὶ (1579 κ.ἑξ.). Ἐπὶ Ὀθωμανῶν «εἶδαν οἱ ἔμποροι ἄσπρη μέρα», γιατί βούλιαξαν τὰ «πειρατικά» μὲ αὐτὰ γινήκανε μετὰ. Γιατὶ πολλὲς χιλιάδες χρόνια πρὶν κρίναι ἀνθίζανε στὴ γῆ τῆς Θήρας. Ναί. Κρίναι καὶ μάλιστα λευκοί.

Ξέρω: δὲν πῆρες μυρουδιά ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄνθη τὰ λευκά, ποὺ συμβολίζανε πολλὰ: ὅπως τὴ θεϊκῆς ἐμπνευσης δημιουργία, τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τελειότητα, τὴ

Τὰ γιαχβεδικοῦ τύπου ἐκτρώματα, ποὺ καλωσορίζουν τοὺς ἐπισκέπτες, σὲ περίοπτη θέση: στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος τῆς Θήρας.

ΜΕ... «ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ» ΚΑΙ «ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

συμμετρία και την αρμονία («Τοιχογραφία της Άνοιξης»). «Θάφτηκε» ή φύση κι ή όμορφιά (άντι τῶν σπόρων τους) και φτεροκοπᾶ ἢ –παρὰ φύση– πτήση στήν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ.

Στὸ «Σπίτι τῶν γυναικῶν» «βουτήχτηκε», προκειμένου νὰ κρύψει τή... γύμνια του ὁ «Κρίνος τῆς θάλασσας». Γυμνὸ ἀπὸ ἐξωτερικὰ πέταλα τὸ ἱερὸ αὐτὸ λουλούδι τῆς Θήρας, δὲν εἶναι γιὰ... βέβηλα μάτια.

«Φᾶτε, μάτια, ψάρια καὶ κοιλιά... ψαριά», θὰ ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ σοῦ ὀρίξει ὁ «Ψαράς» μὲ τὴν ψαριά (τοιχο-γραφία, Μινωικὴ περίοδος, Ἀθήνα, Ἐθνικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο), ἀλλὰ εἶναι ἄλλου (κάπου ἐκτὸς γιαλοῦ). «Βράχος» ὅμως παραμένει ἡ «Κροκο-συλλέκτρια». Κεῖνὴ ποὺ πέτρωσε ἀπὸ τὴ λάβα, πρὶν προλάβῃ νὰ μαζέψῃ κρόκο γιὰ τὸ «...κόκκινο ἱερὸ φουστάνι» (ἐκεῖνο ποὺ σὲ κάνει νὰ μοιάζῃς πυρκαγιά), ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ γιατρικὸ τῆς ψυχῆς, τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ὅσο γιὰ τοὺς «ίπταμένους», «πετα...μένους», «γιαχβε-ταμένους», ἃς τοὺς δοῦμε γκρεμισμένους, ξεπλυμένους ἢ βαμμένους μὲ πορφύρα Θήρας.

Κυριακὴ Λύσσα
Φιλόλογος

Τοιχογραφίες ἀπὸ τὴν πλούσια πανάρχαιη καὶ ὑψηλοτάτου καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου παράδοση τῆς Σαντορίνης, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἐπιλεγῇ γιὰ τὸ καλωσόρισμα τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἀντὶ τῶν ταγμάτων ἀσφαλείας τοῦ Γιαχβέ.

Προσπάθεια επιστημονικής αναπαράστασης τής καταστροφής προκατακλυσμαίας πόλεως από κατάκλυσή της με ὕδατα με βάση τὶς πληροφορίες τοῦ Πλάτωνος («Τίμαιος»).

Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ

**Πλάτων και σύγχρονη έπιστήμη
συμφωνούν: Έγινε γύρω στὸ 9.000 π.Χ.**

ἐ προηγούμενο ἄρθρο («Δαυλός», 245) παρουσιάσαμε ἀναλυτικὰ τὶς πληροφορίες ποὺ παραθέτει ὁ Πλάτων στὰ ἔργα του «Νόμοι», «Κριτίας» γιὰ τὸν μεγάλο προκατακλυσμιαῖο Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὴν καταστροφή του ἀπὸ τὸν μεγάλο κατακλυσμὸ, τὸν ὁποῖο τοποθετεῖ χρονικὰ μεταξὺ τοῦ 9.600 καὶ τοῦ 9.000 π.Χ. Στὸ παρὸν θὰ δοῦμε ὅτι ἡ χρονολόγηση αὐτὴ τοῦ Πλάτωνα βρίσκει σύμφωνη καὶ τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἐντοπίζει τὴν καταστροφὴ στὴν τελευταία φάση τήξης τῶν παγετῶνων, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἄνοδο τῆς θαλάσσιας στάθμης κατὰ 150 μέτρα, καὶ θὰ συγκρίνουμε τὶς χρονολογίες τοῦ Πλάτωνα μὲ τὶς παλαιολιθικὲς καὶ μεσολιθικὲς περιόδους ποὺ ἀκολούθησαν, ὅταν ἡ ἀνθρωπότητα ἀγνοοῦσε ἀκόμη τὴν ἐπεξεργασία τῶν μετάλλων.

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΥΓΡΟ ΠΕΠΛΟ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ἀνύπαρκτη ἡ ἐνάληια ἀρχαιοθoγία

Λόγω τοῦ ἐξειδικευμένου ἀντικειμένου μὲ τὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται, ἡ ἐνάληια ἀρχαιολογία συγκαταλέγεται ἀνάμεσα στὶς πιδὲ πρωτοποριακὲς ἀλλὰ καὶ σύγχρονες ἐπιστῆμες. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως βρίσκεται σὲ πρωτόγονη μορφή, διανύοντας περιόδους προκλητικῆς ἀδιαφορίας. Θησαυροὶ ἀνυπολόγιστης ἀρχαιολογικῆς σημασίας παραμένουν βυθισμένοι στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες ἢ γίνονται ἔρμαιο τῆς ἀρχαιοκαπηλίας καὶ προωθοῦνται σὲ συλλέκτες καὶ σὲ μεγάλους οἴκους στὸ ἐξωτερικό.

Μιλήσαμε μὲ τὸν Πέτρο Νικολαΐδη, Βιολόγο -Ὡκεανογράφο, ὁ ὁποῖος χρόνιᾳ τώρα ἐξερευνᾷ τὸν ἑλληνικὸ βυθὸ καὶ τὰ μυστικά του. Μᾶς ἀποκάλυψε ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτὰ, κυρίως ὅμως ξεσκεπάζει τὴν ἄθλια ὅσο καὶ «ἀθέατη» πλευρὰ τῆς ἐνάληιας ἀρχαιολογίας μας.

«Δ»: Κύριε Νικολαΐδη, μὲ βάση τὴν ἐμπειρία καὶ τὶς γνώσεις σας, πόσα ναυάγια ἀρχαιολογικοῦ ἐνδιαφέροντος κρύβονται στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο;

Άνωτερη Μεσολιθική περίοδος: διάρκεια: 8.600-7.600 π.Χ.

αλαιολιθική περίοδος: διάρκεια: 40.000-10.000 π.Χ. σε ό,τι αφορά στο είδος μας, δηλαδή τον Homo Sapiens. Πόσοι άνθρωποι πολιτισμοί άραγε θα μπορούσαν να είχαν εμφανιστεί στη διάρκεια των 30.000 ετών της Παλαιολιθικής Περιόδου; Άκόμα και από το τέλος της Παλαιολιθικής μέχρι την αύγη της Νεολιθικής υπάρχει μία περίοδος 1.600 ετών, η οποία είναι αρκετή για την δημιουργία πολιτισμού και την καταστροφή του από τον κατακλυσμό (σημείωση: από το τέλος του μεσαίωνα μέχρι την σύγχρονη διαστημική τεχνολογία μας χωρίζουν μόλις 500 περίπου χρόνια). Έξ άλλου ο Πλάτων έχει επισημάνει: Από τον προκατακλυσμαίο πολιτισμό δεν διασώθηκε τίποτα, που να μαρτυρή σήμερα το πολιτισμικό και τεχνολογικό επίπεδό του. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι μετά ακριβώς τον κατακλυσμό παρατηρούμε μέσω των εύρημάτων μία νέα πορεία της ανθρωπότητας προς τον εκπολιτισμό της.

Ο Κατακλυσμός ως συνέπεια της τήξης των παγετώνων

επιστήμη σήμερα γνωρίζει ότι η τελευταία παγετωνική εποχή κράτησε από το 80.000-10.000 π.Χ. Γύρω στο 10.000 π.Χ. άρχισε η τήξη των παγετώνων, που είχε ως αποτέλεσμα την άνοδο της στάθμης της θάλασσας κατά 150 μέτρα, γεγονός με τρομερές συνέπειες σε όλον τον πλανήτη. Η άνοδος της θαλάσσιας στάθμης είχε ως αποτέλεσμα και το πλημμύρισμα της Αιγίδος, η οποία μετατράπηκε σταδιακά στο σημερινό Αιγαίο Πέλαγος. Όλος ο προκατακλυσμαίος αιγιδικός πολιτισμός καλύφθηκε από την θάλασσα. Οι πόλεις των προγόνων των Ελλήνων εγκαταλείφθηκαν και οι επιζησαντες προσπάθησαν να βρουν καταφύγιο στις κορυφές των βουνών. Μαζί όμως καταστράφηκαν και οι καλλιέργειες και όλη η προκατακλυσμαία υποδομή και γνώση.

Με λίγα λόγια, εκεί που κατοικούσαν κάποτε άνθρωποι και εκτείνονταν οι εύφορες πεδιάδες, οι οποίες εξασφάλιζαν μέσω της γεωργίας και της κτηνοτροφίας την επιβίωσή τους, είναι πλέον ο πυθμένας του Αιγαίου. Ως έμμεση απόδειξη στους ισχυρισμούς μας επικαλούμαστε τον καθηγητή Προϊστορικής Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Αιγαίου Αδαμάντιο Σάμψων, ο οποίος σε άρθρο του,¹ αναφερόμενος στην πρόοδο των ανασκαφών στο Σπήλαιο του Κύκλωπα στα Γιούρα της Άλωνήςσου, γράφει:

«Η παρουσία του ανθρώπου σε αυτά τα ερημονήσια μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός, ότι τα νησιά των Σποράδων δεν είχαν κατά τους προϊστορικούς χρόνους την σημερινή

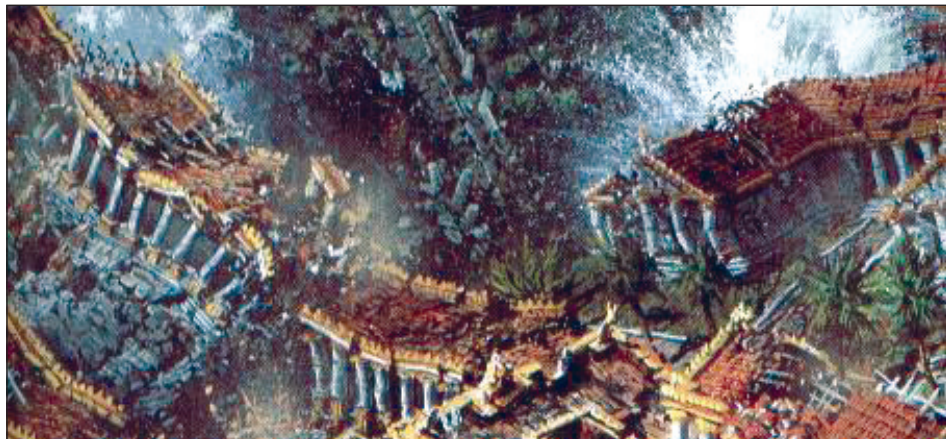
Απάντηση: Υπολογίζω συντηρητικά ότι πρέπει να υπάρχουν στον βυθό της ελληνικής θάλασσας τουλάχιστον 10 με 30 χιλιάδες ναυάγια, με δεδομένο ότι κατά τους αρχαϊκούς χρόνους το εμπόριο, οι μεταφορές ανθρώπων και ζώων γίνονταν κυρίως με πλοία.

«Δ»: Υπάρχουν όντως βυθισμένες πολιτείες στον ελληνικό βυθό;

Απάντηση: Υπάρχουν πολλές βυθισμένες πολιτείες και οικισμοί, διότι βρισκόμαστε σε μία ιδιαίτερα ενεργή ήφαιστειακή περιοχή του πλανήτη, οι γήινες μάζες άνεβοκατεβαίνουν, όπως και η στάθμη της θάλασσας επίσης. Για παράδειγμα ο δρ Νίκολας Φλέμινγκ, Άγγλος γαιοεπιστήμονας, πρόεδρος του Ωκεανογραφικού Ινστιτούτου Βρετανίας, μπόρεσε να εντοπίσει κατά τις δεκαετίες '60 και '70 πάρα πολλές θέσεις οικισμών γνωρίζοντας τις ευστατικές κινήσεις της επιφάνειας της θάλασσας. Άλλες θέσεις, όπως η Ελίκη πρόσφατα, βρέθηκαν στην ξηρά κάτω από προσχώσεις και φερτά υλικά, που κύλισαν από τα βουνά της βόρειας Πελοποννήσου.

«Δ»: Στο Δοκό, ένα νησί κοντά στην Ύδρα, εντοπίστηκε πρωτοελλαδικό ναυάγιο; Τί ακριβώς είδατε έσεεις προσωπικά απ' αυτό;

Μία απόπειρα ζωγράφου να αναπαραστήσει καταποντισμένη λόγω του κατακλυσμού πανάρχαια πόλη.

τους μορφή. Σύμφωνα με τις γεωλογικές μελέτες της περιοχής, το επίπεδο της στάθμης της θάλασσας δεν ήταν σταθερό, αλλά ήδη από την Ανώτερη Παλαιολιθική είχε μεταβληθῇ ἀρκετὲς φορές. Ἔτσι, ἐνῶ σήμερα τὸ Σπήλαιο τοῦ Κύκλωπα βρίσκεται σὲ ὑψόμετρο 150 μέτρων, τὸ 9.000-8.000 π.Χ. ἡ θάλασσα βρισκόταν 50-60 μέτρα χαμηλότερα ἀπὸ τὴν σημερινή στάθμη. Ἐπίσης κατὰ τὴν Μέση καὶ κυρίως τὴν Ανώτερη Παλαιολιθική, κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ ἐπίπεδο τῆς θάλασσας ἦταν πολὺ χαμηλότερο, τὰ ἐρημόνησα τῶν Σποράδων ἦταν σίγουρα ἐνωμένα μετὰ τὴν ἡπειρωτικὴ Ἑλλάδα. Αὐτὸ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι πολλὲς παλαιολιθικὲς καὶ μεσολιθικὲς θέσεις κατοίκησης στὸ νησὶ βρίσκονται σήμερα κάτω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς θάλασσας...».

Προβάλλεται λοιπὸν σήμερα ἡ ἀποψη, ὅτι οἰκισμοὶ τῆς Παλαιολιθικῆς καὶ Μεσολιθικῆς περιόδου βρίσκονται βυθισμένοι στὸ Αἰγαῖο. Μιλᾶμε πλέον καὶ ἐπίσημα δηλαδὴ γιὰ βυθι-

1. Περιοδικὸ «Corpus», τεῦχος 36, Μάρτιος 2002, σελ. 37-47.

Ἀπ.: Τὸ 1975 ἤμουν ἐπικεφαλὴς τῆς ομάδας καταδύσεων τοῦ National Geographic Foundation, ποὺ ἡγεῖτο ἐπιτελικά ὁ Peter Throckmorton (ποὺ δὲν ξῆ πιά), πατέρας τῆς ὑποβρύχιας ἀρχαιολογίας στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Εἶχαμε τότε σκοπὸ νὰ ἐρευνήσουμε ἓνα νανάγιο γεωμετρικῆς ἐποχῆς στὸ Τολὸ καὶ τὸ νανάγιο τοῦ Μέντορα στὰ Κίθηρα, ποὺ εἶχε βουλιάξει μὲ μέρος τῶν μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνα. Περιμένοντας τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, ποὺ δὲν φαινόταν ὅτι θὰ ἔρθῃ ποτέ, ντρέπομενος γιὰ τὴν ἀσυνέπεια αὐτήν, εἶπα στὸν Peter ὅτι γνωρίζω τὶς θέσεις τριῶν ναναγίων στὴν περιοχή τῆς Ὑδρας καὶ ἤμουν σὲ θέση νὰ βουτήξω μὲ ἐλεύθερη κατάδυση, προκειμένου νὰ ἐντοπίσουμε κάτι, ὥστε νὰ μὴν πᾶμε μὲ ἄδεια χέρια. Ὄντως μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες καθυστέρηση ἔπεισα τὸν τότε καπετάνιο τοῦ Peter, Jim Lofstrand, νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴ θέση στὸ Δοκὸ καὶ νὰ διαπιστώσουμε ἂν τελικῶς εἶχε ἐνδιαφέρον. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἦταν παρὼν ὁ Throckmorton, διότι ἦταν ἄρρωστος καὶ ἀνάρρωνε στὸ σπῖτι του στὴν Ὑδρα. Ἀφοῦ ἀνέσυρα ὠρισιμένα χαρακτηριστικὰ ὄστρακα ἀπὸ ἐκεῖ, τοῦ τὰ δείξαμε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ταυτοποιήσει. Τὴν ἐπομένῃ ἐπισκεφθῆκαμε τὸν ἐμπιστο συνεργάτη του Γιώργο Παπαθανασόπουλο, στὸν ὁποῖο ὑπολόγιζε πολὺ.

ομένες πόλεις, πού τοποθετούνται χρονικά στην ίδια περίοδο με τον κατακλυσμό πού περιγράφει ο Πλάτων αλλά και άλλοι αρχαίοι συγγραφείς.

Και συνεχίζει ο Πλάτων: «... Ὅσοι γλύτωσαν ἀπ' τὴν καταστροφή πρέπει νὰ ᾔσαν μερικοὶ ὄρεινοὶ βοσκοί, ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπινου γένους, φαντάζομαι, στὶς κορυφὰς τῶν βουνῶν». ² Ὁ Ἀδαμάντιος Σάμψων ἐπισημαίνει: «Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία τῶν νησιῶν, τὰ ὁποῖα στὴν οὐσία ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὶς κορυφὰς τῶν βουνῶν τῆς Παλαιολιθικῆς περιόδου, ἐνῶ αὐτὴ ἡ σχετικὴ ἀποξένωση ἀπὸ τὴν ξηρὰ δὲν φαίνεται νὰ περιώρισε τοὺς προϊστορικοὺς κατοίκους τοῦ Αἰγαίου μόνο στὸν νησιωτικὸ ἢ μόνον στὸν ἡπειρωτικὸ χῶρο».

Συνεχίζει ὁ Πλάτων: «Θὰ ὑποθέσουμε ἐπίσης ὅτι καταστράφηκαν συνθέμελα ὅλες οἱ πεδινὲς καὶ οἱ παραθαλάσσιες πόλεις». ³

Διασταυρούμενες πληροφορίες ἄλλων ἀρχαίων πηγῶν

Ἐ ὅλη τὴν ἐπιχειρηματολογία τοῦ Πλάτωνα ὑπάρχουν καὶ ἄλλα στοιχεῖα πού τὴν ὑποστηρίζουν, τόσο μέσα ἀπὸ τὶς παραδόσεις καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς διαπιστώσεις τῆς ἐπιστήμης:

- Ἡ ἑωροαστρικὴ χρονολογία ἀρχίζει τὸ 9.600 π.Χ. («Ἀφεταιρία τῶν Αἰώνων»).
- Στὸν αἰγυπτιακὸ «Πάπυρο τοῦ Τορίνο» ἀναφέρεται ὅτι ὁ θεὸς Ὡτ (Ἑρμῆς ὁ Τριμέγιστος) ἔφθασε στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν κατακλυσμό, φεύγοντας ἀπὸ χώρα παραθαλάσσια, με πολλὰ ἡφαίστεια. Ἡ χώρα αὐτὴ εἶναι ἡ Ἑλλάδα, πού καὶ παραθαλάσσια εἶναι καὶ ἡφαίστεια ἔχει, ὅπως τῆς Αἰγίνας, τῶν Μεθάνων, τοῦ Πόρου, τῆς Μήλου, τῆς Κιμῶλου, τῆς Φολεγάνδρου, τῆς Θήρας (ἐνεργὸ καὶ σήμερα), τῆς Νισύρου, τῆς Κῶ, τῆς Λέσβου, τῆς Κύμης, τῆς Λήμνου, τῆς Ἰμβρου, τῆς Σαμοθράκης, τῆς Χίου κ.ἄ. Μετὰ τὸν Ἑρμῆ ἀκολούθησε ἡ δυναστεία τῶν ἡμιθέων, τὸ 9.850 π.Χ.
- Σύμφωνα με τὸν Νόννο (ᾠσμα ζ', στ. 229-239) ὁ Ζεὺς κατέκλυσε ὅλη τὴν Γῆ «ὅταν ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὰ νῶτα τοῦ Λέοντος (...) καὶ ἡ Ἀφροδίτη κατεῖχε τὸ ἑαρινὸ σημεῖο στὸν ἄνευ χειμῶνα Ταῦρο». Κατὰ τοὺς ἀστρονόμους αὐτὰ σημειώνονται ἀπὸ τὸ 10.950-8.800 π.Χ.

2. Πλάτων, «Νόμοι», Γ', 677b.

3. Πλάτων, «Νόμοι», Γ', 677c.

Ἦδειξε μεγάλη ἐκπληξη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ εὐρήματα. Ἀργότερα μάθαμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος τορπίλλιζε κάθε προσπάθεια τοῦ Peter Throckmorton στὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ. Ἐλεγε μάλιστα τοῦ Peter «Ἐχεις ἐχθροὺς στὸ Ὑπουργεῖο!». Πού νὰ ἤξερε ὁ μακαρίτης ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ὁ ἴδιος του ὁ ὑποτιθέμενος φίλος. Τέτοια γινόντουσαν τότε ἀλλὰ καὶ τώρα! Γιὰ αὐτὸ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ελλάδα καὶ πῆγαν στὴν Τουρκία, ὅπου τοὺς πρόσφεραν γῆ καὶ ὕδωρ οἱ Τούρκοι καὶ γιγαντώθηκε τὸ INA (Institute of Nautical Archaeology) στὴν Ἀλικαρνασσὸ καὶ τώρα ὑπάρχουν ἐκεῖ 12 ἀνασκαμμένα ἐλληνικῶτατα ἀρχαῖα νανύγια, τέλεια ἐκτεθειμένα στὸ κάστρο τῆς περιοχῆς. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν εἴσοδο ὑπάρχει ἄγαλμα τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ με τὴν ἐξῆς ἀπίθανη ἐπιγραφή: «Γιὰ νὰ ἐκτιμῆσετε τὶς ἀρετὲς ἐνὸς λαοῦ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀνατρέξετε στὸ ἐνδοξο παρελθόν του!». Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἦρθε ὁ Παπαθανασόπουλος στὴν Ὑδρα μαζί με τὸν συνεργάτη του Νίκο Τσοῦγλο, γιὰ νὰ τοὺς ὑποδείξω τὴ θέση τοῦ ναυαγίου, ἐκεῖ ὅπου εἶχαμε ἐντοπίσει τὰ εὐρήματα. Μάλιστα τότε ἦταν ἡ δευτέρη καὶ τελευταία ἀπὸ ὅτι γνωρίζω βουτιά τοῦ Παπαθανασόπουλου, ὁ ὁποῖος παραλίγο νὰ πνιγῇ. Σὰς πληροφορῶ ὅτι ἐπὶ τοὐλάχιστον 13 χρόνια καὶ ὡς μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς IENAE (Ἰνστιτοῦτο Ἑνάλιων Ἀρχαιολογικῶν Ἐρευνῶν) προσπάθησα νὰ πείσω γιὰ

*Αρχαιότατη πέτρινη ἄγκυρα κάπου στὸν βυθὸ τοῦ Αἰγαίου.
(Φωτογραφία Πέτρου Νικολαΐδη.)*

- Στὸ Λουβρο ἐκτίθεται τμήμα τῆς ὀροφῆς τοῦ αἰγυπτιακοῦ ναοῦ τοῦ Ὅσιρι τῆς Ντεντε-ρᾶ, ὅπου ἀπεικονίζεται ὁ ζωδιακὸς κύκλος μὲ τὸν Λέοντα στὴν ἐαρινὴ ἰσημερία, φαινόμενο ποὺ κατὰ τοὺς ἀστρονόμους παρατηρήθηκε ἀπὸ τὸ 10.950 ἕως τὸ 8.800 π.Χ.
- Στὸν πάπυρο «Ἄμπον Χορμείς» ἀναφέρεται ὅτι ὁ κατακλυσμὸς ἔγινε «ὅταν ἡ καρδιὰ τοῦ Λέοντος ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ πρῶτο λεπτὸ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Καρκίνου», φαινόμενο ποὺ τοποθετεῖται ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους γύρω στὸ 9.500 π.Χ.
- Ὁ Ἀραβας ἱστορικὸς Ἰμπν Ἄμπντ Χάκμ (10^{ος} αἰῶνας μ.Χ.) γράφει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Ἀκλίμωνα (ἐλληνικὸ ὄνομα) «μέτρησαν τὸ ὕψος τῶν ἀστέρων καὶ πρόβλεψαν τὸν ἐπερχόμενο κατακλυσμὸ», γιὰ τὸν ὁποῖον ἐνημέρωσαν τὸν βασιλιὰ Σουρίντ, γιὰ τοῦ Σαλχούκ. Πρὸς διάσωση τῶν γνώσεων ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ ἀνεγέρθηκαν

τὴν ἀνασκαφὴ ἢ ἔστω τὴν αὐτοψία τοῦ ναυαγίου τοῦ Δοκοῦ, ἀλλὰ πάντα τὸ θέμα περι-
έργως θαβόταν. Εὐτυχῶς ἔχω κρατήσει πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ
Συμβουλίου τοῦ IENAE πρὸς ἀπόδειξη τούτου. Μόλις ἀποχώρησα ἀπὸ τὸ IENAE τὸ
1988 (μετὰ τὸ ἐπίσης μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴν ἀνακάλυψη τῆς ναυαρχίδας τοῦ Καρᾶ
Ἀλῆ, ποὺ βύθισε ὁ Κανάρης καὶ ποὺ πάλι τὸ μέγα αὐτὸ ἐθνικὸ θέμα θάφτηκε), τότε καὶ
μόνο τὸ ἀνέδειξαν σὲ σημαντικὸ εὔρημα, χωρὶς πουθενὰ νὰ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά μου!
Λὲς καὶ εἶχα σκοπὸ νὰ τοὺς πάρω τὴν πρωτιὰ τῆς δημοσίευσης. Αὐτὰ ποὺ εἶδα τότε
ἦταν τὰ πολλὰ κεραμικὰ ὄστρακα, ποὺ ταυτοποίησαν τὸ ναυάγιο. Βουτώντας στὰ 17
μέτρα μὲ ἐλεύθερη κατάδυση βρῆκα ὅ,τι βρῆκα. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμβὰν ἀποφάσισα
νὰ ἀσχοληθῶ μόνο μὲ τοὺς βιολογικοὺς θαλάσσιους θησαυροὺς καὶ ποτὲ πιά μὲ τοὺς
ἀρχαιολόγους, ποὺ δροῦν ραδιοῦργα καὶ ὑποχθόνια. Ὅταν ἦρθα ὅμως στὴν Πάρο πρὶν
ἀπὸ 7 χρόνια, ἄρχισα πάλι νὰ ἐντοπίζω πολλὰ καὶ σημαντικὰ εὐρήματα.

«Δ»: Ὑπάρχουν καταποντισμένοι πρωτοελλαδικοὶ οἰκισμοί; Σὲ ποιά μέρη ἔχουν
ἐντοπισθῇ;

Απ.: Πρωτοελλαδικὸς οἰκισμὸς μεγάλης ἐκτάσεως ἦταν καὶ αὐτὸς στὸν Ἀστακό, ποὺ
ἀνατίναξαν συθέμελα κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ ΚΑΣ καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Παπαθανά-

οί πυραμίδες.

• Ο Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ (3^{ος} αἰῶνας μ.Χ.) οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς κατέγραψαν 373 ἡλιακὲς καὶ 832 σεληνιακὲς ἐκλείψεις. Οἱ ἀστρονόμοι βάσει αὐτοῦ προσεγγίζουν τὸν κατακλυσμὸ στὸ 9.700 π.Χ.

Οἱ Διαπιστώσεις τῶν νεωτέρων ἐπιστημῶν

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἀπὸ μόνοι τους ἔχουν καταλήξει στὰ παρακάτω συμπεράσματα:

• Ἡ Αἰκατερίνη Χαγκμείστερ, Ρωσίδα γεωφυσικός, διαπίστωσε ὅτι τὰ θερινὰ νερὰ τοῦ «*Ρεύματος τοῦ Κόλπου*» (Γκὸλφ Στρίμ) ἔφθασαν στὸν Βόρειο Ἀρκτικό Ὠκεανὸ πρὶν ἀπὸ 12-10.000 ἔτη (10-8.000 π.Χ.). Ὡς τότε τὰ ἐμπόδιζε τὸ φράγμα τῆς Ἀτλαντίδας, ποὺ ἔπαψε νὰ ὑπάρχει μετὰ τὸν καταποντισμὸ τῆς.

• Τὸ Κέντρο Γεωλογικῶν Παρατηρήσεων Λάμοντ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολούμπια (ΗΠΑ) διαπίστωσε ὅτι πρὶν ἀπὸ 12.000 ἔτη (10.000 π.Χ.) συνέβη μεγάλη καταβύθιση ξηρὰς καὶ ἀπότομη αὔξησις τῆς θερμοκρασίας τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

• Γερμανοὶ γεωλόγοι ὑπολόγισαν ὅτι ἡ Θεσσαλία ἔγινε πεδιάδα ἀπὸ λίμνη ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ 10.000 ἔτη περίπου (8.000 π.Χ.).

• Ὁ ἀρχαιολόγος Ἀρθουρ Ποσνάσκυ, μελετητὴς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλίου στὸ Τιαχουανάκου τῆς Βολιβίας, συμπέρανε ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ διακόπηκε γύρω στὸ 9.550 π.Χ.

• Ἀπὸ τὸν βυθὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, 500 μίλια βόρεια τῶν Ἀζορῶν, ἀνασύρθηκε ὑαλώδης λάβα, ποὺ εἶχε στερεοποιηθῇ στὸν ἀέρα πρὶν ἀπὸ 12.000 ἔτη (10.000 π.Χ.), ὅπως ἐκτιμᾷ ὁ Πῶλ Τερμέ, διευθυντὴς τοῦ Ὠκεανογραφικοῦ Ἰδρύματος τῆς Γαλλίας.

• Μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν ἐξακριβώθηκε ὅτι οἱ τρεῖς πυραμίδες τῆς Γκίζας στὴν Αἴγυπτο ἀντιστοιχοῦν στὶς θέσεις, μὲ γήινη προβολή, ποὺ εἶχαν οἱ ἀστέρες τῆς ζώνης τοῦ Ὠρίωνα κατὰ τὸ 10.500 π.Χ. Οἱ φθορὲς στὸ σῶμα τῆς Σφίγγας ἀπὸ ἐπίδραση ὑδάτων ὑπολογίσθηκε ὅτι ἔγιναν μετὰξὺ τοῦ 10.000 καὶ 9.000 π.Χ.

• Ὁ ἐρευνητὴς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Αἰγαίου Ἰωάννης Λυριτζῆς, σὲ δηλώσεις του στὴν ἐφημερίδα «*Εξουσία*» (Πέμπτη 16 Ἰουλίου 1998, σελ. 21) σχετικὰ μὲ τὴν χρονολόγησι τῶν ἐλληνικῶν πυραμίδων στὴν Ἀργολίδα, δίνει τὴν πληροφορία ὅτι πολλοὶ ἀρχαιολόγοι πιστεύουν πῶς ἡ Σφίγγα τῆς Αἰγύπτου κατασκευάστηκε πρὶν

σόπουλου, γιὰ νὰ κατασκευαστῇ στὴν περιοχὴ διαλυτῆριο πλοίων. Τότε ἦταν ποὺ κατέφυγαν στὰ δικαστήρια ἡ νῦν ἔφορος ἐναλίων Κατερίνα Δελαπόρτα καὶ ὁ Παπαθανασόπουλος, μιᾶς καὶ ἡ πρώτη ἡρωικὰ ἀντιστάθηκε στὰ κελεύσματά του, προκειμένου νὰ μὴν προχωρήσῃ στὴν καταστροφικὴ ἀνασκαφή. Δυστυχῶς τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀνατιναχθῇ ὁ οἰκισμὸς καὶ τὸ διαλυτῆριο πλοίων οὐδέποτε λειτούργησῃ! Δισεκατομμύρια σπαταλήθηκαν καὶ δὲν ἄνοιξε μύτη. Τὸ θέμα ἐτάφη ἐπιμελῶς καὶ οὐδέποτε μάθαμε τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι λειτουργοῦν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ ἐνῶ μετὰξὺ τους ἀλληλομαχαιρώνονται, πρὸς τὰ ἔξω ὅλα φαίνονται καλά. Ὅσον ἀφορᾷ στὰ πρωτοελλαδικὰ νανάγια, πλεῖστα ἔχω ἐντοπίσει μὲ ἐλεύθερες καταδύσεις γύρω ἀπὸ τὴν Πάρο, ἀλλὰ κρατῶ τὸ στόμα μου κλειστὸ, ἕως ὅτου ἀλλάξῃ κάτι στὴν ἡγεσίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ. Νὰ δοῦμε ἐὰν ἡ νέα κυβέρνησις θὰ ἐνδιαφερθῇ ἀληθινά. Ὁ Πρωθυπουργὸς εἶναι καὶ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ, θὰ κἀνῃ κάτι οὐσιαστικὸ ὥστε νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ ἐνάλιες ἀρχαιοτήτες μας καὶ νὰ μετατραποῦν ἀπὸ ὄνειδος σὲ ἐθνικὴ πηγὴ ἐσόδων; Ὁ κύριος Ἀβραμόπουλος τί λέει ἄραγε; Τὸ κράτος σέρνεται, οὐραγὸς τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων, ἀνήμπορο νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ραγδαῖες ἀλλαγὲς στὸν πλανήτη. Ἡ Τουρκία, τὸ Ἰσραήλ, ἡ Αἴγυπτος ἔχουν τεράστια ἐθνικὰ ἔσοδα ἀπὸ τὸν ὑποβρύχιο τουρισμὸ ποιότητος.

«Δ»: *Υπάρχει ἀρχαιοκαπηλία; Πῶς ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὶς ἀρχές;*

από 12.500 χρόνια (10.500 π.Χ.).

● Ο γεωλόγος Φωκίων Νέγρης, σὲ ἀνακοίνωσή του στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν (1928) μὲ θέμα σχετικὸ μὲ τὴν καταβύθιση τῆς Αἰγίδας, παρουσίασε τὴν θεωρία ὅτι ἡ ἀπόσυρση τῶν παγετῶνων πρὸς τὰ βόρεια προκάλεσε μετατόπιση τοῦ κέντρου βάρους καὶ τοῦ ἄξονα τῆς Γῆς, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν Κατακλυσμὸ.

● Ἀλλὰ καὶ ἡ δυνατότητα ποὺ μᾶς παρέχει πλέον ἡ ἐπιστήμη, νὰ ἐντοπίζουμε τὴν καταγωγή μας μέσῳ ἀναλύσεων DNA,⁴ ἐπιβεβαιώνει ὅτι μετὰ τὸν Κατακλυσμὸ (καὶ τὴν ὑποχώρηση τῶν παγετῶνων) πελασγικοὶ πληθυσμοὶ κινήθηκαν πρὸς τὴν βορειοδυτικὴ Εὐρώπη ἐγκαταλείποντας τὶς πατρογονικὲς ἐστίες τους, ποὺ εἶχαν κατακλυσθῇ ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ πλημμύρισαν τὸ Αἰγαῖο πέλαγος. Σύμφωνα μὲ ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ «National Geographic» (ἐλληνικὴ ἐκδοση, τόμος 3^{ος}, Νο.4, Ὀκτώβριος 1999, σελ. 125):

«Οἱ περισσότεροὶ Εὐρωπαῖοι κατάγονται ἀπὸ γυναῖκες τῆς Ἀνώτερης Παλαιολιθικῆς, κινηγὺς καὶ τροφοσυλλέκτριες ποὺ ἔζησαν πρὶν ἀπὸ 11.000 ὡς 14.000 χρόνια (9.000 ὡς 12.000 π.Χ.). Γύρω στὸ 10% ἔχουν ἀκόμα παλαιότερη καταγωγή, ποὺ ἀνάγεται στὴν ἀρ-

4. Ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «Τὰ Νέα», σὲ δημοσίευσμά της στὸ φύλλο τῆς Παρασκευῆς 15 Ἰουνίου 2001 καὶ στὴ σελίδα 54, ἀναφέρεται στὸν Μπράιαν Σάις, καθηγητὴ τῆς Γενετικῆς στὸ Ἰνστιτοῦτο Μοριακῆς Ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, ὁ ὁποῖος στὸ βιβλίο του μὲ τίτλο «Οἱ Ἐπὶ Ὀυγατέρες τῆς Εὔας» (Ἐκδόσεις «Bantam») ἀναπτύσσει τὴ θεωρία, ὅτι 95% τῶν σύγχρονων Εὐρωπαίων κατάγονται ἀπὸ ἑπτὰ γυναῖκες. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς φέρουν φανταστικὰ ὀνόματα ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ ἐν λόγω ἐπιστήμονας καὶ εἶναι: Ἡ Οὐρσουλα, ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ 45.000 χρόνια στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα, ἡ Ξένια (25.000 χρόνια, Καύκασος), ἡ Ἑλενα (20.000 χρόνια, Πυρηναῖα), ἡ Τάρα (17.000 χρόνια, Τσokάνη), ἡ Βέλντα (ἐπίσης 17.000 χρόνια, χώρα τῶν Βάσκων), ἡ Κατερίνα (15.000 χρόνια, Βόρεια Ἰταλία) καὶ ἡ Τζασμὴν (10.000 χρόνια, κοιλάδα τοῦ Εὐφράτη). Ὁ Σάις τὶς ἐντόπισε ἐξετάζοντας τὸ μιτοχονδριακὸ DNA ποὺ γιὰ ἑκατομμύρια χρόνια περνάει ἀπαράλλακτο ἀπὸ τὴ μητέρα στὸ παιδί. Ἀπὸ τὴν ἐρευνὰ του προκύπτει ὅτι ἡ ἐλληνικὴ χερσόνησος εἶναι ἀρχαιότερη κατὰ 20.000 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀμέσως ἐπόμενη περιοχὴ τῶν Πυρηναίων κατοικημένη χώρα τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπιβεβαιώνει ὅτι πολλὰ ὀρθὰ οἱ πρόγονοί μας ἱσχυρίζονταν ὅχι μόνον ὅτι εἶναι αὐτόχθονες ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαιότεροι Εὐρωπαῖοι.

Ἀπ.: Βεβαίως ὑπάρχει ἀρχαιοκαπηλία καὶ ἀνθεῖ! Κυρίως ὅμως στὴν ξηρὰ καὶ ὄχι στὴ θάλασσα, διότι μόνον οἱ ἐντελῶς ἀστοιχείωτοι καὶ ἀνίδεοι μποροῦν νὰ φανταστοῦν ὅτι στὴ θάλασσα εἶναι εὐκόλη ὑπόθεση ἡ ἀνασκαφὴ καὶ σύλληψη ναυαγίου. Εἶναι 50 φορές πιὸ δύσκολο νὰ ἀνασκαφῇ ἓνα νανάγιο ὑποθαλάσσια ἀπὸ μερικοὺς τάφους στὴν ξηρὰ μὲ πολὺτιμα κτερίσματα. Αὐτὴ ἡ ἀρχαιοκαπηλία ὀξύνεται ἀπὸ τὴν «περίεργη» ἀντιμετώπιση τῶν ἀρχῶν, ποὺ ἀντὶ τῆς ἐπαινέσουν καὶ νὰ βραβεύσουν τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκει κάτι (καὶ χρηματικὰ ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος μὲ 25-50% τῆς ἀξίας τοῦ εὐρήματος), τὸν ἀποθαρρύνουν, ὥστε νὰ ἐνθυλακώσουν οἱ ἴδιοι τὸ χρηματικὸ ποσὸ ἢ νὰ τοῦ πετάξουν ἓνα ξεροκόμματο, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ τὸ δημοσιεύσουν. Ἔτσι ὁ εὐρὼν τὴν ἐπόμενη φορὰ, ἔχοντας ἀκούσει τὰ γινόμενα, σιγῇ καὶ πουλάει τὰ εὐρήματα σὲ κάποιον συλλέκτη ἢ τὰ φυγαδεύει στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τελικὸ προορισμὸ κυρίως τοὺς οἴκους Sotheby's καὶ Christie's.

<Δ>: Εἰκάζεται ὅτι ὁ Κουστῶ ἐξερευνώντας τὸν ἐλληνικὸ βυθὸ ἐντόπισε σπάνια ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα. Τί λέτε γιὰ αὐτό;

Ἀπ.: Ὁ Κουστῶ δὲν ἐντόπισε τίποτα τὸ πραγματικὰ καινούργιο. Ἀπλῶ ἐπισκέφθηκε τοὺς θαλάσσιους χώρους ποὺ ἦταν γνωστοὶ ὡς θέσεις ἐνάλιων ἀρχαιοτήτων καὶ ἐμεῖς βρεθήκαμε ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσουμε. Τὸν Κουστῶ κάλεσε ὁ ΕΟΤ τὸ 1975 γιὰ νὰ παράγῃ

κική κατοίκηση της Ευρώπης πριν 50.000 χρόνια. Η πιθ πρόσφατη ομάδα ήρθε από την ανατολική Μεσόγειο (ευρύτερη έλλαδική περιοχή) πριν 8.000 χρόνια, αφού διέσχισε την κεντρική Ευρώπη ή άκολούθησε τις άκτες της Μεσογείου. Οί άνθρωποι αυτοί ήταν γεωργοί άποτελούν δέ μόλις τὸ 20% της γενετικής δεξαμενής της Ευρώπης.

Οί ήμερομηνίες συμπίπτουν με τὰ γεγονότα. Έκείνοι πὸν άναγκάστηκαν νά έγκαταλείψουν τήν έλλαδική χερσόνησο έξ ατίας τοῦ κατακλυσμοῦ καί της ολοκληρωτικής καταστροφής, ήσαν οί γενιές πὸν είχαν έπιστρέψει στην άναγκαστική βαρβαρότητα. Έπιβιώνουν ὡς κνηγοί καί τροφουσυλλέκτες στίς νέες έκτάσεις πὸν άφησαν στην ὑποχώρησή τους οί παγετώνες. Οί άλλοι, πὸν πέρασαν γύρω στὸ 6.000 π.Χ., οί γεωργοί, εἶναι εκείνοι πὸν άν καί είχαν συνέλθῃ άρκετά από τὰ δεινά πὸν τοὺς βρήκαν (σέ διάστημα δύο χιλιετιών), δέν χωροῦσαν στην περιωρισμένη καλλιεργήσιμη γῆ της έλλαδικής χερσονήσου καί άναγκαστικά μετανάστευσαν. Εἶναι άποδεδειγμένο ὅτι τήν εποχή αυτήν έχουμε τίς πρώτες καλλιέργειες, τίς άρχαιότερες τοῦ πλανήτη, στην Έλλάδα, έφόσον οί άρχαιολόγοι άνακάλυσαν 2.000 άπανθρακωμένους σπόρους σιταριοῦ στην Νέα Νικομήδεια της Μακεδονίας, οί ὁποιοί χρονολογήθηκαν από τὸ 7.000 π.Χ. Αυτό έπιβεβαιώνεται καί από τοὺς πανάρχαιους άποικισμοὺς τοῦ Έρακλή σέ Γαλλία καί Έβρηική χερσόνησο, πὸν μαρτυρεῖ ἡ Έλληνική Μυθολογία. Μόνο τὸ 10% τῶν κατοίκων της Ευρώπης δέν προέρχεται από τήν γενετική δεξαμενή τῶν Πελασγῶν. Εἶναι εκείνοι πὸν συνυπῆρχαν με τοὺς προκατακλυσμαίους παγετώνες στίς ελάχιστες έλευθερες έκτάσεις της ήπείρου μας πὸν ήταν ικανές νά συντηρήσουν τήν ζωή. Όλες αυτές οί πηγές άνατρέπουν άσφαλῶς τήν Ένδοευρωπαϊκή θεωρία, ἡ ὁποία γιά τοὺς Έλληνες δέν ὑφίσταται, έφόσον ὅλα τὰ άρχαία κείμενα ὑποστηρίζουν ὅτι οί Έλληνες εἶναι αυτόχθονες, άπευθείας άπόγονοι τῶν Πελασγῶν, καί σ' αυτό συνηγοροῦν καί οί τελευταίες έπιστημονικές άνακαλύψεις.

Ἡ άνθρωπότητα μετὰ τὸν Κατακλυσμό

πως ἤδη άναφέραμε («Δαυλός», τ. 245), ὁ Πλάτων ισχυρίζεται δια στόματος Κριτία στὸν «Τίμαιο» ὅτι οί έπιζήσαντες από τὸν κατακλυσμὸ ήσαν άνθρωποι άγράφματοι καί άνήμποροι νά συνεχίσουν τὸν πολιτισμὸ από εκεί πὸν είχε σταματήσει. Έτσι ὅσοι γλύτωσαν μοιραία έπέστρεψαν στην βαρβαρότητα. Έκεί ὁμως πὸν περιγράφει άναλυτικά τὰ ὅσα συνέβησαν μετὰ τὸν κατακλυσμὸ εἶναι οί «Νόμοι»:

ταινίες τουριστικοῦ-άρχαιολογικοῦ ενδιαφέροντος, ὥστε νά προάγουμε έθνικά αυτά τὰ ὁποία δέν μπορούμε νά δοῦμε οὔτε νά έπισκεφθοῦμε με τουρίστες ὑψηλῆς στάθμης λόγω τῶν ισχυόντων νόμων. Για πολλοστή φορά τὸν περασμένο Ὀκτώβριο πέρασαν πάλι άλλη μία τροποποίηση τοῦ ισχύοντος νόμου, ὥστε ὅλοι ὅσοι καταδύονται νά χαρακτηρίζονται παράνομοι καί άρχαιοκάπηλοι. Για φανταστήτε νόμο, πὸν δέν σάς έπιτρέπει νά περπατάτε στὰ βουνά μας, γιατί μπορεί νά σκοντάψετε σέ άσύλητο τάφο καί νά γίνετε άρχαιοκάπηλοι! Ὁ Κουστῶ βοήθησε νά ξυπνήσουν ὠρσιμένοι καί κυρίως νά δημιουργηθῇ ἡ Έφορία Ένάλιων Άρχαιοτήτων.

«Δ»: Τὸ κράτος συντρέχει στίς ὑποθαλάσσιες έρευνες;

Άπ.: Τὸ κράτος ὑπνώττει ὕπνον βαθύν, πὸν καί πὸν πετáει κάποιον πυροτέχνημα έπικοινωνιακῶν άνακοινώσεων, πὸν μετὰ από λίγο ξεθωριάζει. Πρόσφατα τὸ καταπληκτικὸ καί παγκοσμίου έμβέλειας Ίνστιτοῦτο Θαλάσσιας Βιολογίας Κρήτης τὸ «κατάπιε» τὸ ΕΛΚΕΘΕ (Έλληνικὸ Κέντρο Θαλάσσιων Έρευνῶν - πρώην ΕΚΘΕ) καί έτσι χάσαμε τήν δυναμικότητα καί τήν πρωτοπορία πὸν είχε δείξει τὸ έρευνητικὸ αὐτὸ ίδρυμα. Ὅσον άφορᾷ στην έναλία άρχαιολογία, έδῶ καί τρία χρόνια οί δύτες καί άρχαιολόγοι της δέν καταδύονται! Εἶναι άνασφάλιστοι καί με γελοία έπιδόματα. Ὑπάρχει άπουσία έσωτερικοῦ κανονισμοῦ, πρωτοκόλλου άσφαλείας καί πολλῶν άλλων.

Πανάρχαια ἀγγεῖα κάπου στὸν βυθὸ τοῦ Αἰγαίου. (Φωτ. Π. Νικολαΐδη.)

«Τὼς λοιπὸν μποροῦμε νὰ περιγράψουμε τὴν κατάσταση τῆς ἀνθρωπότητας μετὰ τὸν κατακλυσμὸ ὡς ἑξῆς. Παρὰ τὴν τεράστια καὶ τρομακτικὴ ἐρήμωση ὑπῆρχε μίᾳ μεγάλη ἔκταση εὐφορίας γῆς.⁵ Κι ἐνῶ ὅλα σχεδὸν τὰ ζῶα εἶχαν ἐξαφανιστῇ, διασώθηκαν μερικὰ κοπάδια βοοειδῶν καὶ αἰγῶν. Ἦταν πολὺ λίγα φυσικά, ἀλλὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ θρέψουν τοὺς ἐλάχιστους βοσκοὺς ἐκείνης τῆς περιόδου. (...) Τώρα ὅμως συζητᾶμε γιὰ τὴν πόλη, τὸ πολίτευμα καὶ τὴν νομοθεσίᾳ της. Εἶναι δυνατὸν νὰ πιστέψουμε πὼς ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μᾶς ἔμεινε οὔτε κάποια ἀνάμνηση; (...) Ἐπομένως ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δεδομένα ἀνα-

5. Προφανῶς ἐννοεῖ τὶς πεδιάδες τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ποὺ ἄφησαν ἀκάλυπτες οἱ παγετῶνες μετὰ τὴν ἀπόσυρσή τους.

«Δ»: Πόσο δύσκολο εἶναι τὸ ἔργο τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐκτίμησης μέσα στὸν βυθό; Ἡ χρονολογικὴ προσέγγιση δηλαδὴ καὶ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ εὐρήματος;

Ἀπ.: Ἡ χρονολόγηση γίνεται κυρίως ἀπὸ τὴν τυπολογία τῶν κεραμικῶν ὀστράκων. Ὁ «Δημόκριτος» ἔχει πολὺ καλὸ τμῆμα ἀρχαιομετρίας, ποὺ ἔχει βοηθήσει πολὺ στὴν χρονολόγηση ἐνάλιων ἀρχαιοτήτων. Ἡ μέθοδος τοῦ «ἄνθρακα 14» εἶναι ἀρκετὰ καλὴ γιὰ ἐποχὲς ὅπου 2-3 αἰῶνες λάθος στὴν ἐκτίμηση δὲν θεωρεῖται τρομερό. Π.χ. ὅταν ἐξετάζουμε κάτι ποὺ ἀνήκει στὴν ἐποχὴ τοῦ Λίθου, 100-200 χρόνια λάθος δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο σημαντικά. Τέλος ἔχουν ἐφευρεθῇ μέθοδοι, ὅπου ἀνόργανα ὑλικά μποροῦν νὰ προσδιορισθοῦν μὲ ικανοποιητικὴ ἀκρίβεια.

«Δ»: Ποιό πιστεύετε ὅτι εἶναι τὸ μέλλον τῆς ἐνάλιας ἀρχαιολογίας στὴν Ἑλλάδα;

Ἀπ.: Ἐὰν ἐξακολουθήσουμε μὲ αὐτοὺς τοὺς ρυθμούς, δυστυχῶς δὲν εἶναι καθόλου καλὸ. Σβῆνει μῆρα μὲ τὴ μῆρα. Ἐὰν ὅμως ἀφυπνισθοῦν ἐγκαίρως κάποιοι ὑπουργοί μας, διαγράφεται λαμπρὸ καὶ ἐθνικὰ προσοδοφόρο. Περιμένουμε πράξεις καὶ ὄχι ἄλλα λόγια. Βαρέθηκα νὰ ἀκούω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Πάω γιὰ κατάδυση, ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος τρόπος ἰσορροπίας τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος. Ἐλάτε μαζί μου καὶ θὰ δῆτε μίαν ἄλλη, ἀθέατη καὶ μαγικὴ ὄψη τοῦ Αἰγαίου.

Ταξιαρχούλα Λαδᾶ

πτύχθηκε ολόκληρη ή σημερινή ζωή μας: οί πόλεις, τὰ πολιτικά συστήματα, οί τέχνες, οί νόμοι, οί ἀρετὲς καὶ οί πονηριές. (...) Ὅσο ὁμως περνοῦσε ὁ καιρὸς κι αὐξανόταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολιτισμὸς προώδευε κι ἔφτασε τελικὰ στὸ σημερινό του ἐπίπεδο... (...) Βέβαια αὐτὴ ἡ ἐξέλιξη δὲν ἦταν ἀπότομη, ἀλλὰ ἔγινε βαθμιαία καὶ σὲ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. (...) Φαντάζομαι μάλιστα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔνοιωθαν φόβο ἀκόμα καὶ στὴν σκέψη ὅτι ἔπρεπε νὰ κατέβουν ἀπ' τὰ ὑψώματα στὶς πεδιάδες. (...) Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα στάδια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, δὲν ὑπῆρχε ἔλλειψη σὲ κοπάδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συντηροῦνταν σχεδὸν ὅλοι. Εἶχαν πάντα ἀφθονο κρέας καὶ γάλα, ἐνῶ μὲ τὸ κυνήγι μποροῦσαν νὰ προμηθεύονται ὅση τροφὴ ἤθελαν ἀκόμα. (...) Ὅσο γιὰ τὴν ἀγγειοπλαστικὴ καὶ τὴν ὑφαντικὴ τέχνη, δὲν χρειάζονταν καθόλου σίδερο. (...) Προφανῶς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ νομοθέτες καὶ οἱ νόμοι δὲν ἀποτελοῦσαν γενικὸ φαινόμενο. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν τότε δὲν ἤξεραν νὰ γράφουν, ἀλλὰ ὅλοι ζοῦσαν σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς πατροπαράδοτους νόμους, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα».⁶

Στὴν συνέχεια ὁ Πλάτων ἐξηγεῖ πῶς δημιουργήθηκαν οἱ πρῶτες ὀργανωμένες κοινωνίες, στηριγμένες στὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, πῶς ἀπὸ τὶς σπηλιές οἱ ἄνθρωποι προχώρησαν στὴν ἰδρυση τῶν πρῶτων οἰκισμῶν, ὅπου ζοῦσαν παραπάνω ἀπὸ μία οἰκογένεια, καὶ παράλληλα ἔχουμε τὴν ἐπανεμφάνιση τῆς γεωργίας καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης, ποὺ ἦταν οἱ πρῶτες πόλεις καὶ οἱ πρῶτες ὀργανωμένες κοινωνίες.

Βλέπουμε δηλαδή πῶς οἱ ἀπόψεις τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου συμφωνοῦν μὲ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὶς ἀνασκαφές της (ἀλήθεια πῶς ὁ Πλάτων, δίχως νὰ κἀνῃ ἀπ' ὅ,τι γνωρίζουμε ἀνασκαφές, τὰ γνωρίζε ὅλα αὐτά!), μὲ τὴν μόνη διαφορὰ πῶς ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος θεωρεῖ ὅτι προϋπῆρξε ἓνας πολιτισμὸς ποὺ χάθηκε καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ξεκίνησε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή! Σημαντικὴ δὲ ἡ διευκρίνισή του, ὅτι χίλια ἢ δύο χιλιάδες χρόνια πρὶν τὴν ἐποχὴ του (δηλαδή περίπου στὸ 2.500 ἢ 1.500 π.Χ.) ἐμφανίστηκαν ἄνθρωποι, ποὺ μὲ τὶς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις τους ἔβγαλαν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα στὴν ὁποία ἦταν καταδικασμένη γιὰ πολλὲς χιλιετίες: «Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν⁷ εἶναι, νομίζω, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀνακαλύψεις⁸ ἦταν ἄγνωστες στοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους ἐπὶ χιλιάδες χρόνια. Ὑστερα, πρὶν ἀπὸ χίλια ἢ δύο χιλιάδες χρόνια, ὁ Δαίδαλος κι ὁ Ὀρφέας κι ὁ Παλαμήδης ἔκαναν τὶς ἀνακαλύψεις τους, ὁ Μαρσύας κι ὁ Ὀλυμπος πρωτοστάτησαν στὴν μουσική, ὁ Ἀμφίονας ἔφερε τὴν λύρα καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνακάλυψαν διάφορα ἄλλα πράγματα».⁹

Καὶ πράγματι ἄδικο δὲν ἔχει, ἐφόσον ἐπίσημα ἡ ἐπιστήμη ἀποδέχεται ὡς σημαντικοὺς σταθμοὺς τῆς ἐλληνικῆς «προϊστορίας» τὸν Κυκλαδικό, τὸν Μινωικὸ καὶ τὸν Μυκηναϊκὸ πολιτισμὸ, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίστηκαν 2.000 καὶ 1.000 χρόνια πρὶν τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Πλάτων ἔγραψε τοὺς «Νόμους».

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ Πλάτωνα σὲ ὅλους τοὺς ἰσχυρισμοὺς του (ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ προκατακλυσμαίου πολιτισμοῦ), μᾶς ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ πιθανώτερο εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἑλλήνα φιλοσόφου νὰ ἀπηχοῦν σὲ πραγματικὰ γεγονότα σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὸν μεγάλο πολιτισμὸ ποὺ ἀναπτύχθηκε στὴν γῆ τῆς Αἰγυπτῆς πρὶν ἀπὸ 11.500 χρόνια καὶ ὁ ὁποῖος περμιένει στὸν πυθμένα τοῦ σημερινοῦ Αἰγαίου πελάγους νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε.

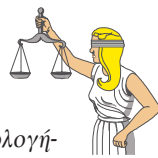
6. Πλάτων, «Νόμοι», Γ', 677d-680a.

7. Τῶν κατακλυσμῶν καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν καταστροφῶν.

8. Ἐννοεῖ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ προκατακλυσμαίου πολιτισμοῦ.

9. Πλάτων, «Νόμοι», Γ', 677d.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Τὰ εἶπε στὸν... ἀνύπαρκτο

Παράδειγμα τῆς ἀδικίας ποὺ συντελεῖται μέσῳ τῆς πρὸς Γιαχβὲ «ἐξομολογήσεως» εἶναι καὶ ἡ περίπτωσης τοῦ μεγάλου ἀθλητῆ μας τοῦ στίβου στὸ ἀγώνισμα τῶν διακοσίων μέτρων Κωνσταντίνου Κεντέρη. Ὁ Κεντέρης, θύμα τῶν συμφερόντων τῶν φαρμακοβιομηχανιῶν καὶ τοῦ ἀθλητικοῦ κατεστημένου ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλογης πίστεώς του στὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἐνῷ σήμερα τὸ θέμα του κοντεύει νὰ ξεχαστῇ, ὁ ἴδιος δηλώνει ὅτι δὲν ἔχει νὰ πῇ τίποτα καὶ σὲ κανέναν! Καὶ αὐτὸ ἔκανε. Τελικῶς ὡς καλὸς χριστιανὸς ἐξομολογήθηκε στὸν προσωπικὸ του «πνευματικὸ» κάπου στὴν Ἡλιούπολι, καὶ προφανῶς πιστεύει καὶ νοιώθει ὅτι συγχωρέθηκε ἀπὸ τὸν Γιαχβέ. Ὅμως τὸ πραγματικὸ χρέος του εἶναι ἡ ἐξω-ὁμολόγησις ἀπέναντι στὸν λαό, ποὺ τὸν ἐστήριξε καὶ τὸν ἀγαποῦσε μέχρι πρότινος καὶ ὄχι στὸν Ἑβραῖο ἀνύπαρκτο θεό. Καὶ νὰ εἶναι σίγουρος ὅτι ὁ λαὸς θὰ τὸν κατανοήσῃ, ἂν τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια ἔστω καὶ τώρα, καὶ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ὅλοι οἱ ἀθλητὲς εἶναι θύματα ἐνὸς συστήματος ποὺ πουλάει δόξα καὶ σκοτώνει μακροπρόθεσμα ἀθώους. (Ὁ γράφων ἔχω διατελέσει ἐπαγγελματίας καὶ ἐρασιτέχνης ἀθλητῆς καὶ γνωρίζω ἀπὸ πρῶτο χέρι τὸ σάπιο κατεστημένον τοῦ ἀθλητισμοῦ). Ἡ ὁμολογία στὸν ἀνύπαρκτο Γιαχβὲ δὲν μᾶς φτάνει, κ. Κεντέρη. Ἐξω-ὁμολογηθῆτε, ὅπως ἄλλωστε προτείνει καὶ ἡ πίστις σας, σὲ ἐμᾶς τοὺς συνανθρώπους σας, ποὺ ὑπάρχουμε, ποὺ θὰ σᾶς καταλάβουμε, θὰ σᾶς συμπονέσουμε καὶ θὰ σᾶς συγχωρέσουμε!

B.M.

Στὴν Γαλλία συμβαίνουν ἄλλα...

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 2003 τὰ θύματα τοῦ καύσωνα ποὺ ἐπληξε τὴν Γαλλία ἀνῆλθαν σὲ πολ- λὲς ἑκατοντάδες καὶ βεβαίως ἦσαν κατὰ κύριο λόγο ὑπερήλικες. Ὁ πρωθυπουργὸς Jean-Pierre Raffarin ἐκπόνησε ἓνα σχέδιο, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ ἀνάλογη τραγωδία στὸ ἐ- ξῆς. Ἐνα ἀπὸ τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε ἦταν ἡ κατάργησις τῆς γιορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία κατάργησις ἐκτιμᾷ ὅτι θὰ εἰσρεῦσουν στὰ ταμεῖα τοῦ κράτους 2.24 δισεκατομμύ- ρια δολλάρια καὶ τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν εὐρυθυμὴ λειτουργία τοῦ προγράμ- ματος ὑγείας γιὰ τοὺς ὑπερήλικες.

A.Γ.

Τί εἶδους ἅγια βρωμο-δουλειά;

Στὶς 28-9-2004 ὁ καθηγητὴς τοῦ Παντείου κ. Νεοκλῆς Σαρρῆς, μιλώντας στὸ «Χάι TV», ἀνέφερε μὲ ἔμφαση ὅτι ἓνας Ἑλλήν-Ορθόδοξος τῆς Τουρκίας κατέθεσε μήνυση ἐναντίον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου γιὰ κάποιο «πολὺν-πολὺν λεπτὸ ζήτημα», ποὺ ἀφορᾷ αὐστηρῶς τὴν προσωπικὴ του ζωὴ. Ἡ ὑπόθεσις ἐκδικάσθηκε πρόσφατα ἀπὸ τουρ- κικὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖο ἀπέρριψε τὴ μήνυση γιὰ καθαρὰ τυπικὸν λόγον (ὁ μνηντὴς δὲν εἶχε ἔννομον συμφέρον). Ὁ κ. Σαρρῆς τόνισε ὅτι ἐὰν συνέβαινε στὴν Ἑλλάδα κάτι παρό- μοιον ἐναντίον τοῦ κ. Χριστοδοῦλου, τότε ὁ ἀρχιεπίσκοπος θὰ ἔπεφτε, ἐνῷ στὴν Τουρκία ἔ- γινε πλήρης συγκάλυψις τοῦ πατριαρχικοῦ σκανδάλου. (Δὲν πιστεύω νὰ ἐννοῇ ὁ κ. Σαρρῆς ὅτι ἐδῶ ἔχουμε λογοκρισία). Ὅμως τί εἶδους ἅγια βρωμο-δουλειὰ εἶναι αὕτη, ὥστε νὰ συρ- θῇ στὰ δικαστήρια ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, φρουρὸς τῆς ἁγίας καὶ ἀμειπτης χριστι- ανικῆς ἠθικῆς; Θὰ ἀπαντήσῃ κάποιος;

A.P.

Πῶς μπορούμε νὰ τὸ ξέρουμε;

Ὅταν ἐρωτήθηκε γιὰτὶ δολοφόνησε τὴν Σουηδὴ Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Anna Lindt, ὁ Μιχαὴλ Μιχαήλοβιτς εἶπε στὴν ἀστυνομία ὅτι ἐνεργοῦσε κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ φωνὴ τοῦ ὁποίου τοῦ μιλοῦσε.

Ἐδῶ παρουσιάζεται ἓνα ἐνδιαφέρον πρόβλημα: Πῶς ξέρουμε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζεται

δέν είναι ἀληθινό; Πῶς μπορούμε νὰ εἴμαστε σίγουροι ὅτι ὁ Μιχαήλοβιτς εἶναι τρελλός, ὅταν ἄλλοι ποὺ ἰσχυρίζονται (ἀπόστολοι καὶ διάφοροι ἄγιοι) ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε, ἀντιμετωπίζονται ὡς ὑπόδειγμα ἀνθρώπων;

(«Free Inquiry», Τεύχος 24, Ἰούνιος-Ἰούλιος 2004.)

Στὸ λάκκο τῶν λεόντων

Ὅλοι εἶδαμε στὰ κεντρικὰ δελτία εἰδήσεων τῆς 3/11/04 τὸν ξηλωτὴ Φιλιπινέζο χριστιανὸ ποὺ μπῆκε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς φύλακες σὲ κλουβὶ λιονταριῶν, νὰ **«προσπαθῇ νὰ τὰ προσηλυτίσῃ στὸν χριστιανισμὸ κατηχώντας τα»**, νὰ ξεσκίζον τὰ ἀνυποψίαστα ζῶα τὶς σάρκες του καὶ νὰ σφάζεται τὴν τελευταία στιγμὴ, ὅταν πρόλαβαν οἱ φύλακες νὰ ἀναισθητοποιήσουν τὰ θηρία πυροβολώντας τα. Ἐκεῖνο ποὺ τόνιζε ἡ εἰδησεογραφία γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἦταν ὅτι ὁ παθὼν **«παρουσίαζε ψυχολογικὰ προβλήματα»**. Ἀλλὰ οἱ συγγραφεῖς τῶν θεόπνευστων βιβλίων μας, ποὺ περιγράφουν ὡς γεγονὸς τὴν ἀσφαλὴ («θεία χάριτι») εἴσοδο τοῦ ἐξίσου εὐσεβοῦς προφήτη Δανιὴλ στὸ «**Λάκκο τῶν Λεόντων**», ποὺ προφανῶς μμῆθηκε ὁ δύστιχος Φιλιπινέζος, τί εἶδους «προβλήματα» ἄραγε παρουσίαζαν – κι ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ κι ἐμεῖς, οἱ εὐλαβεῖς πιστοὶ του;

Γ.Σ.Π.

«Προσοχή! Θρησκεία!»

Μία ἔκθεση τέχνης, ἡ ὁποία παρουσιάσθηκε φέτος στὸ Μουσεῖο Ζαχάρωφ στὴν Μόσχα, υπέστη βανδαλισμοὺς ἀπὸ 6 ὀρθοδόξους χριστιανούς, ποὺ κατέστρεψαν 45 ἔργα τέχνης εἴτε ψεκάζοντας μὲ σπρέν τὰ πρόσωπα ποὺ ἀπεικονίζονταν εἴτε σπάζοντάς τα, οὐρλιάζοντας διὰ τὸ πρόκειται περὶ ἱεροσυλίας. Ἡ ἔκθεση ἔφερε τὸν τίτλο: «Προσοχή! Θρησκεία!».

Α.Γ.

Βλασφημία...

Σὲ συνέλευση τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν Γενεύη τὸν περασμένο Ἀπρίλιο, ὁ δρ Younis Shaikh χαρακτήρισε τοὺς νόμους περὶ βλασφημίας ποὺ ἰσχύουν στὴν χώρα του, τὸ Πακιστάν, ὡς ἐθνικὴ ντροπὴ («Free Inquiry» τ. 24, Σεπτ. 2004). Ὁ δρ Shaikh εἶπε στὴν Ἐπιτροπὴ ὅτι τὰ πραγματικὰ θύματα τοῦ «μαχόμενου» Ἰσλαμισμοῦ εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ μουσουλμᾶνοι, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ἐκμηδενίζεται κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ νόμου Sharia.

Α.Γ.

Ἑβραῖοι ἀγοράζουν τὴ Λέσβο

Διαθέσιμο ἔδαφος γιὰ ἐπενδύσεις βρίσκουν στὰ νησιὰ Ἑβραῖοι ἐπιχειρηματίες, ἀγοράζοντας πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἐκτάσεις ποὺ παραμένουν χρόνια ἀναξιοποίητες. Μὲ ἀφορμὴ δημοσίευμα τῆς μυτιληναϊκῆς ἡφμερίδας «Πολιτικὰ Νέα», ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ἡ εἰσβολὴ τῶν Ἑβραίων στὴ Λέσβο», μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισημάνω, καταγόμενη μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη περιοχὴ, ὅτι κατὰ πρῶτον εἴμαστε ἀντιμέτωποι μὲ μίαν πραγματικότητα ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει δυσάρεστα ἀποτελέσματα στὸ ἄμεσο μέλλον καὶ κατὰ δεύτερον, ἓνα ποσοστὸ εὐθύνης φέρουν οἱ τοπικοὶ παράγοντες. Σαφῶς οἱ ἐπενδύσεις σὲ ἓνα τόπο –πόσο μάλιστα γιὰ μίαν ἀκριτικὴν περιοχὴ– ἀποτελοῦν πλεονέκτημα γιὰ τὴν ἀνάπτυξίν του. Ὅπως ὁμως παρατηρεῖ ἡ ἡφμερίδα, γνωρίζουμε πολὺ καλὰ ὅτι πίσω ἀπὸ κάθε εἰδους ἑβραϊκὴ κίνηση ὑπάρχουν ἄλλες «προεκτάσεις». Ποιὸς ἄλλωστε εἶναι αὐτὸς ὁ ἐπιχειρηματίας, ποὺ θὰ ἐπενδύσῃ δισεκατομμύρια γιὰ νὰ στήσῃ ἐπιχειρήσεις καὶ δὲν θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ παρεμβαίῃ στὰ δρώμενα τῆς ζωῆς ἐνὸς τόπου, ἀκόμη καὶ νὰ ἀποσπᾷ πληροφορίες ὑψίστης ἀσφαλείας, πρὸς ὄφελος τῆς ἐπιχείρησής ἢ τῆς χώρας του;

Τ.Α.

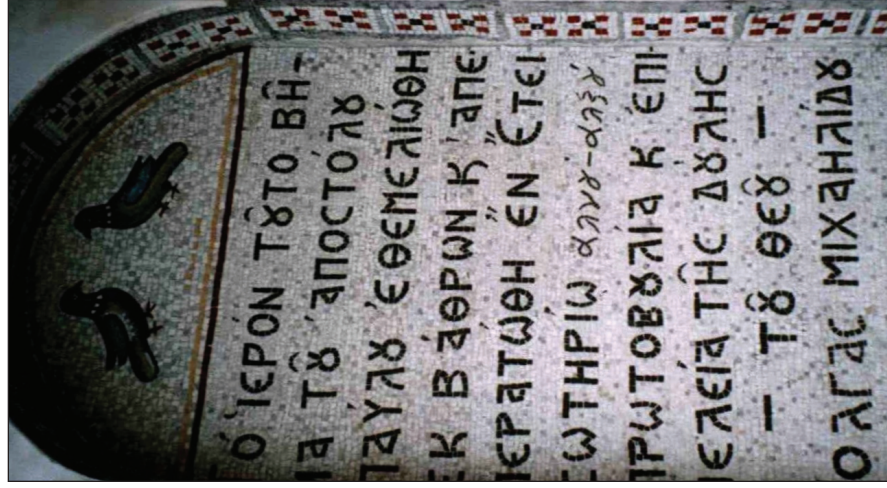
ΜΙΑ ΑΡΧΑΙΑ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΘΗΚΕ ΣΕ «ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ»

Ἡ παραχάραξη τῆς ἱστορίας στὴ Βέροια

Η ἱστορία τῆς Ἡμαθίας εἶναι συνδεδεμένη μὲ ὅλες τὶς φάσεις τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Στὴν «Ἡμαθίην ἐρατεινὴν» (Ἰλιάς, Ξ 226) ἔχουν ἐντοπισθῇ συνολικὰ 17 προϊστορικοὶ οἰκισμοί. Στὴ Νέα Νικομήδεια ἀνακαλύφθηκε ὁ ἀρχαιότερος νεολιθικὸς οἰκισμὸς, ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται στὴν 7η χιλιετία π.Χ. Κοντὰ στὴ Νάουσα ἔχουν βρεθῇ ἐρείπια ἀπὸ τὴν ἀρχαία πόλη Μίεζα (μὲ ἱερὸ τῶν Νυμφῶν, μακεδονικοὺς τάφους καὶ ἑλληνιστικὸ θέατρο). Στὴ Βεργίνα (Αἰγές) βρίσκονται τὸ ἀνάκτορο καὶ οἱ βασιλικοὶ τάφοι ποὺ ἀνακάλυψε ὁ Ἀνδρόνικος. Στὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Βέροια ὑπῆρχε ἱερὸ τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Λατρεῦνταν ἐπίσης ὁ Ζεὺς, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῖου τελοῦνταν τὰ «ἐν Βεροίᾳ Ὀλύμπια», ὁ Διόνυσος, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Δήμητρα, ἡ Περσεφόνη, ὁ Πλούτων καὶ οἱ Νηρηίδες. Ἡ ἱστορία τῆς πόλης συνεχίστηκε ἀδιάκοπα κατὰ τοὺς ἑλληνιστικοὺς καὶ ρωμαϊκοὺς χρόνους, ὁπότε ὠρίσθηκε ἡ Βέροια ὡς ἔδρα τοῦ «Κοινοῦ τῶν Μακεδόνων». Θὰ πρέπει νὰ φανταστοῦμε λοιπὸν μία ἀρχαία πόλη γεμάτη ἀγάλματα, στάδια, θέατρα, ναοὺς καὶ ἄλλα λαμπρὰ οἰκοδομήματα, τῶν ὁποίων τουλάχιστον κάποια ἐρείπια θὰ περιμέναμε νὰ σφύζονται στὴ σύγχρονη πόλη. Κι ὅμως ὁ ἐπισκέπτης τῆς Βέροιας σήμερα δὲν ἔχει ἄλλο τίποτα νὰ δῇ, παρὰ πάμπολλους βυζαντινοὺς ναοὺς (48 συνολικὰ) καὶ ἓνα σύγχρονο ἐκκλησιαστικὸ «μνημεῖο», τὸ «Βῆμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου», ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ ἐπίσημη προπαγάνδα τοῦ ἑλληνικοῦ κρατιδίου ἰσχυρίζεται –πλαστογραφώντας τὴν ἱστορία– ὅτι κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ἕλληνες. ►

Πινακίδα στὴ Βέροια ποὺ φανερώνει ἀμέσως στὸν ἐπισκέπτη τὴ βυζαντινὴ ταυτότητα τῆς πόλης.

Το «Βήμα του Αποστόλου Παύλου» στη Βέροια.

Ὁ ναὸς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ (14ος αἰῶνας). Στὴν ἐπάνω σειρὰ τῶν φωτογραφιῶν φαίνονται μὲ βέλη ἐρυθροῦ χρώματος μέλη προγενέστερου ἀρχαίου ναοῦ. Οἱ ἅγιοι τῆς κάτω σειρᾶς εἶναι ἀπὸ τοιχογραφίες τοῦ ναοῦ. Παρατηρήστε τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη τῶν τοιχογραφιῶν (ΔΙΟΝΗΣΙΟΣ καὶ ΤΡΙΦΩΝ), ἐνῶ στὴ μεσαία δεξιὰ φωτογραφία τὰ γράμματα στὸν πάπυρο εἶναι γραμμένα ἀνάποδα. Τέτοιες εἰκόνες ἀποδεικνύουν τὴν ἀμορφωσιὰ ποὺ καλλιιεργήθηκε καὶ παραδόθηκε. Στὴν οὐσία γίνεται πασιφανὴς ἡ μεθοδευμένη -συστηματικὰ- βεβήλωση καὶ ἀλλοίωση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, τὴν ὁποία οἱ χριστιανοὶ προπαγανδίζουν ὅτι «διέσωσαν».

Για να μὴν ὑπάρχουν ἀμφιβολίες γιὰ τὴ βυζαντινοποίηση τῆς Βεροίας, ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἔχει φροντίσει νὰ καλωσορίξῃ τοὺς ἐπισκέπτες τοποθετώντας τὴν πινακίδα τῆς εἰκόνας στὸ πλέον πολυσύχναστο σημεῖο τῆς πόλης, ἀπαρνούμενη ἔτσι ἀρκετὲς χιλιάδες χρόνια ἱστορίας. Ἡ σύγχυση ποὺ ἔχει ἐπιφέρει τὸ ἰδεολόγημα τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ στὰ μυαλὰ τῶν σύγχρονων Ἑλλήνων φαίνεται σ' αὐτὴν τὴν πινακίδα, στὴν ὁποία συνυπάρχουν τὰ ἀστέρια τῆς Εὐρώπης, βυζαντινοὶ χαρακτῆρες ποὺ μᾶς πληροφοροῦν πὼς ἡ Βέροια εἶναι βυζαντινὴ, καθὼς κι ἡ κεφαλὴ κι ἡ λάρνακα τοῦ Φιλίππου ἀπὸ τὶς Αἰγές – ποὺ δὲν ἔχουν σχέση οὔτε μὲ τὴ Βέροια ἀλλὰ, κυρίως, οὔτε μὲ τὸ Βυζάντιο.

Οἱ περισσότεροι βυζαντινοὶ ναοὶ –παλαιοὶ καὶ νεώτεροι– καθὼς καὶ τὸ κτίριο τῆς Μητροπόλεως βρίσκονται στὸ κέντρο τῆς σύγχρονης πόλης. Ἡ ὑπαρξὴ τόσων πολλῶν χριστιανικῶν ναῶν σὲ τόσο μικρὴ ἔκταση, ὅπως καὶ τὸ πλῆθος τῶν τεμαχίων ἀρχαίων κτιρίων –καὶ μάλιστα εὐμεγέθων– ποὺ βρίσκονται ἐνσωματωμένοι στὴ δόμησή τους ἢ πεταμένοι στοὺς περιβάλλοντες τοὺς, μᾶς ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι στὸ χῶρο αὐτὸν ἦταν τὸ θρησκευτικὸ κέντρο τῆς ἀρχαίας πόλης. Δυστυχῶς οἱ χριστιανοὶ ἔφεραν ἐπιτυχῶς εἰς πέρας τὸ «ἐς ἔδαφος φέρειν» κι ἔτσι σήμερα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σπασμένα καὶ ἀτάκτως πεταμένα ἀρχαῖα μέλη δὲν ὑπάρχει κανένα σωζόμενο τμήμα ἀρχαίου ναοῦ.

Οἱ εἰκόνες ποὺ ἀκολουθοῦν ἀποτελοῦν ἓνα σύντομο ὁδοιπορικὸ στοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς τῆς Βεροίας, στοὺς ὁποίους εὐκόλα διακρίνονται τὰ «κατορθώματα» τῶν καταστροφῶν τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ κατέστρεψαν καὶ ἰσοπέδωσαν ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας πόλης, ἀποφάσισαν νὰ κατασκευάσουν ἓνα δικό τους, προσπαθώντας ἀφ' ἑνὸς νὰ δώσουν ἓνα ἐπὶ πλέον χρῶμα στὸ βυζαντινὸ χαρακτῆρα τῆς σύγχρονης πόλης κι ἀφ' ἑτέρου νὰ στηρίξουν τὴν δισχιστὴ προπαγάνδα τοὺς στολίζοντάς τιν με ψευδοῖστορικὸ μανδύα. Ἔτσι ὁ μητροπολίτης Παῦλος μαζί μὲ τὴ «δούλη τοῦ Θεοῦ» Ὑλγα Μηχαηλίδου ἀνέγειραν ἀπὸ μάρμαρο ἀρίστης ποιότητος τὸ μεγαλοπρεπὲς «μνημεῖο» τῆς φωτογραφίας, τὸ καλούμενο «*Βῆμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου*» (1953-1963). Ἡ προσθήκη τῶν ψηφιδωτῶν ἔνθεν κι ἔνθεν τοῦ «*Βήματος*» ὀφείλεται στὸν Μητροπολίτη Παντελεήμονα (1986). Τὸ «μνημεῖο» ὑπάρχει σὲ ὅλους τοὺς περιγητικὸς ὁδηγοὺς κι ἀποτελεῖ τὸ πλέον διαφημισμένο ἀξιοθέατο τῆς Βεροίας, ἐνῶ πλῆθος μεγάλων πινακίδων σὲ ὅλη τὴν πόλιν καθοδηγεῖ τοὺς ἐπισκέπτες σ' αὐτό.

Ἐμπρὸς στὸ «*Βῆμα*» ὁ ἐπισκέπτης διαβάζει σὲ μία πινακίδα: «*Ὁ Παῦλος διὰ τοὺς ἐν Βεροία: "Ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ' ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφάς" Πράξεις 17.11*». Ἀπὸ τὰ δύο ψηφιδωτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸ «*Βῆμα*», τὸ δεξιὸ παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, γιὰτὶ ἀπεικονίζει τὸν Παῦλο νὰ ὁμιλῇ στοὺς «ἐν Βεροία». Ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τοὺς φαίνεται πὼς πρόκειται γιὰ Ἕλληνες, καθότι φοροῦν χιτῶνες. Ἕνας ἐξ αὐτῶν φέρει δόρυ καὶ περικεφαλαία, ἄλλος συγγράφει ἢ κρατᾷ σημειώσεις, ἐνῶ ἄλλοι ἔχουν συγγράμματα (βιβλία καὶ παπύρους), ὠρισμένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ἔχουν πετάξει κάτω (ὑπονοώντας ὅτι μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀκοῦν, δὲν τοὺς χρειάζονται πλέον). Ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα, ἓνας ἀκροατὴς (στὴ μέση, μὲ τὸν κυανοῦν χιτῶνα καὶ σὲ μεγέθυνση δεξιᾶ) ἔχει κλείσει μὲ τὰ χεῖρα τὸ στόμα καὶ παρακολουθεῖ ἀποσβολωμένος μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐκπληξὴ τὸν ὁμιλοῦντα Παῦλο.

Ἡ πλαστὴ εἰκόνα ποὺ ἀποτυπώνεται στὸ διαβάτη εἶναι ἡ ἑξῆς:

- Ὅτι ὁ συγκεκριμένος χῶρος εἶναι πολὺ μεγάλῃς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας (δῆθεν).
- Ὅτι τὸ «*Βῆμα*» εἶναι μνημεῖο (δῆθεν).
- Ὅτι στὸ «*Βῆμα*» κήρυξε ὁ Παῦλος (δῆθεν).
- Ὅτι οἱ «ἐν Βεροία» εἰκονιζόμενοι ἀκροατὲς εἶναι Ἕλληνες (δῆθεν).
- Ὅτι οἱ Ἕλληνες δέχθηκαν τὸ λόγο τοῦ Παύλου μετὰ «πάσης προθυμίας» (δῆθεν).

“Ο Παῦλος διά τούς ἐν Βεροία:
“Ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας,
τὸ καθ’ ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφάς.”

Ἡ ἐντοιχισμένη στὴν εἰσοδο πινακίδα, ποὺ λέει τὴ μισητὴ ἀλήθεια -κρίνοντας μετὰ προσοχῇ τὴν ἄλλη μισητὴ καὶ τὸ παραπλανητικὸ ψηφιδωτὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

Ψηφιδωτό με τὸν Ἀπόστολο Παῦλο στὸ «Βῆμα». Εἶναι τυχαῖο ἄραγε τὸ ὅτι τὰ τρία μάρμαρα, στὰ ὁποῖα φαίνεται νὰ πατάῃ ὁ Παῦλος, εἶναι ἀρχαῖα; Εἶναι τὰ μόνα τεμάχια ἀρχαίων μαρμάρων στὸ «μνημεῖο», ἐνῶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα εἶναι καινούργια ἀρίστης ποιότητος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἐξῆς:

- Ὅπως ἐξετάσθηκε στὸ ἄρθρο «Ἰησοῦς, Κήρυκας Μίσους, Διχασμοῦ καὶ Μισελληνισμοῦ» («Δαυλός», τ. 272-273), ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διέδιδε τὸ Χριστιανισμὸ στὶς ἐλληνικὲς πόλεις κηρύττοντας στοὺς Ἑβραίους στὶς ἐβραϊκὲς συναγωγές, οἱ ὁποῖες ἀπετέλεσαν τὸ Δοῦρειο Ἴππο τοῦ Ἑλληνισμοῦ.
- Ὁ Παῦλος ἦταν ἡγετικὸ στέλεχος τῆς ἀνὰ τὸν κόσμῳ ὁργάνωσης τῶν Ἑβραίων τῆς διασποράς.
- Ὁ ρόλος του ἦταν ὁργανωτικὸς.
- Σκοπὸς του ἦταν ὁ συντονισμὸς τῆς δράσης τῶν ἀπανταχοῦ Ἑβραίων στὸν οἰκονομικὸ κυρίως ἀλλὰ καὶ πολιτικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα.
- Ἐνίσχυσε τὴν ἀντεθνικὴ καὶ ἀντικρατικὴ δύναμη τῆς ἐβραϊκῆς προπαγάνδας κηρύσσοντας τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων τοῦ ἐβραϊσμοῦ.
- Ὅχημα γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῆς μεθοδευμένης αὐτοεξουδετέρωσης τῶν οἰκονομικῶν ἀνταγωνιστῶν ἦταν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἡ ἐξάπλωση τῆς χριστιανικῆς πίστεως («Δαυλός», τ. 273).

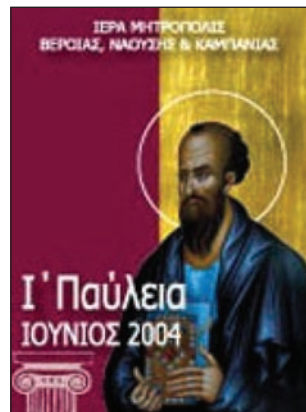
Ἡ Βέροια δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσῃ ἐξαίρεση. Ἄς διαβάσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅλη τὴν παράγραφο κι ὅχι μόνο τὸ κομμάτι ποὺ ἔχει ἀπομονωθῇ στὴν πινακίδα: «Οἱ ἀδελφοὶ ἀμέσως τῇ νύκτα ἔστειλαν τὸν Παῦλο καὶ τὸ Σίλα στὴ Βέροια, καὶ ὅταν ἔφτασαν, πῆγαν στὴ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων. Αὐτοὶ ἦταν εὐγενέστεροι ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς καὶ ἐδέχθησαν τὸ λόγο μετὰ πᾶσα προθυμία καὶ καθημερινῶς ἐξέταζαν τὰς γραφάς» («Πράξεις», 17,10-12). Ἡ πινακίδα γράφει τὴ μισὴ ἀλήθεια, ἀφήνοντας νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Παῦλος πῆγε στὴ Βέροια καὶ κήρυξε, ὁ ἀνυποψίαστος καὶ καλοπροαίρετος νεόελληνας θὰ ὑποθέσῃ ὅτι αὐτοὶ ποὺ δέχθηκαν τὸ λόγο ἦταν Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Βέροιας. Ἄν δὲν ἔχη μελετήσῃ ἐπισταμένως τὴν «Καينὴ Διαθήκη», δὲν θὰ μπόρῃ ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ Παῦλος πῆγαινε καὶ δίδασκε στὶς ἐβραϊκὲς συναγωγές. Αὐτοὶ στοὺς ὁποίους κήρυξε τὸ λόγο ὁ Παῦλος στὴ Βέροια –καὶ στὶς ἄλλες ἐλληνικὲς πόλεις– ἦταν Ἑβραῖοι κι ὄχι Ἕλληνες. Στὸ σχολεῖο ἀσφαλῶς καὶ δὲν διδάσκεται ἡ ἀλήθεια.

Ναὸς Παναγίας Παλαιοφορίτισσας (ἢ ΠΑΛΑΙΟΦΟΡΙΤΗΣΑΣ κατὰ τοὺς «διασώστες» τῆς Γλώσσας μας).

Ὁ ναὸς τῶν Ἀγ. Αναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

Οί σύγχρονοι Βεροιώτες (όπως κι οί υπόλοιποι Έλληνες άλλωστε) καλούνται νά συμμετέχουν σέ ἐτήσιες πολιτιστικές ἐκδηλώσεις (στὶς ὁποῖες τὸν πρῶτο λόγο τὸν ἔχει ἡ Ἐκκλησία) πρὸς τιμὴν ἐνὸς Ἑβραίου – τοῦ Παύλου –, ποὺ κήρυξε τὸ λόγο του σὲ ἄλλους Ἑβραίους κατοίκους τῆς πόλης τους...

Μία μικρὴ ἀλλὰ σημαντικὴ παρένθεση: Ἐκφράζεται ἔντονη ἀμφισβήτηση γιὰ τὸ ἂν ὁ Παῦλος πραγματικὰ πῆγε σὲ ὅλες τὶς ἐλληνικὲς πόλεις, ὅπως περιγράφεται στὶς «Πράξεις» ἢ ἂν οἱ ἐπισκέψεις του αὐτὲς ἐπινοήθηκαν γιὰ ἄλλους λόγους. Ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐπίσκεψή του στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ παράδειγμα, ἡ «Ἑβραϊκὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», Τόμος Χ, λήμμα Salonica, γράφει: «Μολονότι ἀναγράφεται στὶς “Πράξεις” τῶν Ἀποστόλων καὶ στὶς Ἐπιστολὲς τοῦ Ἁγίου Παύλου ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ (στὴ Θεσσαλονίκη) ἐβραϊκὴ κοινότητα κατὰ τὸν πρῶτο αἰῶνα, τὸ παλαιότερο ἔγγραφο, ποὺ ἀφορᾷ στὴν πόλη, χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης Σταυροφορίας (1095). Πρόκειται γιὰ ἓνα γράμμα ποὺ βρέθηκε στὸ Κάιρο καὶ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν Τρίπολη στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν αἴτηση γιὰ ἀπαλλαγὴ τῆς κοινότητος τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς φόρους, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξιο Κομνηνὸ καὶ τὸν Πατριάρχη». Ἡ (ψευδής;) ἀναφορὰ στὶς «Πράξεις» γιὰ τὴν ἐπίσκεψή τοῦ Παύλου στὴ συναγωγὴ τῆς Θεσσαλονίκης τὸν α' μ.Χ. αἰῶνα δίνει μία χιλιετία περισσότερο χρονικὸ βάθος στὴν ἐβραϊκὴ παρουσία στὴν πόλη.

Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ χώρου ποὺ βρίσκεται τὸ «Βῆμα» εἶναι ἐπίσης αὐθαίρετη, ἂν ὄχι ἐσκεμμένη. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἱστορικὸ στοιχεῖο ποὺ νὰ μαρτυρῇ ὅτι ὁ Παῦλος κήρυξε στὸ συγκεκριμένο χώρο. Ἐπὶ πλέον ὁ χώρος πίσω καὶ πλησίον τοῦ «Βήματος» ἔχει πολλὰ τεμάχια ἀρχαίων κιόνων, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι στὸν χώρο ὑπῆρχε ἀρχαῖος ναὸς κι ὄχι ἐβραϊκὴ συναγωγὴ. Βρέθηκε λοιπὸν ἓνας Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος – με ἔξοδα μιᾶς δούλης τοῦ Γιαχβὲ ποὺ ἐπένδυσε στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς της – κατασκεύασε ἓνα καθ' ὁλοκληρίαν πλαστὸ μνημεῖο κι ἔτσι διαιωνίζεται ὁ συστηματικὸς ἀποπροσανατολισμὸς καὶ ἡ μεθοδευμένη παραπλάνηση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Αὐτὸ τὸ ἄρθρο-ἀφιέρωμα στὴ Βέροια εἶναι τὸ δεύτερο τοῦ εἶδους μετὰ τὴ «Θαμμένη Θεσσαλονίκη» («Δαυλός», τ. 272-273). Ἡ ἀναίσχυνη κι ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα κι οἱ καταστροφὲς ποὺ ἔχουν κάνει οἱ ἐξ Ἀσίας θεοκράτες στὴ χώρα μας τοὺς 17 τελευταίους αἰῶνες εἶναι ἀνυπολόγιστες. Ὁ κατάλογος εἶναι ἀτέλειωτος καὶ τὸ ἀρχεῖο μας – δυστυχῶς – πολὺ πλούσιο. Θὰ ἐπανέλθουμε με ἀφιέρωμα σὲ ἄλλή πόλη σὲ ἐπόμενο τεῦχος.

Διοτίμα – Δημόφιλος
dhmofilos@freemail.gr

ΠΩΣ «ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ» ΤΟ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ-ΙΑΠΩΝΙΑ

Μιά πρωτότυπη προσέγγιση της
γλύπτριας κ. Κων. Αναστασιάδου

ὁ ἀξιόλογο ἔργο τῆς Κωνσταντίνας Ἀναστασιάδου ἔχει γίνει γνωστό τόσο στὴν χώρα μας ὥσο καὶ στὸ ἐξωτερικό. Στὶς δημιουργίες τῆς συνδυάζει τὴν ἁρμονία μὲ τὴν καθαρότητα, τὸν κλασικισμό μὲ τὴν νεωτερικότητα, τὴν παράδοση μὲ τὴν ριζοσπαστικότητα.

Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς κατέχει περίοπτη θέση στὸ ἔργο καὶ στὴν ἀντίληψη τῆς πρωτοπόρου καλλιτέχνης καὶ ἡ ἴδια τὸν θεωρεῖ ἀπαραίτητο συστατικὸ τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν προβάλλει ἀκατάπαντα καὶ προτείνει ἀνεπιφύλακτα τὸν Ἑλληνισμό ὡς μονόδρομο γιὰ τὸν ἐξανθρωπισμὸ τῆς οἰκουμένης, χωρὶς συμβιβασμούς καὶ συνδιαλλαγές μὲ τὰ κάθε εἶδους κατεστημένα.

Ὡστόσο δὲν σταματᾷ σὲ ἕναν περιορισμένον χαρακτήρα Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, ἀλλὰ ὁραματίζεται ἕναν οἰκουμενικὸ Ἑλληνισμό μὲ ἀνοιχτοὺς ὁρίζοντες, ποὺ νὰ συναντᾶται μὲ τὶς ἄλλες ἀνθρώπινες παραδοσιακὲς δημιουργίες στὰ πλαίσια ἐνὸς πανανθρώπινου ἔθνισμοῦ, ποὺ νὰ σέβεται τὶς ἰδιαιτερότητες κάθε ἐνὸς λαοῦ καὶ κάθε μιᾶς κοινότητας. Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ κυοφορία ποὺ πραγματώνεται στὴν ζωγραφικὴ καὶ στὴν γλυπτικὴ τῆς δημιουργία εἶναι πραγματικὰ ξεχωριστὴ καὶ ἀναμφισβήτητη ἐνέχει μίαν ἐσωτερικὴ αὐτογνωσία μπροστὰ στὸ δύσκολο ἐγχείρημά της, νὰ ἐντάξῃ τὴν ἑλληνικὴ καὶ τὴν ἰαπωνικὴ λεπτότητα καὶ εὐγένεια τοῦ χθὲς στὸν πολιτισμὸ τοῦ σήμερα. Ὁ θεατὴς τῶν δημιουργημάτων της διαπιστώνει πὼς ὄχι ἀπλᾶ γνωρίζει τὴν αἰσθητικὴ καὶ τὴν κοσμοθεατικὴ οὐσία τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἰαπωνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλὰ ὅτι ἐπὶ πλέον τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τὰ ἔχει ἀφομοιώσει δημιουργικὰ καὶ τὰ ἀποδίδει μὲ μίαν ξεχωριστὴ εὐαισθησία καὶ ἰδιαιτερότητα στὴν καλλιτεχνικὴ τῆς ἐργασία.

Προσφάτως συναντηθήκαμε μὲ ἀφορμὴ τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν διημερίδα (5-6 Νοεμβρίου 2004) τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης γιὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Ἀνατολὴ ὑπὸ τὸν γενικὸ τίτλο «Οἱ δρόμοι τῆς Ανατολῆς». Ἡ ἴδια ἀνέλαβε μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἰσήγηση μὲ τὸ ἐνδεικτικὸ θέμα «Ἡ ἑλληνοβουδιστικὴ τέχνη καὶ οἱ ἐπιδράσεις της μέχρι τὴν Ἰαπωνία». Ἐντὸς αὐτῶν τῶν πλαισίων μοῦ παραχώρησε κατ' ἀποκλειστικότητα μίαν πολὺ διαφωτιστικὴ καὶ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξη γιὰ τὴν τέχνη καὶ τὸν πολιτισμό, γιὰ τὸ ἄφταστο καὶ ἀξέπεραστο μεγαλεῖο τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, γιὰ τὴν σχέση τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὴν ἰαπωνικὴ ἀντίληψη καὶ γιὰ τὴν οἰκουμενικότητα τῆς τέχνης, γιὰ τὴν παγκοσμιοποίησι καὶ τὴν ἀνάγκη γιὰ ἀντίσταση μὲ ἐφόδιο τὴν γνώση καὶ τὴν παράδοση.

Κωνσταντίνα Αναστασιάδου: «Εργάζομαι καθιστή στο πάτωμα».

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

- Κυρία Αναστασιάδου, θα θέλαμε κατ' αρχήν να μᾶς πῆτε κάποια στοιχεία γιὰ τὶς σπουδὲς καὶ τὶς πνευματικὲς σας ἀναζητήσεις ἐν εἵδει σύντομου βιογραφικοῦ.

- Σπούδασα γλυπτική στην Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ καθηγητὲς τὸν Γ. Νικολαΐδη καὶ τὸν Θ. Παπαγιάννη. Ἀποφοίτησα τὸ 1986 μὲ ἄριστα [10]. Ἀργότερα -ἐπειδὴ μάθαινα τὴν ἰαπωνικὴ γλῶσσα σὲ ὁλόκληρο τὸ διάστημα τῶν φοιτητικῶν μου σπουδῶν- πήρα μίᾱ ὑποτροφία ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας τῆς Ἰαπωνίας καὶ παρακολούθησα μαθήματα ἰαπωνικῆς ἱστορίας-τέχνης στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Kyoto μὲ καθηγητὴ τὸν Zenzo Shimizu. Ἐπίσης εἶχα τὴν τύχη νὰ διδαχθῶ καλλιγραφία καὶ ζωγραφικὴ μὲ sumi -μῖα πρωτόγονη μορφή μελάνης, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ὄρνυτά- κοντὰ σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς τελευταίους Ἰάπωνες δασκάλους τοῦ εἴδους.

- Ἐπομένως κύριοι σταθμοὶ γιὰ τὸ ἔργο σας εἶναι ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἰαπωνία;

- Ἀκριβῶς, διότι ὅλη ἡ δουλειά μου ἔχει στηριχτῇ στὶς γνώσεις ποὺ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὶς σπουδὲς μου στὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ γλυπτικὴ καὶ στὴν ἰαπωνικὴ τέχνη.

- Καὶ πῶς μπορεῖ κατὰ τὴν γνώμη σας νὰ γίνῃ σύνθεση τῶν δύο αὐτῶν σπουδαίων κλασικῶν πολιτισμῶν στὸν τομέα τῆς τέχνης ἀλλὰ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ γενικώτερα;

- Κοιτάξτε, ζώντας στὴν Ἰαπωνία καὶ μελετώντας ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν βιβλία Σινο-ἰαπωνικῆς ἱστορίας τῆς τέχνης καὶ τῆς αἰσθητικῆς ἀντιλήφθηκα ὅτι συχνὰ οἱ ἄνθρωποι, ἂν καὶ βρίσκονται σὲ διαφορετικὴ γεωγραφικὴ θέση καὶ σὲ διαφορετικὴ χρονικὴ στιγμή, καταλήγουν στὰ ἴδια περίπου συμπεράσματα. Γιὰ παράδειγμα ἡ λογικὴ ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες στὴν διάταξη τῶν μορφῶν σὲ μίᾱ σύνθεση μὲ ἀνάγλυφα, ὅπως αὐτὰ τοῦ Παρθενῶνα, εἶναι ἴδια μὲ τὴν λογικὴ τῆς σύνθεσης πολλῶν μορφῶν σὲ ζωγραφικὰ ἔργα Ἰαπῶνων καλλιτεχνῶν. Οἱ καλλιτέχνες καὶ τῶν δύο αὐτῶν διαφορετικῶν πολιτισμῶν δημιουργοῦν ἔργα μὲ πολλὰ πρόσωπα, ὅπου δίνεται ἡ αἴσθησις τοῦ βάθους, χωρὶς ὥστόσο νὰ ὑπάρχῃ προοπτικὴ, μὲ τὴν λογικὴ ποὺ ὑπῆρχε στὰ ἔργα τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγέννησης. Ἄρα συμπεραίνουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν μίᾱ τέχνη ἢ καὶ μίᾱ ἐπιστήμη, ἀργὰ ἢ γρήγορα καταλήγουν στὶς ἴδιες περίπου σκέψεις καὶ συμπεράσματα.

Οἱ διάφορες μορφὲς τέχνης καὶ τὰ ἔργα πολιτισμοῦ ἔχουν σκοπὸ νὰ διαπαιδαγωγήσουν τὸν ἄνθρωπο, νὰ τὸν κάνουν νὰ προβληματιστῇ καὶ νὰ γίνῃ καλύτερος. Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἰαπωνία εἶχαν ἰσχυρὲς ἠθικὲς ἀξίες. Σήμερα, καθὼς ἡ ἐπικοινωνία ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς γίνεται σχετικὰ εὐκόλα, πρέπει νὰ γίνονται πολλὲς καλλιτεχνικοῦ περιεχομέ-

«Βασίλισσα-Γοργόνα». «Sumi» σέ χειροποίητο χαρτί. Προφανείς οι ύποσυνείδητοι συμβολισμοί.

νου συναντήσεις και επαφές, για να άντλουν «καλά και ήθικα» στοιχεία ό ένας από τόν άλλον.

- Θεωρείτε, δηλαδή, ότι σήμερα οι βασικές ελληνικές και ιαπωνικές αξίες έχουν κάτι να προσφέρουν στην ανθρωπότητα;

- Θεωρώ ότι κάποιες ελληνικές και ιαπωνικές αξίες, όπως τó να φυλάττω τήν πατρίδα μου, είναι ίδιες και σήμερα. Όμως οι σύγχρονες ιαπωνικές αξίες, όπως ή υπευθυνότητα τών πράξεων, ή συνέπεια τού λόγου και τού χρόνου, ή εργατικότητα και ή αλληλεγγύη, ή προώθηση σέ σημαντικές θέσεις ανθρώπων που διαθέτουν στ' αλήθεια γνώσεις και δυνατότητες, καθώς και ή έλλειψη δωροδοκιών, είναι αξίες που δυστυχώς οι περισσότεροι από τούς σημερινούς Έλληνες δέν διαθέτουν. Στην αρχαία Ελλάδα καλλιεργούνταν αξίες ανάλογες με αυτές τών σημερινών Ιαπώνων, όμως ή ελληνική κοινωνία τού σήμερα απέχει πολύ από τήν πολιτισμένη κοινωνία τής αρχαιότητας.

Έάν οι νεο-Έλληνες μάθουν περισσότερα για τούς αρχαίους προγόνους τους -και σταματήσουν να τούς επικαλούνται μόνο σέ στιγμές ανάγκης- υιοθετώντας τις αξίες τους, τότε σίγουρα θα έχουν να προσφέρουν και στους έαυτούς τους αλλά και στην ανθρωπότητα πολύ σημαντικά πράγματα.

- Προσφάτως στην έκθεση γλυπτών και πινάκων σας στην Βίλλα Μπιάνκα στην Θεσσαλονίκη είδαμε να συνυπάρχουν κλασικά και σύγχρονα καλλιτεχνικά στοιχεία. Πώς τα καταφέρατε να συνδυάσετε αυτά τα δύο; Θέλετε μήπως να εκφράσετε και κάποια φιλοσοφική σας θεώρηση με τόν συνδυασμό τού αρχαιοπρεπούς με τó «μοντέρνο»;

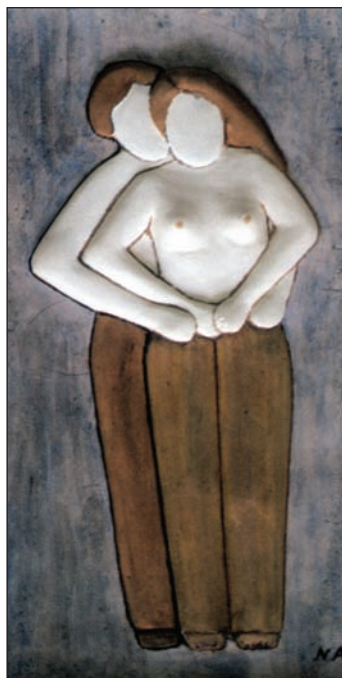
- Στα εκθέματα τής Βίλλας Μπιάνκα είδε ό θεατής έργα έμπνευσμένα από τήν αρχαία Ελλάδα αλλά και έργα σύγχρονα -κυρίως γλυπτά-, που ταιριάζουν απόλυτα με τα σχήματα που κυριαρχούν στην παγκόσμια σύγχρονη αρχιτεκτονική.

Ό καλλιτέχνης που έχει σοβαρή κλασική παιδεία ξεκινάει μελετώντας και αντιγράφοντας τούς αρχαίους Έλληνες, για να περάση σταδιακά στην αφαίρεση ή σέ άλλες σύγχρονες τάσεις. Αυτόν τόν δρόμο ακολούθησαν νεωτεριστές σαν τόν Μιχαήλ Άγγελο, τόν Ροντέν, τόν Μαγιόλ, τόν Πικάσσο, τόν Χένρι Μούρ, αλλά και δικόι μας δημιουργόι όπως ό Γύζης, ό Μόραλης και άλλοι. Τήν ίδια πορεία ακολουθώ κι εγώ.

Ό αρχαίος Έλληνικός κόσμος ήταν, είναι και θα είναι ανυπέρβλητος. Έάν τόν γνωρίσουμε καλά, μάς οδηγεί σέ νέους σωστούς δρόμους και κατευθύνσεις, ακριβώς γιατί στηριζόμαστε σ' αυτόν και άντλούμε γνώσεις απ' αυτόν.

- Οι επιδράσεις τού Ελληνικού Πολιτισμού -βάσει τών όσων γνωρίζετε- ήταν τόσο εύρείας κλίμακας κατά τήν αρχαιότητα, ώστε να επηρεάσουν τήν ανθρωπότητα σέ οικουμενική διάσταση;

- Ναι, ήταν καθοριστικές οι ελληνικές επιρροές και σέ διάρκεια και σέ έκταση, τουλάχιστον όσον αφορά στην ασιατική ήπειρο ως τήν Άπω Ανατολή. Οι δύο αυτοί διαφορετικοί κόσμοι συνδυάστηκαν, στο μακρινό παρελθόν, στην τέχνη τής Γανδάρας (300 π.Χ. μέχρι 400 μ.Χ.) από τούς επιγόνους τού Μ. Αλεξάνδρου (γι' αυτό και οι πρώτοι Γλυπτοί Βούδες είχαν τήν μορφή τού Απόλλωνα). Εγώ μετά από μακροχρόνια μελέτη τής βουδιστικής τέχνης ώδηγήθηκα σέ διαφορετικά, προσωπικά, μορφολογικά στοιχεία, που χαρακτηρίζουν και τήν δουλειά μου. Οι Ιάπωνες σήμερα εκτιμούν πολύ τούς Έλληνες, γιατί μάς θεωρούν συνεχιστές τού αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού, ή τουλάχιστον θεωρούν ότι κι εμείς οι νεο-Έλληνες διδασκόμαστε στα σχολεία μας τήν αρχαιοελληνική γραμματεία και διατηρούμε κάτι από τις ήθικες αξίες τών προγόνων μας. Έάν όμως τύχη να μάς γνωρίσουν από κοντά, αλλάζουν γνώμη... Έμένα προσωπικά με αντιμετώπισαν με συμπάθεια, γιατί αντιλήφθηκαν ότι, έπειδή προερχόμουν από τήν Ελλάδα, γνώριζα αρκετά καλά τήν πλαστική τέχνη τών προγόνων μου· αλλά και τó ενδιαφέρον που έδειξα για τήν Ιαπωνία δέν τούς άφησε ασυγκίνητους.

«Ζευγάρια». Ανάγλυφα, πηλός.
 Ήρμονική μίξη ελληνικής και
 ιαπωνικής παράδοσης στην αι-
 σθητική.

Δεν θα ήθελα να συνδυάσω την αρχαία ελληνική γλυπτική με κανέναν άλλον πολιτισμό πέραν εκείνου της Άπω Ανατολής. Η Ελλάδα γεννήσε την δημοκρατία των ελεύθερα σκεπτομένων ατόμων και ο Βουδισμός είναι η μόνη θρησκεία που έκτιμώ, απλά γιατί δεν επιβλήθηκε σε κανένα τόπο δια της βίας.

- Έαν κρίνετε από τις γνώσεις και την εμπειρία σας, βρίσκετε να υπάρχει συνοχή ανάμεσα στο ελληνικό παρελθόν και παρόν;

- Ανάμεσα στο ελληνικό παρελθόν και στο παρόν θεωρώ ότι ο πιο άμεσος συνδετικός κρίκος είναι η γλώσσα, έστω κι αυτή η παραφθοραμένη που χρησιμοποιούμε. Οι διάφορες μορφές τέχνης, ή φιλοσοφία, ή επιστήμη, τα πάντα εν τέλει έχουν ξεκινήσει από την αρχαία Ελλάδα. Όμως η σημερινή Ελλάδα απέχει πολύ από την αρχαία, και θεωρώ ότι βρίσκεται σε κατάσταση παρακμής, ακριβώς γιατί πέρασε από το Βυζάντιο και την Τουρκοκρατία μεταφέροντας βαριά κατάλοιπα, χωρίς να περάση ουσιαστικά από την Αναγέννηση και τον Διαφωτισμό.

Αλλά πολλοί είμαστε εμείς που με τα έργα μας πρέπει να βοηθήσουμε να δημιουργηθεί -γιατί όχι;- μια «Νέα Ελληνική Αναγέννηση». Άλλωστε, πιστεύω, είναι χρέος των ανθρώπων που έχουν γνώσεις και επίγνωση του παρόντος να βοηθήσουν -ό καθένας με τα μέσα που διαθέτει- στο να αφυπνιστεί και να βελτιωθεί κάποτε αυτός ο λαός.

- Αναφορικά με τα παραπάνω, τί συμβαίνει στην Ιαπωνία;

- Στην σύγχρονη Ιαπωνία δεν υπάρχει άμεση συνοχή ανάμεσα στο παρόν και στο παρελθόν. Από την στιγμή που άνοιξαν τις πύλες τους στον δυτικό κόσμο, εδώ και 150 χρόνια περίπου, ή εισβολή του «μοντερνισμού» υπήρξε ραγδαία, βάζοντας στο περιθώριο πολύ αξιόλογα στοιχεία του πολιτισμού τους. Γι' αυτό δεν είναι λίγοι οι Ιάπωνες που ανησυχούν για το μέλλον της χώρας τους.

Όμως, όσο κι αν πέρασαν απότομα στην σύγχρονη βιομηχανική και τεχνολογική εποχή, όπως προανέφερα, αρκετές από τις ήθικες αξίες τους εξακολουθούν να ισχύουν. Δηλαδή, εάν συγκρίνουμε την παλιά και την σύγχρονη Ιαπωνία με την αρχαία και την σύγχρονη Ελλάδα, τότε θα διαπιστώσουμε ότι το χάσμα ανάμεσα στις εποχές είναι μεγαλύτερο στην Ελλάδα απ' ό,τι στην Ιαπωνία.

- Αυτές οι διαπιστώσεις πώς επηρεάζουν κατά την γνώμη σας το μέλλον;

- Είναι γεγονός πως, όσο περισσότερο γνωρίζεις ένας λαός την ιστορία του και τον πολιτισμό του, τόσο πιο «συντηρητικός» γίνεται στο να δεχτεί πρότυπα ξενόφερτα. Έτσι για παράδειγμα οφείλουμε να πούμε πως ο Χριστιανισμός δεν είναι δημιούργημα των αρχαίων Ελλήνων αλλά των Εβραίων, ή πως η τάση των νεο-Ελλήνων να μιμούνται σε πολλά πράγματα τους δυτικο-Ευρωπαίους πρέπει να μάς προβληματίσει.

- Θέλετε να προσθέσετε κάτι άλλο, καθώς κλείνουμε την συζήτησή μας;

- Θέλω να τονίσω ότι οι νεο-Έλληνες πρέπει να μάθουν να αποκομίζουν γνώσεις όχι μόνον για βιοποριστικούς λόγους αλλά και για την προσωπική τους πνευματική καλλιέργεια. Πρέπει να μάθουν στα παιδιά τους να έχουν πρότυπα και αξίες. Επίσης πρέπει να απορρίπτουν τις συχνά ανόητες πληροφορίες της τηλεοράσεως και κάποιων ηλίθιων περιοδικών έντυπων, που υποβιβάζουν έσκεμμένα την νοημοσύνη όλων μας. Πάντα θυμάμαι την συμβουλή του Πλάτωνα προς τους γονείς: «Μη γεμίζετε τα μυαλά των νέων με ανούσιες πληροφορίες». Εγώ προσωπικά προσπαθώ να το εφαρμόσω στα παιδιά μου, αν και ξούμε σε δύσκολους καιρούς με πολλές και κακές προσκλήσεις...

- Σας εύχαριστώ πολύ. Καλές δημιουργίες!

- Κι εγώ σας εύχαριστώ πολύ για την φιλοξενία στο πολύ αξιόλογο περιοδικό σας και άπευθύνω την αγάπη μου προς το κοινό του «Δαυλού».

Άλέξανδρος Χ. Μήτσιου

Συγγραφέας-Διπλωματούχος Έρευνητής Α.Π.Θ.

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Πώς νὰ ξεκινήσουμε τὴν αὐτοπαιδεία μας

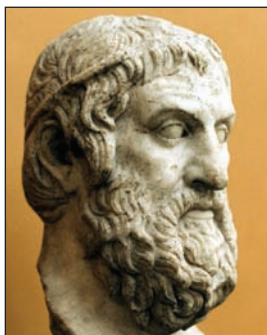
ρὸ ἔξι ἐτῶν, γράφοντας ἄρθρα-ἔρευνες στὸν «Δαυλὸ» γιὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ τεχνογνωσία (Παρθενῶν, Ὡρολόγιον, ἡμερολόγια, Ἀσκληπιεῖα, σήραγγες) ἦλθα ἀναγκαστικὰ σὲ πρώτη ἐπαφὴ μὲ τὰ ἀρχαῖα κείμενα. Μετὰ ἀπὸ ~100 ἔργα κατὰλαβα ὅτι τὰ μελετοῦσα **χωρὶς σύστημα** καὶ γιὰ διάφορους λόγους. **α** Γιὰ τεκμηρίωση ἄρθρων. **β** Ἐπειδὴ μὲ «ἔπιασε» ἡ ντροπὴ (Ὀδύσεια) ἢ **γ** γιὰ εὐκολία ἐκμάθησης τῆς γλώσσας (Αἴσωπος). Ὅταν δὲ γνωστοί μου (κάποιοι ἐξ αὐτῶν εἶχαν προηγουμένως παρασυρθῇ καὶ παρακολουθήσει –ματαιοπονώντας, ἐννοεῖται– κάποια «Μαθήματα Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν» παραδιδόμενα ἀπὸ ἐλλαδεμπόρους) μὲ ἐρωτοῦσαν: «Τί νὰ κάνουμε, πῶς νὰ ξεκινήσουμε», συνειδητοποίησα ὅτι ἡ ἀπάντηση εἶναι δύσκολη καὶ ἀπαιτεῖ σοβαρὴ ἐνασχόληση.

Η ΕΠΑΦΗ. Εἶπα «πρῶτὴ ἐπαφὴ» καὶ θυμήθηκα τὸ (τότε) Γυμνάσιο καὶ τὰ «Ἀρχαῖα» του. Ὅμως δὲν ἦταν «ἐπαφὴ» αὐτή, ἦταν «ἐφαπτομένη»(!), ὅπως καὶ εἶναι ἀκόμα. Δεμένοι χειροπόδαρα ἀπὸ τὸ ἐγκύκλιο πρόγραμμα, οἱ καθηγητὲς (πλὴν ἐξαιρέσεων) κάνουν τοὺς μαθητὲς νὰ σιχαθοῦν «Ἀρχαῖα» καὶ «ἀρχαίους ἡμῶν προγόνους» ἐφ' ὅρου ζωῆς!

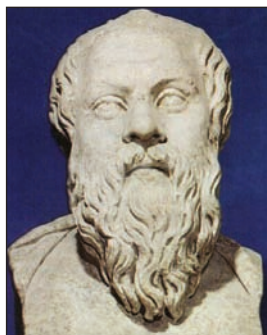
Πράγματι κανεὶς δὲν μᾶς λέγει τὸ αὐτονόητο, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα εἶναι **ἐνιαία** στὸν χωρο-χρόνο καὶ ἡ **ἀρχαία** εἶναι μία φάση τῆς. Θεωρώντας τὴν λοιπὸν «ξένη γλῶσσα» μᾶς εἶναι ἄγνωστη καὶ τὰ ἀρχαῖα κείμενα, χωρὶς δίπλα τὴ μετάφραση, ξεκομμένα, ἀπόμακρα, τέλος ἀπεχθῆ.

Ἄς ἀναλογισθοῦμε τὸ πρόγραμμα: Ξεκινοῦσε μὲ τὸν πανδύσκολο Ὅμηρο (ἐπικός). Γιὰ ἱστορικὸ πρότεινε τὸν «δύστροπο» Ἡρόδοτο. Γιὰ θέατρο τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις», ἐλάσσον ἔργο τοῦ Εὐριπίδη [γιὰ κομωδία οὔτε λόγος: αἰσχυρὸς ὁ μόνος(;) Ἀριστοφάνης]. Ἀπὸ ρήτορες διάλεξαν τὸ «Υπὲρ ἀδινάτου» τοῦ Λυσία, ἓνα ἀνιαρὸ δικονομικὸ ἔγγραφο. Ἀπὸ φιλοσοφία; Ἀπὸ τοὺς 200 κυρίους φιλοσόφους ἀπόμεινε ὁ Πλάτων μὲ τὸ μὴ ἀντιπροσωπευτικὸ του ἔργο «Κρίτων». Ἔτσι ὁ «μορφωμένος» Ἕλληνας, βέβαιος γιὰ τὸ ἀκατανόητον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας, πνιγμένης στὴν γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικὸ (πλάγιοι λόγοι κ.τ.τ.), **ἀπεχθάνεται** καὶ τὰ κείμενα. Ὁ Κίσινγκερ μᾶς ξαναθύμισε τὸ σχέδιο τῶν ἐξουσιαστῶν: «Μακριὰ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους». Ἡ ἐπιχείρηση ἐπερατώθη, ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη, λένε οἱ στρατιωτικοί. Μὴ ἀναστρέψιμο;

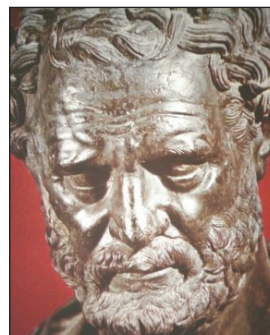
ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ. Ὅποιος θέλει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν «ἀήθη» σαπιοκοινωνία μας, νὰ ξεδιאלύνῃ τὴν θολοῦρά! μέσα του (γνώθι σαυτὸν) καὶ ἔξω του (γνώτε τὸ ὄντως ὄν, Σωκρ. Σχολαστ.), **πρέπει** νὰ ξεκινήσῃ τὴν μόρφωση (χαρακτῆρος) μελετώντας τὰ ἀρχαῖα μας κείμενα (Γραμματεία).

Σοφοκλής.

Σωκράτης.

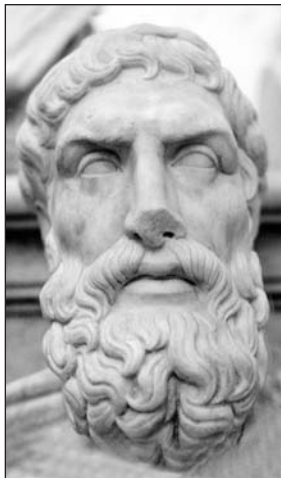
Δημόκριτος.

Πώς να ξεκινήσουμε; Πρὶν ἀπαντήσουμε, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸν πραγματικὸ ὄγκο τους. Ὅπως πρὶν τὸ διάβασμα ἐνὸς βιβλίου κοιτᾶμε τὸν ὄγκο του καὶ ἀναμετροῦμε τὰ κεφάλαιά του γιὰ νὰ πάρουμε μίαν γενικὴ ἰδέα, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν Γραμματεία μας. Καὶ ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι νὰ τὴν γνωρίσουμε: **Γραμματολογίες** μὲ τοὺς βασικοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ ἔργα τους περιληπτικά, **Ἀρχαιολογίες**² καὶ κυρίως στερεότυπες ἐκδόσεις, λ.χ. Λειψίας, Ὁξφόρδης (OCT), Teubner (BSB), Χάρβαρντ (Loeb C.L.) κ.ἄ. Στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ 1930 ξεκίνησαν προσπάθειες γιὰ ἐκδοση σειρῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ποὺ ἐπιβιώνουν μέχρι σήμερα μαζί μὲ τὶς σύγχρονες. Τὴν ἀξιολόγηση θὰ τὴν κάνουν οἱ ἀναγνώστες κατὰ τὴν ἀρέσκειά τους.

Πόσα εἶναι στὸ σύνολό τους τὰ ἐκδοθέντα ἔργα; Οἱ ξένοι οἴκοι ἔχουν ἐκδώσει περίπου 2.500 τίτλους ἀκέραιων ἢ ἡμιτελῶν ἔργων.

Εἶναι ὅμως ὅλα; Τὰ νεοεφεθέντα καὶ τὰ ἀποσπασματικά ἔργα πόσα εἶναι; [Ὅσα ἀπόμειναν ἀπὸ τὸ καταστροφικὸ μένος τῶν ρωμαιοχριστιανῶν εἶναι μόνο τὸ ἓνα ἑκατομυριοστὸ(!) τῶν ἐπισήμων συγγραμμάτων.]

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ. Κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει νὰ καταγράψῃ καὶ νὰ ἀποδελτιώσῃ τὸ σύνολο τῆς ὑπάρχουσας Ἑλληνικῆς Γραμματείας. Μόνο λεξικογράφοι κατέγραψαν τὰ λήμματα (λέξεις) ἀπὸ τὶς ὑπάρχουσες ἐκδόσεις. Ἔως ὅτου μὲ προτροπὴ τῆς ἐλληνίστριας M. McDonald καὶ μὲ πρόεδρο τὸν καθ. T. Brunnner ξεκινᾷ τὸ 1972 στὸ Παν. Καλιφόρνιας τὸ πρόγραμμα «Θησαυρὸς Ἑλληνικῆς Γλώσσας», τὸ περίφημο TLG. Μετὰ 13 χρόνια κυκλοφόρησε ὁ πρῶτος ψηφιακὸς δίσκος καὶ τὸ 2000 ὁ 5ος (TLG-e), ποὺ περιλαμβάνει ≈90 ἑκατομμύρια λεκτικοὺς τύπους(!), ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ 11.000 ἔργα 3.500 συγγραφέων, ἀπὸ τὸν 8ο αἰ. π.Χ. ἕως τὸν 15ο μ.Χ.

Ἐπίκουρος.

Ἀπὸ αὐτοὺς ὁ I. Πηλιούνης³ ξεχωρίζει τοὺς καθαροὺς Ἕλληνες συγγραφεῖς (ἀφαιρουμένων τῶν χριστιανῶν, Ἰουδαίων, Πατέρων κ.ἄ.) μέχρι τὸν 4ο μ.Χ. αἰ. Τοὺς ὑπολογίζει σὲ **2.000** μὲ **3.500** ἔργα τους (ἀπὸ ὀλόκληρα ἕως ὀλίγες γραμμές). Ἔτσι μὲ τὸ πρόγραμμα TLG βρίσκουμε ὅλους τοὺς συγγραφεῖς καὶ ὅλα τὰ ἔργα τους (Γραμματεία), ἀλλὰ καὶ ποὺ βρίσκεται ὅποια-δήποτε **λέξη** (Θησαυρὸς). Ἐπίσης περιέχει Κανόνα (canon) μὲ κατὰ τάξιν τῶν συγγραφέων σὲ **κατηγορίες** (λ.χ. Ἀλχημιστές, Βιογράφοι κ.ἄ.). Προτείνει συνολικὰ 52.

Η ΚΑΤΑΤΑΞΗ. Πρὶν ξεκινήσουμε τὴν ἐπιλογὴ τῶν 31 συγγραφέων καὶ τῶν ≈100 ἔργων τους, ἂς ὀρίσουμε τὸν τρόπο κατὰ τάξιν τους σὲ κατηγορίες.

ΗΘΟΣ		ΤΕΧΝΗ		ΕΠΙΣΤΗΜΗ		ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΠΟΙΚΙΛΟΙ	ΡΗΤΟΡΕΣ	ΘΕΑΤΡΟ	ΠΟΙΗΤΕΣ	ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ	ΜΑΘ./ΙΑΤΡ.	
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ «Ίκαρο- μένιππος»	ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ «Παναγυρικός» «Παναθηναϊ- κός»	ΑΙΣΧΥΛΟΣ «Άγαμέμνων» «Πέρσαι»	ΟΜΗΡΟΣ «Ίλιάς» (υπόλοιπο) «Οδύσσεια» (υπόλοιπο)	ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ Ίστορία Γ, Δ, Ε	ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ «Περί δέρεος» «Διάτα»	ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ «Διατριβαί» 1
ΑΙΣΩΠΟΣ Μύθοι Β, Γ	ΣΟΦΟΚΛΗΣ «Αντιγόνη» «Οιδίππους επί Κολωνῶ»		ΗΡΟΔΟΤΟΣ Ἑρατώ Πολύμνια Ούρανία Καλλιόπη		ΜΑΡΚ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ «Βίοι» Θεμιστοκλῆς Περικλῆς Λυκούργος Ἀγασίλαος «Περί Σωκρά- τους δαιμο- νίου» «Υγιεινά» «Περί τοῦ Ε τοῦ ἐν Δελφοῦς»	ΠΑΛΑΤΩΝ «Κρατύλος» «Φαῖδρος» «Γοργίας» «Φαῖδων» «Θεαίποτος»
ΑΘΗΝΑΙΟΣ Βιβλίον Α	ΛΥΣΙΑΣ «Ὀλυμπιακός»		ΣΑΠΦΩ ΑΛΚΑΙΟΣ (Ἄπαντα)	ΑΡΡΙΑΝΟΣ «Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασσις» γ, δ, ε, ζ	ΣΤΡΑΒΩΝ Γεωγρ. Α, Β	ΑΡΙΣΤΟΤ. «Ἠθικὰ Νικο- μάχεια» (5-9) «Φυσικά» «Μετὰ τὰ Φυ- σικά» «Περί Κοσμοῦ» «Πολιτικά» «Περί Ποιητικῆς»
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ «Φωκικά»	ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ «Βάκχαι» «Ἡλέτρα» «Τρωάδες»		ΠΙΝΔΑΡΟΣ «Ὀλυμπιονίκοι» «Πυθιονίκοι»	ΞΕΝΟΦΩΝ «Ἀπομνημονεύ- ματα» «Συμπόσιον» «Λακεδαι- μόνων Πολι- τεία»		ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ Ἄπαντα Α, Β
ΣΤΟΒΑΙΟΣ Τομ. 1, 2, 16, 17, 18	ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ «Νεφέλαι» «Βάτραχοι» «Εἰρήνη»					
ΒΙΒΛΙΑ 10	2	10	13	10	4	ΣΥΝΟΛΟ 74

Πίναξ 4.

Οἱ Ἕλληνες συνέστησαν, μόνον αὐτοί, τὴν κοινωνία τοὺς (πόλεις) μὲ πλήρη ταύτιση πρὸς τὴν Φύσιν καὶ τοὺς συμπαντικοὺς νόμους.

σῶμα
αἴσθημα
νοῦς (πνεῦμα)
ἐπίγνωση

ἦθος
τέχνη
ἐπιστήμη
φιλοσοφία

Πίναξ 1.

Ἔτσι οἱ ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνίας, ὁ Πολιτισμός,⁴ ταυτίζονται μὲ τὸν τετραφυῆ Ἄνθρωπο (Πίν. 1) καὶ ὁ γραπτὸς λόγος ἐκφράζεται σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς 4 τομεῖς μὲ δύο κατηγορίες, ἥτοι: ① Τὸ ἦθος μὲ τοὺς **ρήτορες** καὶ τοὺς **ποικίλους** συγγραφεῖς (μυθολόγοι, δοξολόγοι, περιηγητές, βιογράφοι). ② Ἡ Τέχνη μὲ τὸ **θέατρο** (τραγικοὶ/κωμικοὶ = δραματικοὶ) καὶ μὲ τοὺς **ποιητὲς** (ἐπικοὶ/λυρικοὶ). ③ Ἡ Ἐπιστήμη μὲ τοὺς **ἱστορικοὺς** καὶ **μαθηματικοὺς/ιατροὺς/γεωγράφους/ἄστρονόμους** κ.ἄ. ④ Ἡ Φιλοσοφία μὲ **φιλοσόφους/φυσικοὺς**.

Η ΕΠΙΛΟΓΗ. Τώρα θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐπιλέξουμε τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ ἔργα τοὺς σὲ δύο **φάσεις**: Στὴν πρώτη θὰ προτείνουμε τοὺς βασικοὺς (19) συγγραφεῖς καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἔργα τοὺς (Πίν. 2).

Θαλῆς
Διόφαντος
Ἐμπεδοκλῆς
Θεόφραστος
Ἰουλιανός
Μένανδρος
Πολύβιος
Σέξτος

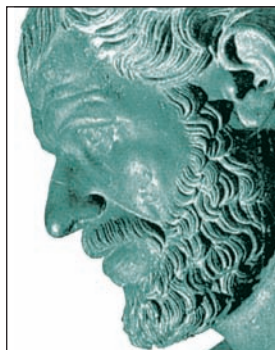
Πίναξ 3.

ΔΗΛΩΣΗ: Παρ' ὅλο ποὺ διέσπασα τὴν Ἑλληνικὴ Γραμματεία σὲ 7 κατηγορίες γιὰ νὰ διευκολύνω τὶς ἐπιλογές, ἡ δυσκολία παραμένει τεράστια. Καὶ παρὰ τὴν προσπάθεια ἀντικειμενικότητας στὴν ἐκλογή, ἡ προσωπικὴ ἐκτίμηση δὲν ἔλειψε. Ἀλλὰ καὶ μὲ πόνο καρδιάς ἀπέρριψα ἀγαπητοὺς συγγραφεῖς καὶ ἄλλων ἐξαίσια ἔργα.

Στὴν δευτέρη φάση περιέλαβα καὶ ἄλλους 12 συγγραφεῖς καὶ τὰ σχετικὰ βιβλία τοὺς (74), ὥστε συνολικὰ προτείνω 31 μὲ τὰ ἀντίστοιχα συγγράμματά τοὺς, ἥτοι 105. Θεωρῶ δὲ τὴν ποσότητα αὐτὴν ἀρκετὴ γιὰ ἀρχὴ [Πίν. 2]. Στὴν συνέχεια γιὰ μία πρόγερση τοῦ βαθιοῦ πελάγου τῆς ἑλληνικῆς Γνώσης προτείνουμε ἄλλους 8 [Πίν. 3]. Ἐπιθυμητὴ εἶναι ἡ σταδιακὴ ἐκμάθηση τῆς ἀρχαίας φάσης τῆς γλώσσας μας μὲ σίγουρα βοηθήματα τὰ ἀρχαιοελληνικὰ λεξικὰ Liddell-Scott καὶ I. Σταματάκου.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Τὸ διάβασμα τῶν κειμένων δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὴν κατανόησή τοὺς. Ἡ ἐπίγνωση τοῦ «ἔνδον» καὶ ἡ ἐπαφὴ μὲ τὴν φύσιν, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου ζωῆς εἶναι τὸ κλειδί. «*Πολυμαθὴ νόον ἔχειν οὐ διδάσκει*» (Ἡράκλειτος).

Νομίζω ὅτι ἡ **ποικιλία** τῶν θεμάτων εἶναι ἱκανοποιητικὴ, ὥστε νὰ ἀπολαύσουμε τὸν Ἕλληνα Λόγο καὶ στὸ πρωτότυπο καὶ στὶς 4 ἐκφωνήσεις του (ἦθος κ.λπ.). Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης ποὺ ξεκινᾷ τὴν μελέτη, ἔχει πολλὰς ἐπιλογές. Αὐτὸς εἶναι τελικὰ ὁ μόνος ἐπιλογέας γιὰ τὴν ἐναρξὴ καὶ πορεία του στὸν θαυμαστὸ καὶ ἀτέρμονα κόσμον τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας. Καλὸ ταξίδι στὴν Κλασικὴ Αὐτοπαιδεία, μιᾶς ποῦ ἡ «Παιδεία», κρατικὴ καὶ ιδιωτικὴ, δὲν μᾶς ἐπέτρεψε καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν πρόσβαση στοὺς μεγάλους κλασικοὺς μας.

Ἡράκλειτος.

Βιβλιογραφία

1. Κ. Καρμιράντζος, «Γιατί οἱ Ἕλληνες», «Δ», τ. 275.
2. Α. Ραγκαβῆς, «Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας».
3. Ι. Πηλιούνης, «Θησαυρὸς Ἑλληνικῆς Γλώσσας», «Δ», τ. 263/264.
4. Κ. Καρμιράντζος, «ἦθος Ἑλλήνων», «Δ», τ. 242.

Κωστῆς Καρμιράντζος
Ἀρχιτέκτων ΕΜΠ

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Τηλελλαδεμπορίο

Ἄ! Ρὲ εὐτυχεῖς συνέλληνες... Τώρα ποὺ βρέθηκε ἡ ἔθνική μας πανάκεια, ποιὸς μᾶς πιάνει. Θὰ θεραπεύσῃ πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν τῆς φυλῆς μας. Κυρίως τὴν μαλακίαν. Ποιοὶ διαθέτουν τὸ μαγικὸ μαντζούνι; Ἐλάτε τώρα, μὴ κάνετε ὅτι δὲν γνωρίζετε. Αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀκοῦτε στὶς τηλεοράσεις καὶ σαλτάρετε. Καὶ πῶς θὰ τὰ καταφέρουν; Μὰ μὲ τοὺς Ἑ-ψιλον, καλέ! Μάλιστα, κύριοι! Ἡ κραταιὴ αὐτὴ ομάδα μὲ τὴν ὑπερτεχνολογία καὶ τὰ τρομερὰ μυστικὰ ὄπλα ὁσονούπω θὰ σκάσῃ μύτη, καὶ τότε ποιὸς μᾶς πιάνει... Ἄν μάλιστα σ' αὐτοὺς προσθέσουμε καὶ τὸ «Πατρῶον Γένος», ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν Σείριο καὶ τοὺς Κεναύρους - ἔ! σιχτὶρ πιλάφ... Πέντε σιωνιστὲς σκλάβους θὰ ἔχῃ ὁ καθένας μας. Προσωπικὰ ἐγὼ λέω νὰ πάρω καὶ τὸν κύριον Χένρυ Κίσιנגκερ καὶ νὰ τὸν βάλω στὴν θέση τοῦ κούκου μου νὰ χτυπᾷ κάθε μισὴ καὶ ὀλόκληρη ὥρα. Προσθέστε καὶ λίγες μετεμψυχώσεις τοῦ Πλάτωνα καὶ μία μερίδα «ἀδιάρκοις ἑλληνοχριστιανοβυζαντινῆς ἱστορικῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ» καὶ ἔχετε τὸ μενού σας πλήρες.

Βεβαίως, ὥς γνωστόν, οἱ διαστημικοὶ Ἑ-ψιλον καὶ οἱ Κένταυροι δὲν εἶναι ποτὲ ἀκριβεῖς στὰ ραντεβού τους. Ὅλο δίνουν ἡμερομηνία ἀφίξεως στὴν Γῆ μας καὶ ὅλο τὴν ἀναβάλλουν δι' εὐθετώτερον χρόνον. Ὅλο διαβουλεύονται καὶ ὅλο τὸ συζητᾶνε τὸ πρᾶγμα. Καὶ δώσ' του οἱ εἰδικοὶ Ἑψιλλόγοι νὰ ἐπιστρατεύουν στὸ χαζοκουτί χαρτορίχτρες καὶ καφετζούδες, ποὺ μᾶς φωτίζουν γιὰ τὸ τί μέλλει γενέσθαι. Καὶ δώσ' του νὰ συγγράφουν ὀγκωδέστατα ἑλληνομαγικὰ βιβλία γιὰ τὸ πόσες μετεμψυχώσεις ἔκανε καὶ πόσες ὑπολείπονται νὰ κάνῃ τὸ περιούσιον Ρωμαϊκὸ γένος. Ἐντάξει, ρε παιδιά. Ψυχραιμία. Συνεχίστε τὸ ἄραγμα στὶς καφετέριες μὲ τὸ φραπόγαλο καὶ τὴν μαγκιὰ νὰ τρέχῃ ἀπ' τὰ μπατζάκια σας καὶ μὴ σᾶς νοιάξῃ τίποτε.. Κάποτε θὰ σπάσῃ ὁ διάολος τὸ ποδάρι του καὶ θὰ ἔρθουν οἱ Ἑ-ψιλον, οἱ Κένταυροι, οἱ Μετεμψυχωμένοι καὶ οἱ Βυζαντινοί, ποὺ ὅλοι μαζὶ ναύλωσαν ἓνα τσάρτερ καὶ ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν ντοὺ στοὺς Σιωνιστὲς καὶ στὴν Πόλῃ, στὴν Ἁγία Σοφία καὶ στὴν Κόκκινη Μηλιά. Γι' αὐτὸ καλὰ κάνετε καὶ τὴν στήντε στὴν τηλεόραση, στὶς τηλεπωλήσεις βιβλίων, καὶ μεταξὺ πίτσας καὶ ἐξοχικοῦ ἀναμένετε τὸ σύνθημα τῆς ἐθνικῆς ἐξέγερσης. Μόνον μὴ παραφάτε καὶ βαρύνετε καὶ δυσκολευθῇτε νὰ καταλάβετε τὰ Σκόπια...

Στρῶστε στὸν νυμφίον ποὺ ἔρχεται τὰ κόκκινα χαλιά, σφάξτε τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν καὶ καλοῦ-κακοῦ κάντε καὶ κάνα μπιντέ, ποὺ τὰ κάνετε πάνω σας ἀπὸ τὴν χαρὰ σας. Καὶ μὴ ξεχνᾶτε! Τὸ παραδάκι σας πρέπει νὰ πέφτῃ «ἀν κὰς» σὲ ἐνίσχυση τῆς σοφίας τῶν τηλελληνοουφολόγων, τηλελληνομετενσαρκωτῶν τηλελληνομέντιουμ, τηλελληνοχριστιανῶν καὶ τηλελληνοβυζαντινῶν ἑλληνοστάρ. Ἄλλοιως θὰ μείνετε στὸν καναπέ μὲ νέτη-σκέτη τὴν πίτσα σας, χωρὶς τὸ κερασάκι τοῦ τηλελλαδεμπορίου νὰ γλυκαίνει τὶς ὄνειρώξεις σας...

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Μία κτηνώδης υιοκτόνος-συζυγοκτόνος
ἀλλὰ καὶ ἁγία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας!

τὸ ἄρθρο τοῦ προηγούμενου τεύχους τοῦ «Δαυλοῦ» (274, ἄρθρο «Κωνσταντῖνος Ε΄ ὁ Κοπρώνυμος») εἶδαμε πῶς ἡ προσπάθεια μιᾶς σπουδαίας θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία (Βυζάντιο) κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 7ου μ.Χ. αἰῶνος, στηλιτεύτηκε καὶ συκοφαντήθηκε ἀπ' τὴν σύγχρονη ἐλληνοχριστιανικὴ ψευδοῖστορία τῆς Ρωμοσύνης καὶ μετονωμάσθηκε σὲ «Εἰκονομαχία». Τὰ ἐξουσιαστικὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ δύναμι ποὺ σταδιακὰ θ' ἀποκτήσῃ, θὰ ἔρθουν σὲ ὁλομέτωπη σύγκρουσι μὲ τὴν προσπάθεια ἐπιβιώσεως τῆς αὐτοκρατορίας. Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια ζωῆς τῆς «Nova Roma» κάθε προσπάθεια ἐξελληνισμού της ἀπὸ διάφορα φιλελληνικὰ ἐσωτερικὰ ρεύματα θὰ πνιγῇ ἀπ' τὴν Ἐκκλησία. Ἡ φθίνουσα πορεία καὶ ἡ παρακμὴ ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ ἡ αὐτοκρατορία λόγω τῆς φθορᾶς της ἀπ' τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ φέρουν καὶ τὴν ὀριστικὴ κατάρρευσή της τὸ 1453 μ.Χ. ἀπ' τοὺς Ὀθωμανοὺς Τούρκους, ὕστερα ἀπὸ προδοσίαν τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν της. Ἡ Νέα Ρώμη πλήρωσε τὴν θρησκευτικὴ ἐπιλογὴ της.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΑΝΑΚΑΜΨΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΦΙΛΩΝ

Τὸ ἔτος 775 μ.Χ. αὐτοκράτωρ στέφεται ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου Ε΄ τοῦ «Κοπρώνυμου» (βλέπε «Δαυλός», τεύχος 274) Λέων ὁ Δ΄. Ὁ ὁμώνυμος τοῦ παπποῦ του ἦταν ἐκ φύσεως ἀλλὰ καὶ ὡς χαρακτηρῆρας ἀσθενής. Ἄν καὶ ἀνετράφη ἀπ' τὸν πατέρα του Κωνσταντῖνο μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς μεταρρυθμίσεως, δὲν κατάφερε ποτὲ νὰ τὴν συνεχίσῃ.

Τὸ 769 μ.Χ. ὁ Λέων Δ΄ παντρεύτηκε τὴν πανέμορφη Εἰρήνη, τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Σαρανταπήχων. Ἡ Εἰρήνη παρουσιάσθηκε στὸν Λέοντα ὡς σύμμαχος στὴν μεγάλη θρησκευτικὴ μεταρρυθμίση καὶ ὠρκίσθηκε στὸν πεθερὸ τῆς Κωνσταντῖνο Ε΄ πρὶν τὸν γάμο της ὅτι θὰ παραμείνῃ γιὰ πάντα πιστὴ στὸ μεγαλεπήβολο αὐτὸ ἔργο. Ὅλα ὅμως δείχνουν, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ὅτι ἡ Εἰρήνη ὑπῆρξε ἐκ προοιμίου πράκτορας τῶν εἰκονοφίλων καὶ πῶς ὁ προσχεδιασμένος ἀπ' τὸ ἱερατεῖο τῶν εἰκονοφίλων γάμος της μὲ τὸν Λέοντα θὰ γίνῃ ὁ μοχλὸς τῆς προσπάθειας ἀνατροπῆς τῆς μεταρρυθμίσεως. Ἡ παγίδα τῶν κληρικῶν εἶχε στηθῇ ἐπιτηδεῖως καὶ ὁ Λέων ἔπεσε μέσα σὲ αὐτήν.

Λόγω τῆς μαλθακότητός του «ἐπέτρεψε στοὺς μοναχοὺς νὰ ἐπιστρέψουν στὰ ὄρεϊνὰ κα-
ταγῶγιά τους καὶ νὰ προάγωνται αὐτοὶ στὰ ὕπατα τῆς Ἐκκλησίας ἀξιώματα, αὐτὰ ποὺ
ὁ πατέρας του εἶχε προηγουμένως ἀπαγορεύσει», ἀναφέρει ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος στὴν

Ἱστορία του (Τόμος 3ος, «Ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ μέχρι τοῦ Βασιλείου τοῦ Α΄», σελ. 374). Ἀλλὰ οἱ ἀντιμεταρρυθμιστὲς δὲν ἀρκέστηκαν σὲ αὐτά. Λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ Λέοντος στὸν θρόνον καὶ λόγῳ τῆς ἀσθενοῦς κρᾶσεώς του οἱ εἰκονόφιλοι κληρικοὶ τὸν ἔπεισαν νὰ ἀναγορεύσῃ τὸν ἀνήλικον υἱὸ τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴν ἐπιρροὴ τῆς μητέρας του Εἰρήνης, συμβασιλέα. Αὐτό, διότι φοβοῦνταν πὼς σὲ περίπτωσι αἰφνιδίου θανάτου του θὰ ἀνελάμβανε τὴν διακυβέρνησι τῆς αὐτοκρατορίας κάποιος ἀπ' τὰ ἔξι ἑτεροθαλῆ ἀδελφία του, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὅλοι προσηλωμένοι στὴν μεταρρύθμισι (ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς σχεδιαζομένης δολοφονίας του). «Ἡ μεταρρυθμισὶς τὰ πενήντα ἔτη ποῦ συντελεῖτο δὲν εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ ἀποδεκτὴ λόγῳ τοῦ χαμηλοῦ ἐπιπέδου μορφώσεως τοῦ λαοῦ καὶ διότι ἡ ἀρχὴ εὐρίσκετο σὲ χέρια βασιλέως ἀσθενοῦς» (σελ. 376). Ἡ ἀντίπαλὴ μερίδα τῶν εἰκονολατρῶν, ἡ ὁποία εἶχε παραλύσει ἐπὶ Κωνσταντίνου Ε΄, κινήθηκε ταχύτατα καὶ συνωμοτικὰ σὲ συνενόησι μὲ τὴν βασιλίτσα. Ὁ Λέων μαθαίνει ὅτι στὸ παλάτι ἡ σύζυγός του Εἰρήνη εἶχε καὶ προσκυνοῦσε εἰκόνες καὶ συνωμοτοῦσε μὲ κληρικοὺς ἐναντίον του. Ὁ μετριοπαθὴς αὐτοκράτωρ φυλάκισε τοὺς συνωμότες κληρικοὺς καὶ ἐπέπληξε τὴν Εἰρήνη γιὰ τὴν ἀσέβεια πρὸς τὸν ὄρκο της, ποῦ εἶχε παραβῇ, μὴν ἔχοντας πλέον καμμία ἐπαφὴ μαζί της, περιορίζοντάς τὴν σὲ δωμάτιο τοῦ παλατιοῦ.

Ὅμως τέσσερις μῆνες μετὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 780 μ.Χ., ἡ Εἰρήνη σὲ συνεργασία μὲ τοὺς κληρικοὺς θὰ τὸν δολοφονήσουν μὲ δηλητήριο. «Ὁ Λέων ὁ Δ΄ πεθαίνει αἰφνιδίως ἀπὸ δηλητηρίασιν ὑπὸ τῆς Εἰρήνης, μὲ βάσιν τὰ ὅσα στοιχεῖα προσηψαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κύκλου του» (σελ. 379).

ΕΙΡΗΝΗ. Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΝΕΑ ΡΩΜΗ»

Αὐτοκράτωρ στέφεται ὁ δεκάχρονος υἱός του Κωνσταντίνος ΣΤ΄, ἐπιτροπενόμενος ἀπ' τὴν μητέρα του Εἰρήνη. Ἡ ἐξουσία ἤρθε πλέον στὰ χέρια τῶν εἰκονολατρῶν, ἀφοῦ οὐσιαστικῶς ἡ Εἰρήνη διοικοῦσε τὴν αὐτοκρατορία. Ὑστερὰ ἀπὸ δύο μῆνες κατέστειλε τὴν πρώτη συνωμοσίαν σὲ βάρος της καὶ ξεκίνησε γρήγορα τὴν ἀντιμεταρρύθμισι. «Ἐδωσε ξανὰ τὸ στέμμα τῆς ἁγίας Σοφίας στὸν εἰκονολάτρην πατριάρχη Μαυρίκιον, ἔφερε ἀπὸ τὴν Λήμνον πανηγυρικὰ στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ λείψανον τῆς μάρτυρος Εὐφημίας, τὸ ὁποῖον ὁ Κωνσταντίνος ὁ Ε΄ εἶχε διατάξει νὰ ρίξουν στὴν θάλασσα καὶ εἶχε σωθῇ ἐκ θαύματος, ὡς ἐλέγετο» (σελ. 379). Ἀρκετὰ μοναστήρια εἶχαν ἀρχίσει δειλὰ-δειλὰ τὴν ἀναστήλωσι τῶν εἰκόνων καὶ περιφερόμενοι μοναχοὶ ὑποκινούσαν τὰ πνεύματα τοῦ ὄχλου μὲ ψευδοθαύματα, ἐξορκισμοὺς καὶ ἄλλες δεισιδαιμονίες. «Ἀλλὰ ἡ Εἰρήνη δὲν ἔπραττε ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀνατροπὴν τῆς μεταρρυθμίσεως, παρὰ ζητοῦσε ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς συμμάχους καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ γι' αὐτὸ τὰ κυριώτατα τοῦ κράτους συμφέροντα» (σελ. 379). Ἡ διακυβέρνησις τῆς Εἰρήνης ὑπῆρξε ὀλέθρια γιὰ τὴν αὐτοκρατορία. Στὴν Ἱταλίαν οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἦταν ὁ πάπας καὶ οἱ Φράγκοι, ἐνῶ φυσικοὶ σύμμαχοί της ἦταν οἱ Λομβαρδοί. Ἡ Εἰρήνη προτίμησε νὰ θυσιάσῃ τοὺς συμμάχους της καὶ νὰ συνδεθῇ μὲ τοὺς ἐχθρούς της, τὸν Κάρολον τὸν Μεγάλον, βασιλέα τῶν Φράγκων, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ἔδωσε κοσμικὰς ἐξουσίας στὸν σύμμαχόν του πάπα τῆς Ρώμης, μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ἀναστίλωσι τῶν εἰκόνων. Ταυτοχρόνως καθαιρεῖ ἀπ' τὴν γενικὴ ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ τὸν ἀνίκητο καὶ ἱκανώτατον στρατηγὸν Μιχαὴλ Λαχανοδράκοντα καὶ στὴν θέσιν του προάγει τὸν ἀντιπαθὲς προσωπικὸν φίλον καὶ εὐνοῦχον Σταυράκιον, κάτι ποῦ ἀπαγορευόταν αὐστηρῶς ἀπ' τὸν Ρωμαϊκὸν νόμον περὶ εὐνοῦχων, ποῦ εἶχε ἥδη καθιερώσει ὁ αὐτοκράτορας Ἡράκλειος. Ἐπίσης ἀπέπεμψε τῶν καθηκόντων του τὸν ἱκανώτατον στρατηγὸν τῆς Σικελίας Ἐλπίδιον. «Ἔστειλε δὲ τὸν σπαθάριον Θεόφιλον νὰ συλλάβῃ τὸν ἐνδοξόν ἐκεῖνον στρατηγόν. Ἀκολούθησε σφοδρὴ ἐμφύλια σύγκρουσις. Ἡ Εἰρήνη ἐκούρεψε καὶ ἐβασάνισε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ

Αυτοκράτειρα Ειρήνη, ἡ ἑστεμμένη «ἁγία» τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ χριστιανοὶ χρονικογράφοι τὴν ἀποκαλοῦν «μακαρίαν», ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς συγχώρεσε ὅλα τῆς τὰ ἐγκλήματα ἀνακηρύσσοντάς τὴν ὁσία καὶ ἁγία. Ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τῆς στίς 9 Αὐγούστου.

παιδιά τοῦ στρατηγοῦ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἔστειλε πρὸς ἐνίσχυνσι τοῦ Θεοφίλου τὸν Θεόδωρο» (σελ. 382). Ὁ τελευταῖος ἐνίκησε ὕστερα ἀπὸ λυσσώδη μάχη τὸν Ἐλπίδιο, τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τοῦ ἐμφυλίου ποὺ προξένησε ἡ Εἰρήνη ὑπῆρξαν ὀλέθρια γιὰ τὴν αὐτοκρατορία. Ὁ Ἐλπίδιος προσχώρησε στοὺς Φράγκους ἀναδιοργανώνοντας τὸν στρατό τους. Λόγω τῆς ἀποδυναμώσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ Σλαῦοι, Βούλγαροι καὶ Ἄραβες εἰσῆλθαν ἀπὸ δύο κατευθύνσεις καὶ λεηλάτησαν τὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία ἀντιστοίχως, παίρνοντας οἱ τελευταῖοι χιλιάδες κατοίκους σκλάβους στὰ παζάρια τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Εἰρήνη ἀναγκάστηκε νὰ ὑπογράψῃ ταπεινωτικὲς συνθήκες. «Σὲ αὐτὴν τὴν ταπεινώσιν καὶ παραλυσίαν ἔφερε τὸ κράτος ἡ ἀφροσύνη καὶ ἡ κακοβουλία τῆς Εἰρήνης» (σελ. 382). Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πεθαίνει ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Παῦλος καὶ ἀναλαμβάνει ὁ προσωπικὸς της φίλος καὶ εὐνοῦχος Ταράσιος. «Ἀλλὰ ὁ ξῆλος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐξώκειλε μέχρι τῆς ραδιουργίας καὶ τῆς ἀνομίας μὲ μοναδικὸν του σκοπὸν τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἀρχαίων τῆς εἰκονολατρίας ἀτοπημάτων» (σελ. 384). Τὸν Αὐγούστο τοῦ 786 μ.Χ. ὁ Ταράσιος συγκρότησε οἰκουμενικὴ σύνοδο μὲ σκοπὸ τὴν κατάλυσι τῆς μεταρρυθμίσεως. Ὅμως οἱ στρατηγοὶ καὶ ὁ στρατός, πιστοὶ τῆς μεταρρυθμίσεως φύλακες, ἔλαβαν μέρος στὴν σύνοδο καὶ ἀπέτρεψαν ὅποιαδήποτε νομοθετικὴ ἀλλαγὴ.

«Ἡ μεταρρυθμίσις λοιπὸν ἐφαίνετο θριαμβεύουσα, ἐὰν ἡ Εἰρήνη δὲν ἀπεφάσιζε νὰ καταστείλῃ αὐτὴν διὰ παντὸς τρόπον, ἔστω καὶ διὰ τῆς θυσίας τῶν πολυτιμοτάτων τοῦ κράτους συμφερόντων» (σελ. 389). Ἡ Εἰρήνη ἔφθασε μέχρι τὴν διάλυσι τοῦ ἐμπειροπολέμου στρατοῦ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὴν συγκρότησι νέου ἀπὸ πολίτες καὶ χωρικοὺς τῶν

Ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν, ὅπου οἱ ἰδέες τῆς μεταρρυθμίσεως δὲν εἶχαν ἀφομοιωθῇ ἀπὸ τὸν λαό, μὲ σκοπὸ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὸν ὁλοκληρωτικὸ ἔλεγχό του. Ἔτσι στέρησε ἀπὸ τὸ κράτος πολεμιστὲς ἀρίστους. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ φέρῃ σύντομα ἀλλεπάλληλες ἥττες ἀπὸ Ἀραβες, Σλαῦους καὶ Βουλγάρους. «Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ποὺ διέπραξε τίποτε τελικῶς δὲν κατῴρθωσε, διότι μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ πνεῦμα τῆς ἀναμορφώσεως ἐπεκράτησε στὸν νέον στρατόν» (σελ. 390). Κι ἐνῶ ἡ αὐτοκρατορία κινδύνευε μὲ ὀριστική κατάρρευσι καὶ διάλυσι καὶ ἡ μεταρρυθμίσι ἔχανε οὐσιαστικὸ ἔδαφος χάριν τῆς μερικῆς ἀναστυλώσεως τῶν εἰκόνων καὶ τῶν συμφερόντων τῆς ὀρθοδοξίας, «ἡ Εἰρήνη ἐκήρυξεν ἄσπονδον καθ' ὅλης τῆς μεταρρυθμίσεως πόλεμον».

«Οἱ εἰκονολάτρεις ποθοῦσαν τὴν κατάλυσιν τῆς μεταρρυθμίσεως, διότι δι' αὐτῆς προσεβάλλοντο ποικίλα αὐτῶν συμφέροντα, καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ εὐνοῦχοι». Ἀλλὰ καὶ ὁ ὄχλος, τὸν ὁποῖο ὑποκינוῦσαν οἱ τελευταῖοι, δὲν εἶχε κανένα συμφέρον, παρὰ ἐκινεῖτο ὑπὸ θρησκευτικοῦ συναισθήματος νοθευμένου ὑπὸ δεινῆς δεισιδαιμονίας. «Αὐτὴ ἡ διεστραμμένη θρησκευτικὴ πεποιθήσις ποὺ κατακυριεύει τὴν ψυχὴ τῆς Εἰρήνης καὶ τῶν τυφλῶν ὁπαδῶν της, ποὺ καταπάτησαν ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρωπίνους νόμους καὶ κατέστρεψαν τὴν ἐθνικὴ ὑπαρξί καὶ ἀνεξαρτησία καὶ ἐπέφεραν τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἐκκλησίας στὸν πάπα, καθὼς καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ ἔθνους ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανούς, ἦταν παντελῶς ἀδιάφορα γι' αὐτοὺς, ποὺ τοὺς ἀρκοῦσε μόνον νὰ ἀναστηλωθοῦν οἱ εἰκόνες» (σελ. 390-391). Ἐκτοτε ξεκίνησε καὶ ἡ αὐτόνομη κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ πάπα καὶ οἱ βλέψεις του γιὰ κυριαρχία ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ Κράτους. «Ἀλλὰ τὰ στρατιωτικὰ καὶ πολιτικὰ πράγματα ἦσαν στὰ χέρια τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Σταυρακίου, τῶν ὁποίων τὰ δεισιδαίμονα πάθη ἐξήμιψαν τὸ κράτος ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ὑπὸ τῆς ἀφροσύνης τῶν χειροτέρων βασιλέων καὶ ὑπουργῶν του» (σελ. 391).

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 787 μ.Χ. στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας ἔγινε ἡ Ἑβδομη (Ζ') Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος. «Πᾶσα καινοτομία καταδικάσθηκε στὸ πῦρ τῆς αἰώνιου κολάσεως, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ διαφορετικὰ διδάσκοντες καὶ δοξάζοντες» (σελ. 395). Ἐκεῖ καταβαραθρώθηκε ἡ σπουδαία μεταρρυθμίσις καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν εἰκονολατρῶν ἐπανεκτήσε ὅλα ὅσα εἶχε χάσει κατὰ τὴν διάρκειά τῆς διαμάχης. Γράφει ἡ ἐγκυκλοπαίδεια Ἡλίου (λήμμα Εἰρήνη): «Ἡ Εἰρήνη ἔκαμε ὅλας τὰς δυνατὰς παραχωρήσεις εἰς τοὺς μοναχοὺς, ἐθυσίασε σπουδαιότατα ἐξωτερικὰ συμφέροντα, κατήργησε ἀπαραιτήτους φόρους (ἐπιβεβλημένους στὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς πλουσίους), ἐπολλαπλασίασε τὰ μοναστήρια καὶ ἀνύψωσε εὐνοῦχους καὶ κληρικοὺς εἰς τὰ ὑπάτα τῶν ἀξιομάτων».

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν παρακμὴ οἱ στρατηγοὶ τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν Νικηφόρος τῶν Ἀρμενίων καὶ ὁ θρυλὸς τῆς ἐποχῆς Μιχαὴλ Λαχανοδράκων ἐστασίασαν καὶ κινήθηκαν μὲ τὸν στρατό τους ἐναντίον τῆς πρωτευούσης. Μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἀνεκήρυξαν αὐτοκράτορα τὸν παραγκωνισμένον υἱὸ τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Λέοντα Δ', τὸν Κωνσταντῖνο ΣΤ'. Ὅμως ἡ ἀνικανότης καὶ ἡ κενοδοξία τοῦ ἀνέτοιμου νὰ κυβερνήσῃ αὐτοκράτορα χειροτέρεψαν τὴν ἥδη δυσμενῆ θέσι ποὺ βρισκόταν ἡ αὐτοκρατορία.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔχασε καὶ τοὺς τρεῖς πολέμους, τοὺς ὁποίους ἐπιχείρησε ἐναντίον τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Βουλγάρων. Μάλιστα στὴν τελευταία ἀναμέτρησή του μὲ τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τὴν λάνθασμένη τακτικὴ του ἐξωντὼθηκε μεγάλο τμήμα τοῦ στρατοῦ καὶ σκοτώθηκαν οἱ καλύτεροι στρατηγοὶ του καὶ μαζί τους ὁ θρυλικὸς Μιχαὴλ Λαχανοδράκων. Τότε ὁ εὐρωπαϊκὸς μισθοφορικὸς στρατὸς ἀνεκήρυξε αὐτοκράτορα ἕναν ἐτεροθαλῆ υἱὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ε', τὸν Νικηφόρο. Γρήγορα ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Σταυράκιος συνέλαβαν τὸν Νικηφόρο καὶ τοὺς τέσσερις στασιαστὲς ἀδελφούς του, τοὺς ἔκοψαν τὶς γλώσσες καὶ τοὺς τύφλωσαν. Ὁ ἀκολουθήσῃ νέα στάσι ἀπ' τὸν στρατὸ τῶν Ἀρμενίων, ἡ ὁποία θὰ πνιγῇ στὸ αἷμα. Ὁ ἐνδοξὸς στρατὸς θ' ἀποδεκατισθῇ ἀπ' τὴν ἀδίστακτὴ Εἰρήνη.

Οί ραδιουργίες της Ειρήνης ἐναντίον τοῦ υἱοῦ της Κωνσταντίνου συνεχίστηκαν, μὲ σκοπὸ τὸν παντελὴ ἐξευτελισμὸ του. Τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 797 μ.Χ. ὁ Κωνσταντῖνος συνελήφθη μὲ ἐντολὴ τῆς μητέρας του καὶ ἐτυφλώθη! Ἄς διαβάσουμε τὴν περιγραφὴ τοῦ Κ. Παπαρρηγόπουλου: «Ὁ Κωνσταντῖνος ΣΤ΄, ὁ μονογενὴς τῆς Εἰρήνης υἱός, φυλακίσθηκε στὴν πορφυρὰ ἐκεῖνη αἶθουσα ὅπου εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθῇ ἀπὸ ἄσπλαγχνη μητέρα, ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἐκ διαταγῆς τῆς ἀποτροπαίου αὐτῆς γυναικός, ἐτυφλώθη τόσο βαθιὰ καὶ ἀνιάτα, ὥστε παραλίγον νὰ ἀποθάνῃ».

Ἐν συνεχείᾳ ἀκρωτηρίασε καὶ τοὺς ἑξὶ ἥδη τυφλωμένους ἑτεροθαλεῖς υἱοὺς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ε΄, φοβούμενη νέο πραξικόπημα ἐναντίον της! Μέσα σ' ἓναν φρικτὸ κόσμον παράνοιας, ὅπου τὰ πάντα κατέρρεαν γύρω της, ἡ Εἰρήνη προσπάθησε νὰ παντρευτῇ τὸν Κάρολο τὸν Μεγάλο, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐπισκέφθηκε τὴν Κωνσταντινούπολι, γιὰ νὰ στεφθῇ ἐπισήμως βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων τῆς Δύσεως. Ἡ ἀναγκαῖα πλέον ἀνατροπὴ της θὰ γίνῃ ἀπὸ δικούς της ἀνθρώπους. Ἡ Εἰρήνη θὰ ἐξοβελισθῇ στὴν Λέσβο, ὅπου καὶ θὰ πεθάνῃ τὸν Αὐγουστο τοῦ 803 μ.Χ. Αὐτοκράτωρ «ἐκτάκτου ἀνάγκης» θὰ στεφθῇ ὁ εὐνοῦχος Νικηφόρος.

Ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος τελειώνει τὸ κεφάλαιό του «Περὶ τῆς Εἰρήνης κρίσεις» (σελ. 417) ὡς ἑξῆς: «Ἡ Εἰρήνη δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ παρέλυσεν τὸν στρατόν, ἐθυσίασε τὰ σπουδαιότερα ἐξωτερικὰ τοῦ κράτους συμφέροντα, ἐπολλαπλασίασε τὰ μοναστήρια, κατέστησε τὴν κυβερνήσιν ὑποχείριον τῶν μοναχῶν καὶ παρέδωκε τὰ πράγματα στὰ χεῖρα ἀνδρῶν ἀνικάνων καὶ εὐνοῦχων, τῶν ὁποίων οἱ καταχρήσεις καὶ οἱ ραδιουργίες συνετέλεσαν εἰς τὴν πῴσιν αὐτῆς. (...) Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει πλέον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πολιτεύματος τῆς Εἰρήνης. Ἡ Μικρὰ Ἀσία περιῆλθε στὴν δικαιοδοσίᾳ τῶν Ἀράβων, ἡ Θράκη στὴν δικαιοδοσίᾳ τῶν Βουλγάρων, στὴν Δύσι ἰδρύθη νέα ἰσχυρὴ αὐτοκρατορία, ὁ πάπας ἐκυριάρχησε τῆς μέσης Ἰταλίας, τὸ δημόσιον ταμεῖον ἔμεινε κενὸν καὶ τὸ κράτος ἔπεσε σὲ τόση ἀτονίαν καὶ τέτοιον ἐξευτελισμὸν, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Ταράσιος κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καθήκον του ἦταν νὰ συντελέσῃ στὴν καθάρεισιν τῆς ἀνικάνου καὶ θρησκομανοῦς ἐκείνης κυβερνήσεως».

Τί μπορεῖ νὰ πῇ κάποιος γιὰ τὴν τρισάθλια αὐτὴν γυναῖκα, ποῦ, ἀφοῦ δηλητηρίασε τὸν ἄντρα της Λέοντα τὸν Δ΄, ἀκρωτηρίασε καὶ δολοφόνησε μὲ φρικτοὺς τρόπους ἑνδοξοὺς στρατηγούς καὶ στρατιῶτες καθὼς καὶ τοὺς ἑξὶ ἑτεροθαλεῖς υἱοὺς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου Ε΄ καὶ διέλυσε κυριολεκτικὰ τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία; Στὸ τέλος, λόγῳ τῆς μανίας ποὺ τὴν κυρίευσε, ἔφθασε στὸ ἔσχατο σημεῖο νὰ τυφλώσῃ καὶ τὸν μονογενὴ υἱό της καὶ συμβασιλέα Κωνσταντῖνο ΣΤ΄. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀγία» Εἰρήνη τῆς Ὁρθοδόξιας, ποὺ δίνει τὸ ὄνομά της σὲ χιλιάδες κορασίδες, οἱ ὁποῖες τιμοῦν τὴν ὀνομαστικὴ της ἑορτὴ μαζί μὲ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας γιὰ τὸ «ἐνδοξο» καὶ ἀποτρόπαιο παρελθόν της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πόσο τελικῶς ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ποὺ ψευδῶς ὀνομάζεται «Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία», καθ' ὅλη τὴν διάρκειά της βίου της ὁμοιάζει μὲ τὴν σύγχρονη Ἑλλάδα τῆς Ρωμοσύνης! Μὲ τὴν Ἐκκλησίᾳ νὰ ἀποχαυνώνῃ καὶ νὰ προετοιμάζῃ τὸν λαὸ νὰ ὑποταχθῇ στὰ σχέδια ξένων καὶ ἐγχώριων πολιτικῶν ἐξουσιαστῶν, μὲ «Δοῦρειο Ἴππο» τὴν ἐλληνοχριστιανικὴ ψευδοῖστορία καὶ τὴν πλύσι ἐγκεφάλου ποὺ ἐπιβάλλει στὴν παιδεία τῶν Νεοελλήνων. Μία Ἐκκλησία, ποὺ συνεχῶς πλουτίζει εἰς βάρος τοῦ λαοῦ (ποὺ θρασύτατα τὸν ἀποκαλεῖ ποιμνιον) καὶ συγκαυθερῶν, ἐκβιάζει, ὠδήγησε καὶ ὀδηγεῖ μαθηματικὰ τὸ ἔθνος στὴν παρακμὴ καὶ τὸν ἀφανισμό του. Εἶθε οἱ συμπολίτες μας νὰ ἀφυπνισθοῦν ἐγκαίρως, πρὶν εἶναι πολὺ ἄργα.

Βασίλειος Μαυρομαμάτης

ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΣΤΗ ΣΑΜΟ

Τεθείως ἀδιάφορο τὸ κράτος ἀλλὰ καὶ ὁ λαός...

ναὸς τῆς Παναγίας τῆς Σπηλιανῆς τῆς Σάμου βίσκεται σὲ ἐξαιρετική τοποθεσία, πλούσια σὲ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ποὺ δεικνύουν ὅτι ἡ περιοχή ἔχει ζήσει περιόδους μεγάλης ἀκμῆς στὴν ἀρχαιότητα. Σὲ πολὺ κοντινὴ ἀπόσταση ὁ ἐπισκέπτης μπορεῖ νὰ δῇ τὸ Εὐπαλίνειο Ὁρυγμα, καταπληκτικὸ τεχνικὸ ἔργο τοῦ βου αἰῶνα π.Χ. («Δαυλός», τεῦχος 224-225). Μπορεῖ ἐπίσης νὰ δῇ τὰ ἐρείπια μιᾶς ἐπαύλεως, ἐνὸς θεάτρου κ.ἄ. Τὸ μόνο ποὺ δὲν θὰ καταφέρει νὰ ἐντοπίσῃ, εἶναι τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ ἀρχαῖος ναός.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἰσχύει ἕνας ἀπλὸς καὶ βασικὸς κανόνας: κάποιον τριγύρω σὲ τέτοιους χώρους ὑπάρχει κάποια χριστιανικὴ ἐκκλησία. Ἐκεῖ εἶναι πάντα τὸ σημεῖο ποὺ ἦταν κτισμένος ὁ ἀρχαῖος ναός, τὸν ὁποῖο γκρέμισαν οἱ χριστιανοὶ καὶ στὰ ἐρείπιά του ἔκτισαν τὴν ἐκκλησίαν τους, χρησιμοποιώντας μάλιστα σὰν δομικὰ ὑλικά τεμάχια τῶν ἀρχαίων μαρμάρων, κιόνων, ἀγαλμάτων κ.λπ.

Στὸ βάθος τοῦ σπηλαίου (γιὰ τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου του γίνεται λόγος στὸ βιβλίο «Τεχνολογία τῶν Θεῶν», ἐκδόσεις «Δαυλός», 2003) ἔχει κτισθῇ μικρὴ ἐκκλησία, τῆς ὁποίας οἱ εἰκόνες ἔχουν τοποθετηθῇ ἐπάνω σὲ κομμάτια ἀρχαίων κιόνων βαμμένων μὲ γαλάζια λαδομπογιὰ (**ἐπάνω ἀριστερὴ φωτογραφία ἐναντι σελίδας**).

Στὸν γύρω ἀπὸ τὸν ναὸ χωρὸ ὑπάρχουν πεταμένα πολλὰ μάρμαρα, προφανῶς μέλη τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ἄλλα σὰν σκαλοπάτια, ἄλλα στὴ γούρνα μιᾶς βρύσης κ.ἄ. καὶ ἄλλα ἀπλᾶ ὑπάρχουν πεταμένα καὶ παρατηρήματα (**κάτω ἀριστερὴ φωτογραφία**).

Μὲ μιὰ προσεκτικὴ περιήγηση στὸν χωρὸ ὁ ἐπισκέπτης μπορεῖ εὐκόλα νὰ διαπιστώσῃ ὅτι τὰ μεγαλύτερα καὶ πιδ τετραγωνισμένα μάρμαρα ἔχουν χρησιμοποιηθῇ σὲ πρόσφατες κατασκευὲς συγχρόνων βοήθητικῶν τῆς ἐκκλησίας κτιρίων (**ἐπάνω δεξιὰ φωτογραφία**).

Αὐτὴν τὴ στιγμή μάλιστα κτίζεται ἕνας ἱκανοῦ μήκους περιβόλος τῆς ἐκκλησίας, στὸν ὁποῖο ἐπίσης χρησιμοποιοῦνται πολλὰ ἀπὸ τὰ μάρμαρα ποὺ ἔχουν ἀπομείνει, προκειμένου δὲ νὰ ταιριάζουν καλύτερα μετὰξὺ τους καθὼς καὶ μὲ τὶς ἄλλες πέτρες τοῦ ὑπὸ κατασκευὴ τοίχου, σπάζονται σὲ μικρότερα κομμάτια! (**κάτω δεξιὰ φωτογραφίες**).

Ὁ Χριστιανισμὸς μέσα στὴ σύντομη ἱστορία του, ὅπως ἐδῶ καὶ χρόνια προσπαθοῦμε μέσα ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Δαυλοῦ» νὰ δεῖξουμε, μὲ τὸ γκρέμισμα τῶν ἀρχαίων ναῶν, μὲ τὸ κλείσιμο τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν, μὲ τὴν κατάργηση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, μὲ τὴ δολοφονία φιλοσόφων καὶ ὄχι μόνον, μὲ τὶς ἀπάνθρωπες νομοθεσίες (π.χ. «Νεαρὲς» Ἰουστινιανοῦ κ.λπ.), μὲ «φωτιά καὶ τσεκούρι» γενικώτερα ἔχει συντελέσει στὴ μεθοδευμένη δολοφονία τοῦ πολιτισμοῦ.

Δυστυχῶς οἱ οπαδοὶ τοῦ ἰσχύοντος σήμερα στὴ χώρα μας θεοκρατικοῦ καθεστῶτος καθόλου καὶ μηδέποτε μεταμεληθέντες συνεχίζουν ἀνενόχλητοι τὸ «θεάρεστο» ἔργο τοῦ «ἐς ἔδαφος φέρειν». Θυμηθῆτε ἀκόμα τὴν τσιμεντοποίηση τοῦ Ἄλσους τῶν Μουσῶν (τεῦχη 248-249 καὶ 257). Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες μαζί μὲ τὸ ἀξιολύπητο κρατίδιό μας παρακολοῦθοῦν τὶς συνεχιζόμενες καταστροφὲς ἀδιάφοροι καὶ ἀμέτοχοι. Σὲ ὥρισιμένες μάλιστα περιπτώσεις ἐνσυνείδητα ἢ μὴ, μὲ τὶς πράξεις ἢ τὶς παραλείψεις τους, συντελοῦν καὶ οἱ ἴδιοι στὴν κατ' ἐξοκολούθηση εἰς βάρος τοῦ Πολιτισμοῦ μας ἀσέλγεια.

Ποιὸς ἐπιτέλους θὰ σταματήσῃ τοὺς σύγχρονους Ἀλάριχους;

Ἰων Δημόφιλος

Ἡλεκτρολόγος-Μηχανολόγος Ε.Μ.Π.

Φωτογραφίες 1, 2, 3, 4, 5. (Βλέπε στο κείμενο.)

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Ἑλλάς Ἑλλήνων νταβατζήδων...

Καλὰ τώρα! Κάνετε σὰν νὰ ἀνακαλύψατε τὴν πυρίτιδα. Μία κουβέντα εἰπώθηκε ἀπὸ ἐπίσημα χεῖλη κι ἐσεῖς τὴν πῆρατε σχοινὶ-γαϊτάνι καὶ τὴν πιπιλάτε σὰν καραμέλα. Ἦθελα νὰ ἔξερα, ποῦ βλέπετε τὸ ἀσύνηθες καὶ ἐκπλήττεσθε ἢ θίγεσθε μὲ τὴ συγκεκριμένη ἔκφραση. Ἔχετε δεῖ πολλὰ πορνοβοσκειὰ χωρὶς πορνοβοσκό; Δὲν νομίζω. Αὐτὸ μάλιστα μέσα στὸ ὁποῖο ζῆτε καὶ δραστηριοποιεῖσθε κατέχει παγκόσμια πρωτεῖα σὲ πολλοὺς τομεῖς. Τί περιμένετε λοιπόν; Νὰ τρώτε, νὰ πίνετε καὶ λογαριασμὸ νὰ μὴ δίνετε; Μωρὲ θὰ δώσετε καὶ θὰ πῆτε καὶ ἓνα τραγούδι ἢ μᾶλλον μοιρολόι, ὅταν οἱ -τεχνηέντως καὶ ἀρμοδίως διωρισμένοι ἀπὸ ἐμένα- «νταβατζήδες» σᾶς ἔχουν πλέον στίψει σὰν λεμονόκουπες καὶ σᾶς ἀδειάζουν στὴ χωματερή.

Πάντως τὸ πρόβλημά σας μὲ τὸ «νταβατζηλίκι» δὲν ἀφορᾷ μόνο στὸ πολιτικό καὶ ἐπιχειρηματικό κατεστημένο. Αὐτὸ εἶναι μόνο τὸ κερασάκι στὴν τούρτα ποὺ σᾶς μοστράρω, γιὰ νὰ διατηρῶ συνεχῶς αὐξημένη καὶ ἀπασχολημένη τὴ λιγούρα τῆς κοινῆς γνώμης. Δὲν λέω βέβαια ὅτι ἡ τακτικὴ μου ἕως τώρα δὲν σᾶς ἔχει καταστήσει θύματα ἐκμετάλλευσης. Καὶ μὲ τὴ φορολογία σᾶς ἔχω γονατίσει, καὶ μισθοὺς καὶ συντάξεις τῆς πείνας σᾶς χορηγῶ, καὶ μὲ δανεικὰ σᾶς ἔχω φορτώσει, καὶ τὸ κόστος ζωῆς σας ἔχω ἐκτινάξει στὰ ὕψη. Δόξα τῷ Γιαχβὲ καλὰ σᾶς «βαράω τὸ ντέφι» καὶ χορεύετε στοὺς ρυθμούς μου. Ὅμως ἡ πραγματικὴ καὶ ἀνελέητη χειραγώγηση βρίσκεται ἄλλου. Ἀκόμα κι ἐγὼ κοντεύω νὰ ξεχάσω ἐδῶ καὶ πόσους αἰῶνες σᾶς ἔχω βγάλει «στὸ κλαρί», νὰ χαμουρεύεστε καὶ νὰ μοῦ «ἀκουμπάτε» τὸ τίμημα, χωρὶς νὰ συνειδητοποιήτε τί σᾶς γίνεται. Τὸ τραγελαφικώτερο ὅλων δέ, ὃ ἀνεγέφαλοι ρωμιοί, εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν πάψατε νὰ μὲ βλέπετε σὰν τὸν καλὸ προστάτη σας! Ποιόν; Ἐμένα τὸν ἀρχινταβατζή, ποὺ προτίθεμαι νὰ σᾶς ἀφανίσω ἐὰν δοκιμάσετε νὰ μοῦ σηκώσετε κεφάλι. Εἶμαι πλέον τὸ σκοτεινὸ ἀντικείμενο τῆς ἐξαρτήσεώς σας, τὸ φετίχ σας, τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ὑπάρξεώς σας κι ἂς ρουφᾶω σὰν βρुकόλακας τὴν ἴδια σας τὴ ζωή. Ποιὸς τὴ χάρη μου! Ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε νὰ κοιμάστε τὸν ἐπιμενίδειο καὶ νὰ μὲ θρέφετε μὲ τὴ διαστροφή σας, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ σας νοοτροπία καὶ ιδεολογία. Συνεχίστε λοιπόν, καλὰ μου κορόιδα, νὰ τηρῆτε μάτια καὶ αὐτιά κλειστὰ καὶ πόδια ἀνοιχτά, ἔτσι ὥστε νὰ διαιωνίζουμε τὴν ἀγαστὴ συνύπαρξή μας. Ἐσεῖς ἀόκνως ἐργαζόμενες ἱερόδουλες μὲ προσήλωση στὰ ἐξουσιαστικὰ κελεύσματα, κι ἐγὼ ὡς κηφήνας καὶ προαγωγός. Ἐκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη ἀπὸ τὸν Ὑψιστο. Ἐκεῖνο βέβαια ποὺ μὲ προβληματίζει, εἶναι ὅτι μόνο ἓνα πράγμα δὲν σηκώνει «νταβατζηλίκι», κι αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ

Σάρωθρον

ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ «ΑΓΓΛΙΚΑ» ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ!

“Ένα κείμενο-υπόδειγμα-δοκίμιο

αρακολουθώντας από κοντά εδώ και πολλά χρόνια την πορεία του «Δ» και συμμεριζόμενος την αγάπη του προς την «γλώσσα που μᾶς δόθηκε Ἑλληνική», θα ήθελα νὰ μοιραστώ μαζί σας ἓνα κείμενο πὸν ἐκπόνησα στὴν Ἀγγλική, χρησιμοποιώντας πρὸς τοῦτο μόνον ἑλληνικὲς λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα πολλῶν ἄλλων πρὸ ἐμοῦ, καὶ φυσικὰ τοῦ Ξενοφῶντος Ζολώτα. Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι ἓνα μόνον μέρος τοῦ συνολικοῦ κειμένου, τοῦ ὁποίου, λόγω τῆς ιδιαιτερότητος τῆς φύσεώς του, εὐελπιστῶ κάποτε νὰ ἐπιδιώξω τὴν ἔκδοση, καθότι δὲν ἐκδίδω ποτὲ γραπτὰ πονήματά μου.

Ὡν λάτρης τῆς Στρατηγικῆς, μὰ καὶ διδάσκοντας ταυτόχρονα Στρατηγικὴν τῶν Ἑπιχειρήσεων, ἦτο συνακόλουθο νὰ ἐπικεντρωθῶ στὸ ἀγαπημένο μου θέμα, καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ κοινοποιήσω σὲ μεγάλο ἀριθμὸ Ἀγγλῶν συναδέλφων καὶ συνεργατῶν, πὸν προσφέρουν ἐκπαιδευτικὲς ὑπηρεσίες στὰ Πανεπιστήμια μὲ τὰ ὁποῖα

ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΑ Τ.Ε.Ι.

***Τὸ «ᾄηθοι» τῶν «σύγχρονων τάσεων»
...καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιχορήγησης!***

ρόσφατα κατατέθηκε στὸ Ὑπουργεῖο Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τὸ «Προτεινόμενο Πρόγραμμα Σπουδῶν» (Π.Π.Σ.) τοῦ Τμήματος Λογιστικῆς τοῦ Ἀλεξάνδρειου Ἀνώτατου Τεχνολογικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ἰδρυμάτος Θεσσαλονίκης (Α.Τ.Ε.Ι.Θ.). Δύο σημεῖα τοῦ Π.Π.Σ. θὰ ἀναφερθοῦν, προκειμένου νὰ γίνῃ φανερὴ ἡ πρόθεσις μᾶς «τριανδρίας» καθηγητῶν νὰ «φιμωθῇ» ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα πρὸς ὄφελος τῆς Ἀγγλικῆς:

- 1 Ἡ πρόταση γιὰ διδασκαλία στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα στὸ Α.Τ.Ε.Ι.Θ. καὶ
- 2 Ὁ ὅρος «Logistics» στὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ Α.Τ.Ε.Ι.Θ.

συνεργάζεται το εκπαιδευτικό ίδρυμα στο οποίο απασχολούμαι. Είναι εύνοητον πώς ή έμφασις στο έν λόγω κείμενο δέν εύρίσκεται στην σημασιολογική ή άλλη νοηματική ανάλυσι τής Στρατηγικής αὐτῆς καθ' αὐτῆς, μὰ στην εύκολία τής χρήσης αμιγῶς έλληνικῶν λέξεων, προκειμένου νά αποδοθοῦν ώλοκληρωμένα νοήματα σέ «άλλότριά» γλῶσσαν.¹

* * *

THE GREEK STRATEGY

*«Άξύνετοι άκούσαντες κωφοῖσιν εοίκασι
φάτις αὐτοῖσι μαρτυρεῖ παρεόντας άπειναι.»*

(Οί άσύνετοι, κι όταν άκούν, με κωφούς όμοιάζουν:
λένε γι' αὐτούς ότι, ένῳ είναι παρόντες, άπουσιάζουν.)

(Ηράκλειτος)

Kyrie,

The scope of my rhetoric is to emphasise the thesis, and not hypothesis, that strategy, as strategic analysis and synthesis, has an² anthropocentric³ orientation,⁴ and is of Greek⁵ origin.⁶ Its etymology originates from «*stratos*» and «*igesia*», and was the master⁷ art⁸ of a scope⁹ to any¹⁰ nike.

It is based on the epistemological work¹¹ of handling¹² and manoeuvring¹³ all tactical data¹⁴ about an organisation, and about all else¹⁵ this organisation faces¹⁶ in¹⁷ its agora. The glossary¹⁸ here is Greek, as in all epistemological arts. Strategy is epistemological as it is rational,¹⁹ and an art as it is a face of the reality.²⁰ Its absolute²¹ reason²² for existence²³ is the dramatic and severe²⁴ shaking²⁵ an organisation realises in its forum²⁶ by the practices of its antagonists. In analogy, it is based on the very basis, and the basic hypothesis of, economics.

Όσον άφορᾷ στο πρώτο σημείο, στην παράγραφο 5 του Π.Π.Σ. με τίτλο: «Προαιρετικά» καί «Κατ' Έπιλογή Έποχρεωτικά Μαθήματα» αναφέρονται:

- α «Άπαιτείται ή παροχή προαιρετικών μαθημάτων (κυρίως Ξένων Γλωσσών) καί κατ' έπιλογή».
- β «Η Όρολογία Ξένων Γλωσσών είναι ύποχρεωτικό μάθημα ειδικότητας».
- γ «Συνιστάται επίσης ή διδασκαλία μαθημάτων σέ ξένες γλώσσες, ιδίως στην Άγγλική» καί αὐτό γιατί «επιδίωξη είναι ή προσέλευση ξένων φοιτητών καί ή προετοιμασία τών Έλλήνων φοιτητών γιά διεθνή σταδιοδρομία. Οί Έλληνες σπουδαστές έχουν τή δυνατότητα παρακολούθησης καί εξέτασης τών μαθημάτων είτε στην Έλληνική είτε στην Άγγλική Γλώσσα»(!)

Οί καθηγητές τής τριμελούς Έπιτροπής του «Άλεξάνδρειου» Α.Τ.Ε.Ι.Θ. που ύπογράφουν τὸ Π.Π.Σ. είναι οί: Κ. Στεφάνου, Κ. Σαμαράς καί Η. Άβραμίδης. Τὸ «άλλο-θι» τής εισήγησης περιέχεται στην προϋπόθεση “γ” του κειμένου τής εισήγησης, όπου συγκεκριμένα αναγράφεται: «Λαμβάνοντας ύπ' όψη τῆς σύγχρονες τάσεις καί τὰ αντίστοιχα προγράμματα τμημάτων Λογιστικής Πανεπιστημίων έξωτερικού».

ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΑΤΕΙ ΘΕΣ/ΚΗΣ

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

Το προτεινόμενο πρόγραμμα σπουδών του Τμήματός μας είναι πιλοτικό και αν γίνει αποδεκτό από το ΙΤΕ/ΕΠΕΑΕΚ θα εφαρμοσθεί για μια τριετία. Μετά την αξιολόγησή του από σπουδαστές, επιχειρήσεις, και συναδέλφους, η ΓΣ του Τμήματος θα αποφασίσει για την τελική μορφή του.

Το πρόγραμμα συντάχθηκε λαμβάνοντας υπόψη:

- α. ΟΛΕΣ τις προηγούμενες προσπάθειες των συναδέλφων του Τμήματός μας που ασχολήθηκαν με αυτό
- β. Τα αντίστοιχα προγράμματα Τμημάτων Λογιστικής ΤΕΙ που ήδη αναμόρφωσαν το πρόγραμμά τους
- γ. Τις σύγχρονες τάσεις και τα αντίστοιχα προγράμματα Τμημάτων Λογιστικής Πανεπιστημίων εξωτερικού.
- δ. Τις υπάρχουσες και προβλεπόμενες δυνατότητες και πόρους του Τμήματός μας
- ε. Τις παρακάτω -δεσμευτικές- υποδείξεις του Ι.Τ.Ε. **για Τμήματα ΣΔΟ:**

1 Φόρτος Εργασίας (ΦΕ)

ΦΕ = 750 /Εξάμηνο = 50 ΦΕ /εβδομάδα

1 ώρα θεωρία (Θ) =3 ώρες ΦΕ

1 ώρα εργαστήριο (Ε) = 1 ώρα ΦΕ

2 Διδακτικές Μονάδες (ΔΜ)

ECTS =30 ΔΜ/Εξάμηνο

2 ώρες θεωρία=30 ώρες/εξάμηνο =3 ΔΜ/εξάμηνο

2 ώρες εργαστήριο = 1ΔΜ/εξάμηνο

Επιδιώκεται η συμμετοχή των φοιτητών με ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ (Α) και οι ομαδικές ή ατομικές εργασίες για την αξιολόγησή τους

3 Κατηγορίες μαθημάτων

Μαθήματα Γεν. Υποδ. (ΜΓΥ)	Υποχρ. (Υ)	20-30%	ΦΕ ίδια
Μαθήματα Ειδ. Υποδ. (ΜΕΥ)	Υποχρ. (Υ) και κατ'επιλογή υποχρεωτικό (ΕΥ)	25-35%	ποσοστά
Μαθήματα Ειδικότητας (ΜΕ)		25-35%	
Μαθήματα ΔΟΝΑ (Διοίκησης, Οικονομίας, Νομοθεσίας και Ανθρωπιστικών Σπουδών)		10-20%	

4 Αριθμός και ώρες μαθημάτων

Μαθήματα Υ και ΕΥ όχι περισσότερα των ΣΑΡΑΝΤΑ (40) για ΠΣ 7 εξαμήνων / 22-24 ώρες/εβδομάδα
Επιλέχθηκε τα τελευταία 2 εξάμηνα να έχουν από 5 μαθήματα και τα υπόλοιπα από 6 (σύνολο 40)

5 Προαιρετικά (Π) και κατ' Επιλογή Υποχρεωτικά (ΕΥ) μαθήματα

Απαιτείται η παροχή προαιρετικών μαθημάτων (κυρίως Ξένων Γλωσσών) και κατ' Επιλογή Υποχρεωτικών ώστε τα προσφερόμενα Υποχρεωτικά και κατ' Επιλογή Υποχρεωτικά να υπερβαίνουν τα 40.

Στα 3 πρώτα εξάμηνα διδάσκονται μόνον ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ μαθήματα.

Η Ορολογία Ξένων Γλωσσών είναι Υποχρεωτικό και Μάθημα Ειδικότητας.

Συνιστάται επίσης η διδασκαλία μαθημάτων σε ξένες γλώσσες, ιδίως στην Αγγλική.

Επιδίωξη είναι η προσέλευση ξένων φοιτητών και η προετοιμασία των Ελλήνων φοιτητών για διεθνή σταδιοδρομία. Οι Έλληνες σπουδαστές έχουν τη δυνατότητα παρακολούθησης και εξέτασης των μαθημάτων είτε στην Ελληνική είτε στην Αγγλική γλώσσα.

6 Κύκλοι ή Ομάδες Μαθημάτων

Τα Τμήματα ΑΤΕΙ δεν παρέχουν κατευθύνσεις αλλά Ομάδες ή Κύκλους Μαθημάτων (μέχρι 2).

Η επιλογή των κύκλων έγινε με βάση την προβλεπόμενη ελκυστικότητά τους σε σύγκριση με ομοειδή Τμήματα ΑΤΕΙ και ΑΕΙ.

Σημειώνεται ότι τα επόμενα χρόνια όλοι οι υποψήφιοι θα εισάγονται στα ΑΕΙ και ΑΤΕΙ και επομένως θα έχουν μεγαλύτερη ή απόλυτη ελευθερία επιλογής των Τμημάτων που θα παρακολουθήσουν.

Η επιτροπή προγράμματος

Κ.Στεφάνου

Κ.Σαμαράς

Η.Αβραμιδής

Η φωτοτυπία της εισήγησης για το Πρόγραμμα Σπουδών του Ανωτάτου Τεχνολογικού Ιδρύματος Θεσσαλονίκης. Με έντονο χρώμα υπογραμμίζεται ή επιχωριάζονσα μόνο στο Ρωμαίο αγγολαγνεία με άλλοι τις «σύγχρονες τάσεις», που όμως κι αυτές αποτελούν ένα ακόμη άλλοθι για την είσπραξη επιχορηγήσεων!..

Strategy, as described²⁷ in my prologue, synonymous to planning,²⁸ is not a panacea in itself; it is rather a policy. It is professed²⁹ as a systemic, systematic and epistemological³⁰ mode³¹ of a microscopic and a macroscopic analysis of an organisation: its system parameters are analysed in an ideal³² re-production –in an iconic scheme– of the antagonism in its periphery; then, a synthesis or mixing³³ of options³⁴ is concluded³⁵ into different³⁶ annual³⁷ or omni-present³⁸ plans, with which it will face the idiosyncratic monopolistic, oligopolistic, or complex³⁹ dynamic and polymorphous, cataclysmic competition in its menace.⁴⁰ All organisations dance⁴¹ in their idiomorphic and heterogeneous economic and political fora as athletes agonise in a marathon. An organisation then, has to maintain⁴² an orthodox strategy if it is not to be traumatised by its competitors,⁴³ with a gnomon to harmonise its production⁴⁴ in a sceptical and eclectic piloting⁴⁵ of its army,⁴⁶ facing the antithesis of the stranger⁴⁷ organisations.

It is an anathema for all organisations who imitate⁴⁸ their competitors as idols, to be stigmatised in apology to their archons, conclude to sporadic and periodic paralysis and utopian nomad practices, and face a catastrophic exodus. Organisations that do not manage⁴⁹ to estimate⁵⁰ the anatomy of the strategy of their competitors, discerning⁵¹ their strategic inclination,⁵² can not produce a competitive management through which to economise⁵³ and antagonise. Strategy then is dilated⁵⁴ and remembered⁵⁵ as an Olympian program, an aristocratic method, an esoteric organisational meditation,⁵⁶ an oligarchic algorithm, an apotheosis of logic. It is the anthropomorphic and anthropocentric artery of the organisation and its periscope scoping around⁵⁷ its perimeter. Mastering strategy illuminates⁵⁸ organisational problems, and liberates⁵⁹ from a plethora of dilemmas and risks,⁶⁰ and from the oxymoron paradox of organisational kleistophobic (claustrophobic) homogeneity and

● Καί ναι μὲν σὺς «σύγχρονες τάσεις» περιέχεται ἡ ἐπιδότηση προγραμμάτων σπουδῶν ἀνωτάτου ἐπιπέδου στὴν Ἀγγλική· αὐτὸ ὅμως ποῦ δὲν γίνεται ὁρατὸ «διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ» εἶναι τὸ «ἐναντι ποίου ποσοῦ καὶ ἐναντι τίνος τιμήματος» προχώρησε ἡ καθηγητικὴ «τριανδρία» στὴν πρόταση-«Εφιάλτη» τῶν γλωσσικῶν... «Θερμοπυλῶν» – ἢ καὶ «Συμπληγᾶδων».

● Ὅσον ἀφορᾷ δὲ στὴν «ἀντιστοιχίση» μὲ τὰ Τμήματα Λογιστικῆς Πανεπιστημίων ἐξωτερικοῦ, σὲ ποιά εὐρωπαϊκὴ χώρα γίνεται ἡ διδασκαλία σὲ ξένη γλῶσσα; Μήπως δὲν εἶναι ἀναγκασμένοι οἱ Ἕλληνες ὑποψήφιοι Ἀνωτάτων Σχολῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ κατέχουν τὴν ξένη γλῶσσα σὲ βαθμὶ τέτοιο, ποῦ νὰ τοὺς ἐπιτρέπη νὰ παρακολουθήσουν τὴ διδασκαλία ἀνωτάτου ἐπιπέδου καὶ μάλιστα μὲ πιστοποίηση τῶν γνώσεών τους στὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα τῆς ἀλλοδαπῆς;

Ἀσφαλῶς ἡ Ἀγγλικὴ τείνει νὰ καταστῇ παγκόσμια γλῶσσα καὶ ὄργανο ἐπικοινωνίας κοινὸ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ὑφῆλίου, ὅχι μητρικὴ ὅμως, παρὰ ὡς δεύτερη γλῶσσα (τῶν περισσοτέρων ἐθνῶν) – μὲ ὅ,τι συνεπάγεται τοῦτο. Καὶ αὐτὸ ποῦ συνεπάγεται εἶναι ἡ ἀνεπίτρεπτη συρρίκνωση, ἡ ἀφαίμαξη καὶ ἡ ἀπαξία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ποῦ ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς παγκόσμιας πολιτισμικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς ἐπικοινωνίας. Ποιὸ ὄφελος θὰ προέκυ-

teratogenesis. Legend⁶¹ cosmopolitan organisations of our era⁶² are characterised by dynamism, dictated⁶³ by their parallel enthusiasm in practicing strategic theory. In antithesis, organisations of our epoch with absence⁶⁴ of plans and apostasy from strategy are diagnosed having symptoms of nomad practice and melancholic⁶⁵ politics, and syndromes of prodigal⁶⁶ organic ontogenesis and atopus neologisms in pandemonium. This could be concluded by paraphrasing the Heracleitian apophthegm of the prologue –a mortal⁶⁷ angel for such organisations–, as a periphrastic lectic for those who are present but do not hear.⁶⁸ For all these reasons, strategy should be professed in all gymnasia, as it is theorised and professed here with us.

As an epilogue Kyrie, the author⁶⁹ sincerely⁷⁰ apologises for tyrannising you, his audience,⁷¹ with his Hellenic/Greek phraseology. The confessed⁷² aesthetic melody of the phrases describing strategy in this rhetoric had not a demagogue character, but maintained a sincere pedagogical and didactic deontology, scoping to generate⁷³ the magic phenomenon of euphoria present in all those who have the opportunity⁷⁴ to meditate through Greek logos. My eulogies to you all who sympathise with this reason, and my eucharists to all else.

Σημειώσεις

1. Τò ὅλο πόνημα εἶναι βασισμένο στὴν ἐξαιρετικὴ ἔκδοση τῆς Ἄννας Τζιροπούλου-Εὐσταθίου «Ἑλλην Λόγος: Πῶς ἡ Ἑλληνικὴ Γονιμοποίησε τὸν Παγκόσμιον Λόγον», ἐκδ. Γεωργιάδη 2003, καθὼς καὶ στὸ πλέον ἐγκριτὸ λεξικὸ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τὸ «Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» τῶν Liddell & Scott, ἐκδ. Ἐπικαιρότητα.
2. Ἀπ → ἐν, ἕνας.
3. Ἀπὸ τὸ ἀνθρωπος+κέντρο.

πτε γιὰ τὴν παγκόσμια κοινότητα, ἀν ἐξέλιπε ἡ γλωσσικὴ καὶ πολιτισμικὴ πολυμορφία; Ποιὸς θὰ ἦταν ὁ χαρακτηρὴς ἐνὸς παγκόσμιου λαοῦ δίχως ἐθνικὴ ταυτότητα, παρουσία καὶ γλῶσσα; Ἀρκοῦν –τέλος– τὰ «ψίχουλα» τῶν ἐπιδοτήσεων στοὺς ὑπέρμαχους τῆς «ἀφασίας» στὸ «Ἀλεξάνδρειο» Α.Τ.Ε.Ι.Θ., προκειμένου νὰ «προγράψουν» γλῶσσα, γνώση καὶ τεχνολογία ἢ μήπως τὰ πνευματικὰ τοῦτα κεφάλαια ξεχειλίζουν ἀπὸ τὸ «πινάκιο» τῆς ἐβραϊκῆς «φακῆς»;

Ὅσον ἀφορᾷ στὸ δεύτερο σημεῖο, στὴ σελίδα 4 τοῦ «Προτεινόμενου Προγράμματος Σπουδῶν», ποὺ κατατέθηκε στὸ Ἰνστιτοῦτο Τεχνολογικῆς Ἐκπαίδευσης, ἰδιαίτερα ἀρνητικὴ ἐντύπωση προκαλεῖ ὁ τίτλος τοῦ μαθήματος τοῦ Ζ' ἐξαμήνου τοῦ Κύκλου Κοστολόγησης - Φοροτεχνικῶν, ποὺ ἀποδίδεται μὲ τὸν ἀγγλικὸ, γενικόλογο ὄρο «Logistics». Ο ἑλληνικὸς ὄρος εἶναι «Λογιστικὴ Διαχείριση Ἀποθεμάτων» (Ἐφοδιαστικὴ). Μήπως πρόκειται γιὰ δρομολόγηση ἐφαρμογῆς τῆς πρακτικῆς τοῦ «fast food» στὸν χώρο τοῦ πνεύματος, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς τεχνολογίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τῶν νέων τεχνολόγων μας, ὅπως κάλλιστα αὐτὸς μπορεῖ νὰ συνδυαστῇ μὲ τὴν ἀγλωσσία, τὴν ἀκρισία, τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν ἡττοπάθεια τῆς ἑλληνικῆς φοιτητικῆς νεολαίας;

Διοτίμα
Φιλόλογος

4. Ἀπὸ τὸ orient = ἀνατολή → ὄρω, ὀρίνω, ὄρνυμι = κινῶ, ἐγείρω.
5. Greek → Γραικός, ἀπὸ τὴν Γραικία, σύζυγο τοῦ Δευκαλίωνος, μητέρα τῶν γηγενῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ ἐγεννῶντο ἀπὸ τὴν Γῆ, ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ πέταγε πίσω τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς μετὰ τὸν 3ο ἀναφερόμενο ἑλληνικὸ κατακλυσμῷ. Χαρακτηρίζει τὴν γηγενή Ἑλληνικὴ φυλὴ πολὺ πρωτύτερα τοῦ «Ἑλλήν», καὶ μαρτυρεῖ περὶ τοῦ γηγενοῦς τοῦ αὐτόχθονος Ἑλλήνος καταρρίπτοντας τὶς κοσμοθεωρίες περὶ Ἰνδοευρωπαίων, καθιστώντας τὴν ἄρα ἰδιαίτερα τιμητικὴ ὀνομασία, ποὺ κακῶς διώκεται.
6. Ἀπὸ τὰ ὀρίνω+γένος (βλ. 4 ἄνωτέρω).
7. Master & maître → magister → μέγιστος & μάστρος = ἐπόπτης → μάγιστρος → ὁ ἀναμειγνύων/κατέχων δυνάμεις → μάγος, μαγεύω.
8. Art → ἄρτιος, ἄρω, ἀραρίσκω = παρασκευάζω, κοσμῶ.
9. Scope → σκοπία, σκοπεύω.
10. Any → ἕνιος (βλ. καὶ 36).
11. βλ. 13 κατωτέρω.
12. Ἀπὸ τὸ hand → χανδάνω = περιλαμβάνω, περιέχω, ἐνῶ main, manus ἀπὸ τὸ μάρη = χεῖρ, χέρι, ἐξ οὗ καὶ main-tain ἀπὸ τὰ manus+tengo → μάρη+τείνω = τείνω χεῖρα → συντηρῶ. Παράλλαλα manipulate, manipolare → μάρη+πολέω = χέρι+περιφέρομαι = χειρίζομαι.
13. Χειρισμός, μανούβρα, ἀπὸ τὰ manus+oeuvre → μάρη+ἔπος = χεῖρ+ἔργον, καὶ τὸ oeuvre → opus (magnus opus) → obra → oeuvre → τὸ ἔπος, λόγος καὶ συνεκδοχικὰ ἔργον (ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον), μὰ καὶ werk, work.
14. Data → δοτὺς = δεδομένος ἐκ τοῦ δόω, δίδωμι → do (Λατ.) = δίδω.
15. Else → ἄλλος, ἄλλως.
16. Face → φάσις = ἐμφάνισις.
17. In → ἐν, ἐντός.
18. Glossary → gloss, glossa (Ἰταλ.) → γλῶσσα = σχόλιο, σχολιασμός, ἐρμηνεία.
19. Rational & reason → ratio (Λατ.) = λόγος → ρέω = λέγω, ἐρῶ.
20. Reality → res (Λατ.) = πράγμα → ρέζω = πράττω.
21. Ab(s)olute → ἀπόλυτο.
22. βλ. 19 ἄνωτέρω.
23. Existence, exist → ἐξ-ῖστημι, ἐξίστημι = ἐξέχω, προέχω.
24. Severe → σοβαρός.
25. Shake → σείω, σαικονέω = κινῶ.
26. Forum -a → φόρος, ἔφορος = ἐπὶ/περὶ ἀγορᾶς, ἀπὸ τὰ ἐπὶ+ὄρω.
27. Describe → de+scribo (Λατ.) ecrire (Γαλ.) → σκαριφῶ = χαράζω, γριφῶμαι = γράφω → περι+γράφω, ἐξ οὗ καὶ write.
28. Plan → πλάνος, πλανεύω (ἀντιθετικά).
29. Profess = ἐξασκῶ, professor = καθηγητής → pro+fato (Λατ.) → πρὸ+φημί = λέγω, φατός.
30. Ἐδῶ μὲ τὴν ἔννοια τῆς λογικῆς ποὺ ἴσταται ἐπὶ = ἐξετάζει.
31. Mode = τρόπος, σχέδιον, μόδα → μῆδος=σχέδιον, μῆ(έ)δομαι = σκέπτομαι, πράττω ἐπιδεξίως.
32. Ἐκ τοῦ idea → ιδέα.
33. Mix, mixed → μίσγω = ἀνακατεύω.
34. Opt, option → opto (Λατ.) = προτιμῶ, ἐξουσιάζω → ὀπτεύω = ὀρῶ.
35. Conclude → con+cludo (Λατ.) = κλείω, κλείνω → συν+κλείω.
36. Differ → διαφέρω.
37. Annual → ἕνιος, ἐνιαυτός.
38. Present → πάρεμι (βλ. καὶ 64 κατωτέρω).
39. Complex → con+plexus (Λατ.) → σὺν+πλέκω, συμπλέκω.
40. Menace → μῆνις = ὀργή.

41. Dance -ing → δίνησις, ἐκ τοῦ δινεύω = στροβιλίζω, χορεύω.
42. βλ. 12 ἀνωτέρω.
43. Compet -e -ent -ence -itor ἀπὸ com+pete → cum+peto (Λατ.) = συμπετῶ, συντρέχω → σὺν+πε-τῶ («πετρύγων ἀμύλλαις» Αἰσχύλος, «Προμηθεύς», 129).
44. Produce → pro+dux (Λατ.) = ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ποιμνίου → προ+δοῦ(να)ξ = ποιμενικὴ ράβδος.
45. Pilot -age → piloto, pedoto (Λατ.) → πηδός = τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης (κουπί), πηδάλιον.
44. Arms, army → ἄρμενον = ὄπλο, ἐργαλεῖο, ἐξοπλισμός.
47. Stranger → etranger (Γαλ.) → extraneus, ex+truo (Λατ.) → ἐξ+τρύω = τρυπῶνω, εἰσχωρῶ.
48. Imitate & mime-mimic → μιμήτωρ, μιμητής+μῖμος.
49. Manage -ment → manus (βλ. 12 ἀνωτέρω)+ἄγω = χεῖρ+ἄγω = χειραγωγῶ.
50. Estimate → aestimo (Λατ.) = διατιμῶ → αἶθω+τιμῶ = τιμῶ λίαν καὶ ἐκτιμῶ.
51. Discern → διακρίνω.
52. Incline -ation → ἐν+κλίνω, κλίσις πρόσ.
53. Μὲ τὴν πρωταρχικὴν ἔννοια τῆς οἰκονομίας → νέμομαι τὰ τοῦ οἴκου.
54. Dilate = πλατύνω → di-latus (Λατ.) → πλατύς.
55. Remember, re+memory → μέριμνα = φροντίς, μερμηρίζω = φροντίζω, ἔχω στὸ μυαλό μου → remember → ξανὰ+ἔχω στὸ μυαλό μου.
56. Meditate → μύθομαι = σκέπτομαι, πράττω ἐπιδεξίως → medicine.
57. Around, round → ροδέα, ρόδον, κυκλικὸ σχῆμα.
58. Illuminate → in+lumen → lux (Λατ.) = φῶς → λύκη = φῶς → λυκόφως, λυκαυγές, λύκος.
59. Liberate → libero (Λατ.) → ἐλευθερός.
60. Risk → risicare (Λατ.) = πέφτω σὲ ὑφαλο, κινδυνεύω → ρίζα (σκόπελος ἐρριζωμένος).
61. Legend → lego (Λατ.) = συλλέγω → λέγω, συλλέγω.
62. Era = ἐποχή → ὥρα = ἐποχὴ καὶ ἀναγραμματισμὸς τοῦ ἔαυ ὥς ἡ πρώτη τῶν ἐποχῶν.
63. Dictate & dire → dico (Λατ.) → δείκνυμι = δείχνω, ἐπεξηγῶ διὰ λόγου.
64. Absent, present → ἄπειμι, ἀπείναι = ἀπέχω, πάρεμι = εἶμαι παρῶν.
65. Melancholy → μελαγχολία → μέλας+χολή.
66. Prodigal = ἄσωτος → prodigo, pro+ago (Λατ.) → προ+ἄγω, ἢ προ+δι+ἄγω.
67. Mortal → μόρος = θάνατος.
68. Hear → αἶω = ἀκούω καὶ → ecouter (Γαλ.) → ascoltare (Ἰταλ.) → aus+culto (Λατ.) → οὖς+κο-λέω = ὠτ-ἀκουσῶ, ἀκούω.
69. Author → αὐτωρ = ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ ποιῶν τί ἢ λέγων.
70. Sincere → sin-cerus (Λατ.) → ἀ-κέραιος, ἀκήρατος (ἀκέραιος ὡς ἀ-ληθής, δηλ. χωρὶς λήθη).
71. Audience → αἶω = ἀκούω, αῦς = οὖς. Ἐδῶ μὲ τὴν ἔννοια τῶν ἐλληνικῶν εὐήχων λέξεων ποὺ ὁμιλοῦν ἀκόμη καὶ στὴν νοερὴ ἀνάγνωσι.
72. Confess → con+fess → σὺν+φάσκω = μαρτυρῶ.
73. Generate, genesis → γενεσιουργῶ, γένεσις, γέννησις.
74. Opportunity → ob+porto (Λατ.) = ἐπὶ+πόρω, περῶν, περνῶ καὶ πείρω = διαπερνῶ → Πειραι-ᾶς, πειρατής = pirate. Σημειωθῆτω ὅτι ὁ Πειραιᾶς στὴν ἀρχαία ἀττικὴ γῆ, τὸ Ἀλίπεδον, ἦταν νησίδα (Στράβων, Γεωγρ. Α', C. 59). Ὁ διάπλους προκειμένου νὰ φθάσῃ κανεὶς στὸ νησί ὠνομάστηκε «πεῖραμα», πέρασμα, ἀπὸ τὸ ρῆμα «πεῖρω», ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία του. (Υπάρχει καὶ σήμερα τὸ Πέραμα γιὰ τὴν Σαλαμίνα.) Στὰ Λατ. κατέληξε σὲ portus, ἀπὸ ὅπου καὶ οἱ λέξεις port = μεταφέρω καὶ port, porto, puerto = λιμάνι, μὰ καὶ sport (se-de-porter) → ἐκ-φέρομαι, διασκεδάζω. Ἔτσι ὁ Πειραιᾶς δὲν ἔγινε μόνον ὁ νονὸς ὅλων τῶν λιμανιῶν τοῦ κόσμου, μὰ καὶ τὸ πρῶτο φυσικὸ λιμάνι ποὺ δείχνει τὸ παγκόσμιο ταξίδι τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων (Τζιροπούλου, σ. 35).

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ	ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ
Ἀβραάμ	Ἀβραάμ
Ἰσαάκ	Ἰσαάκ
Ἰακώβ	Ἰακώβ
Ἰούδας	Ἰούδας
Φαρές	Φαρές
Ἑσρώμ	Ἑσρώμ
Ἀράμ	Ἰωράμ
Ἀμιναδάβ	Ἀράμ
Ναασσών	Ἀμιναδάβ
Σαλμών	Ναασών
Βοὸζ	Σαλμών
Ὠβήδ	Βοὸζ
Ἰεσσαί	Ὠβήδ
Δαβίδ	Ἰεσσαί
Σολομὼν	Δαβίδ
Ροβοάμ	Νάθαν
Αβιά	Ματθαῖος
Ἀσά	Μαϊνάν
Ἰωσαφάτ	Μελεᾶς
Ἰωράμ	Ἐλιακίμ
Ὀζίας	Ἰωνᾶς
Ἰωάθαμ	Ἰωσήφ
Ἰαζαζ	Ἰούδας
Ἐζεκίας	Συμεὼν
Μανασσῆς	Λευί
Ἀμών	Ματθαί
Ἰωσίας	Ἰωρεΐμ
Ἰεχονίας	Ἐλιέζερ
Σαλαθιήλ	Ἰωσῆς
Ζοροβάβελ	Ἦρ
Ἀβιούδ	Ἐλμωδάμ
Ἐλιακείμ	Κωσάμ
Ἀζώρ	Ἀδδὶ
Σαδώκ	Μελχί
Ἀχείμ	Νηρί
Ἐλιούδ	Σαλαθιήλ
Ἐλεάζαρ	Ζοροβάβελ
Ματθάν	Ρησᾶ
Ἰακώβ	Ἰωαννάν
Ἰωσήφ	Ἰωδᾶς
Ἰησοῦς	Ἰωσήφ
	Σεμεὺ
	Ματθαίας
	Μαάθ
	Ναγγαί
	Ἑσλίμ
	Ναοὺμ
	Ἀμώς
	Ματθαίας
	Ἰωσήφ
	Ἰωαννᾶς
	Μελχί
	Λευί
	Ματθάν
	Ἥλν
	Ἰωσήφ
	Ἰησοῦς

Πλήρης ἀσυνφωνία στὴν γενεαλογία τοῦ Ἰησοῦ (ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ καὶ ἐντεῦθεν) μεταξὺ τῶν δύο εὐαγγελιστῶν - κι ὅς ἔγραφαν μὲ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΤΟ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἀσυμφωνία στὰ Εὐαγγέλια

Πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ – ἂν καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ ἦταν μίᾱ ἀπὸ τὶς καλύτερα τεκμηριωμένες ἱστορικὰ – δὲν ἔχουμε ἄλλες, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ περιέχονται στὰ Εὐαγγέλια. Γιὰ τὴν καταγωγή του εἰδικώτερα πληροφορίες περιέχουν μόνο τὸ πρῶτο καὶ τὸ τρίτο Εὐαγγέλια· κι αὐτὰ ὅμως δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ τους, αὐτοαναιροῦνται, ἀλληλοαναιροῦνται, ἔχουν πλεῖστες ἀντιφάσεις.

Ἡ ἱστορικότητα τοῦ Ἰησοῦ ὅμως θεωρεῖται ἀναμφισβήτητη ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσα τοὺς τελευταίους 17 αἰῶνες στὴν Ἑλλάδα θρησκεία, ὅποτε εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μελετήσουμε τί ἀκριβῶς εἶναι καταγραφμένο.

«Κατὰ Ματθαῖον», α' 1-17:

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ, Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θάμαρ, Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἑσρῶν, Ἑσρῶν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ, Ἀράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδάβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, Ναασσών δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών, Σαλμών δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ραχάβ, Βοὸζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὡβηδ ἐκ τῆς Ρούθ, Ὡβηδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ ἐγέννησε τὸν Δαβὶδ τὸν βασιλέα. Δαβὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομῶν δὲ ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ, Ροβοάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά, Ἀσά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζιάν, Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχαζ, Ἀχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν, Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμὼν, Ἀμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν, Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιοῦδ, Ἀβιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακίμ, Ἐλιακίμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, Σαδώκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιοῦδ, Ἐλιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβὶδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες».

«Κατὰ Λουκᾶν», δ' 23-38:

«Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὧν, ὡς ἐνομίζετο, υἱὸς Ἰωσήφ, τοῦ Ἥλϊ, τοῦ Ματθάν, τοῦ Λευί, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἰωαννᾶ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ματθαίου, τοῦ Ἀμῶς, τοῦ Ναοὺμ, τοῦ Ἑσλὶμ, τοῦ Ναγγαί, τοῦ Μαάθ, τοῦ Ματθαίου, τοῦ Σεμεΐ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωδᾶ, τοῦ Ἰωαννάν, τοῦ Ρησᾶ, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιήλ, τοῦ Νηρί, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἀδδί, τοῦ Κωσάμ, τοῦ Ἐλμωδάμ, τοῦ Ἦρ, τοῦ Ἰωσῆ, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρείμ, τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευί, τοῦ Συμεῶν, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωνᾶ, τοῦ Ἐλιακίμ, τοῦ Μελεᾶ, τοῦ Μαϊνάν, τοῦ Ματθαθᾶ, τοῦ Νάθαν, τοῦ Δαβὶδ, τοῦ Ἰεσσαί, τοῦ Ὡβηδ, τοῦ Βοὸζ, τοῦ Σαλμών, τοῦ Ναασσών, τοῦ Ἀμιναδάβ, τοῦ Ἀράμ, τοῦ Ἰωράμ, τοῦ Ἑσρῶν, τοῦ Φαρὲς, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Θάρα, τοῦ Ναχώρ, τοῦ Σερούχ, τοῦ Ραγαῦ, τοῦ Φάλεκ, τοῦ Ἐβερ, τοῦ Σαλᾶ, τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἀρφαζᾶδ, τοῦ Σῆμ, τοῦ Νῶε, τοῦ Λάμεχ, τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ Ἐνώχ, τοῦ Ἰάρεδ, τοῦ Μαλελεήλ, τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἐνῶς, τοῦ Σῆθ, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Θεοῦ».

Επισήμως πατέρας τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ Γιαχβέ, ὁ ὁποῖος γονιμοποίησε τὴ Μαριὰμ μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ἀρχαγγέλου του Γαβριήλ. Ἀλλὰ ἐξ Ἰσου ἐπισήμως ὁ Χριστὸς εἶναι γιὸς τοῦ μνηστήρα τῆς Μαριὰμ Ἰωσήφ, γι' αὐτὸ οἱ εὐαγγελιστὲς παραθέτουν τὸ γενεαλογικὸ δένδρο τοῦ «μνήστορος» ξυλουργοῦ, δηλ. γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ ἰδρυτὴς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἔχει, μέσῳ Ἰωσήφ, τὸ αἷμα τοῦ Δαβὶδ, τοῦ Ἀβραάμ κ.λπ. Ὅμως καὶ σ' αὐτὸ ἡ δὲν συμφωνοῦν ἢ τερατολογοῦν. Κι ὅμως τὸ χάος αὐτὸ τῶν θεόπνευστων δῆθεν βιογραφικῶν πληροφοριῶν καὶ ἀπολύτων ἀληθειῶν γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἐμποδίζει τὴν τυφλὴ πίστι τῶν ἀνθρώπων – ἀπλοϊκῶν ἕως πλανηταρχῶν!.. (Στὴν εἰκόνα: «Ὁ Εὐαγγελισμός». Πίνακας τοῦ Φρά Ἀντζελικο, ὅπου ὁ Γαβριήλ «ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴ Μαριὰμ». Μουσεῖο Ἁγίας Μαίρης Φλωρεντίας.)

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀναγραφόμενων στίς ἀνωτέρω περικοπές:

- Κανείς ἐκ τῶν δύο εὐαγγελιστῶν δὲν ἀναφέρει καμμία χρονολογία.
- Ἐκτὸς ἀπὸ τῆς μητέρας τοῦ Ἰησοῦ Μαρία (Μαριὰμ) ἐλάχιστα ὀνόματα ἄλλων γυναικῶν προγόνων του ἀναφέρονται. Ὁ Ματθαῖος ἀναφέρει συνολικὰ μόνο τέσσερις γυναῖκες καὶ ὁ Λουκᾶς καμμία.
- Ἡ μία γενεαλογία φθάνει μέχρι τὸν Ἀβραάμ, ἐνῶ ἡ ἄλλη μέχρι τὸ Θεό.
- Ὁ Ματθαῖος ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Ἰησοῦ εἶναι γενεές 14, ἀλλὰ παραθέτει 13.
- Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Ἰησοῦ Ἰωσήφ, καὶ τὸν παπποῦ του Ματθάν, δὲν ὑπάρχει συμφωνία σὲ κανένα ἀπὸ τὰ 40 κατὰ Ματθαῖον καὶ 77 κατὰ Λουκᾶν ὀνόματα τῶν προγόνων του. Ὑπενθυμίζεται ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς θεόπνευστα.
- Δὲν ὑπάρχει κανένα ὄνομα Ἑλληνικόν, εἰς πείσμα τῶν ἐλληνορθόδοξων «θεωρητικῶν», ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἀρχίσει νὰ προπαγανδίζουν τὴ δῆθεν ἐλληνικὴ καταγωγὴ τοῦ Ἰησοῦ.
- Τὰ ἴδια τὰ εὐαγγέλια μᾶς λένε ὅτι «ἡ σύλληψις ἐν γαστρὶ» τῆς Μαριὰμ, ὅπως τῆς ἀνακοίνωσε ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, ἔγινε μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα («κατὰ Λουκᾶν», α' 26-41). Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰωσήφ δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο σ' αὐτὴν τὴν ἐγκυμοσύνη, ὅλη ἡ παρατιθέμενη γενεαλογία τῶν ἀνδρῶν «προγόνων» τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἔχει κανένα νόημα.

Ἄν ἐξετάσουμε τὴ γενεαλογία ποὺ παραθέτει ὁ Λουκᾶς, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τὸν Θεό, ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ μέχρι τὸν Ἀδὰμ εἶναι 77 γενεές. Πολλαπλασιάζοντας τὸ 77 ἐπὶ τὸν μέσο ὄρο τῶν 30 ἐτῶν γιὰ κάθε γενιά, βρίσκουμε τὸν ἀριθμὸ 2.210. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος δηλαδὴ σύμφωνα μὲ τὸν χριστιανισμὸ περπάτησε στὴ γῆ τὸ 2.210 π.Χ. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη βέβαια ἰσχυρίζεται σχετικὰ μὲ τὴ διάρκεια ζωῆς μερικῶν ἀπὸ τοὺς «προπάτορες» μας, ὅτι ὠρισμένοι ἐξ αὐτῶν ἔζησαν μερικὲς ἑκατοντάδες χρόνια (π.χ. Νῶε, Μαθουσαλάς κ.τ.λ.). Αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τίποτε. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ πάη ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ 2-3 χιλιετίες πιὸ πίσω.

Ὅσο καλοπροαίρετος καὶ ἂν εἶναι κάποιος, δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν ἱστορικότητα μᾶς προσωπικότητας, τὴν ὁποία ἀναφέρουν μόνο δύο πηγές –τὰ εὐαγγέλια, ποὺ σημειωτέον ἀπὸ κανέναν δὲν θεωροῦνται ἱστορικὴ πηγὴ– καὶ οἱ ὁποῖες, παρ' ὅλο ποὺ βρίσκονταν τόσο κοντὰ σὲ αὐτὴν τὴν προσωπικότητα, διαφέρουν τόσο πολὺ μεταξὺ τους.

Ἰων Δημόφιλος

Ἡλεκτρολόγος – Μηχανολόγος Ε.Μ.Π.
dhmofilos@freemail.gr

Βιβλιογραφία

- Ρομπέρτ Ἀμπελαίν, «Τὸ Πραγματικὸ Ἱστορικὸ Πρόσωπο Ἰησοῦς», ἐκδόσεις «Νέος Σταθμός».
- Θωμᾶς Μάρας, «Οἱ Ἀντιφάσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης», ἐκδόσεις «Νέος Σταθμός».
- Γεώργιος Ἱεροδιάκονος, «Ἡ Μεθοδευμένη Δολοφονία τοῦ Πολιτισμοῦ, Χριστὸς - Ἀντίχριστος», ἐκδόσεις «Νέα Θέσις», Ἀθήνα 1999.
- Ἡνίοχος, «Ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Σκοπιὰ τῆς Ἱστορίας», «Δαυλός», τ. 148.
- Ε. Ἀτταβύριος, «Ἀντιφάσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης», «Δαυλός», τ. 210.
- Ε. Ἀτταβύριος, «Οἱ Ἀντιφάσεις τῶν Εὐαγγελίων ὡς πρὸς τὴν Χρονολογία τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ», «Δαυλός», τ. 252.
- Γεώργιος Μουστάκης, «Εἶχε καὶ Ἄλλα Παιδιὰ ἡ Ἀειπάρθετος Μαρία;», «Δαυλός», τ. 252.
- Γεώργιος Ἱεροδιάκονος, «Τὰ Πέντε Ἀδέλφια τοῦ Ἰησοῦ Σύμφωνα μὲ τὴν Καινὴ Διαθήκη», «Δαυλός», τ. 268.
- Ἰων Δημόφιλος, «Ἰησοῦς, Κήρυκας Μίσους, Διχασμοῦ καὶ Μισελληνισμοῦ», «Δαυλός», τ. 272-273.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΟΜΙΧΕΛΑΚΗΣ, *Βίοι Αγίων – Πρότυπα πρὸς Ἀποφυγὴν*

Τὰ συναξάρια, οἱ βίοι τῶν ἁγίων, μαζί με τὸ ψαλτήρι (οἱ ψαλμοὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) ἀποτελοῦσαν τὰ «ἱερὰ γράμματα». Ἦταν τὰ μόνα ἀναγνώσματα πὸν ὑπῆρχαν ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀτελείωτους σκοτεινοὺς αἰῶνες πὸν ἀκολούθησαν τὴ δικτατορικὴ ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ μετὰ τὸ κάψιμο τῶν βιβλιοθηκῶν, τὸ γκρέμισμα τῶν ναῶν καὶ τὸ σφράγισμα τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν εἶναι καθόλου «παραμελημένα». Ἀναγινώσκονται στὸν Ὁρθρο καὶ ἀποτελοῦν τὸ θέμα τοῦ κυριακάτικου κηρύγματος ἀπὸ τὸν ἄμβωνα. Σὲ κάθε χριστιανικὸ βιβλιοπωλεῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ ἀρκετὰ ἀπ' αὐτά. Στὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια περιέχονται πολλὰ, ἰδιαίτερα σ' αὐτὸ τῆς Ε' Δημοτικοῦ.

Τὰ συναξάρια εἶναι ἕνας ἀπέραντος κατάλογος ἀπὸ ἐγκλήματα, κατάρεις καὶ μαγεῖα τῶν ἁγίων πρὸς ὅ,τι πετᾷ, περπατᾷ, σέρνεται ἢ φυτρώνει. Χαρακτηρίζονται ἀπὸ μία ἀπαράδεκτη ὑμνολογία πρὸς ὅτιδήποτε ἐβραϊκὸ καὶ ἓνα ἀκατάσχετο ὕβρεολόγιο πρὸς τοὺς Ἕλληνες. Ἀποτελοῦν ὄχτετὸ μίσους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος κι ὅτιδήποτε Ἑλληνικοῦ. Προπαγανδίζουν τὴν διαστροφή πὸν κυμαίνεται ἀπὸ τὸν ἀκραῖο μαζοχισμό ἕως τὸν ἀκραῖο σαδισμό, δημιουργώντας πολὺπλοκες ψυχοπαθολογικὲς διαταραχές. Πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως διέπονται ἀπὸ ἓναν ἀπύθμενο παραλογισμό καὶ στόχο τοὺς ἔχουν τὴν διατάραξη τῆς εὐρυθυμίας τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, πὸν ἐπιτυγχάνεται μετὰ τὴν ὑποβίβαση τοῦ διανοητικοῦ ἐπιπέδου, τὸν ἐθισμό σὲ παράλογες εἰκό-νες καὶ ἐν τέλει τὴν ἀποβλάκωση.

Ὁ Γεώργιος Γρηγορομιχελάκης, πὸν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀσχοληθῇ ἐπὶ χρόνια μετὰ τὰ συναξάρια, μᾶς παραδίδει τώρα μιὰ πλήρη μελέτη 220 σελίδων. Στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου του παρελαύνουν ἑκατοντάδες ἅγιοι τῆς ὀρθοδοξίας. Οἱ βίοι τους παρουσιάζονται μετὰ γλαφυρὸ τρόπο ὁμοδοποιημένοι σὲ διάφορες κατηγορίες (π.χ. Ἱερὰ Ἐγκλήματα, Μαζοχισμός, Ἐμποροὶ Ψυχῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΚΙΕΣ

Γιὰ μᾶς πὸν ζοῦμε σὲ μιὰ μᾶλλον πολυάριθμῃ ἐλληνικῇ παροικίᾳ (τῆς Μεμβούρνης), ἡ λέξις «παροικία» μᾶς ἔχει γίνεαι πολὺ οἰκεῖα καὶ εἴμαστε ὑπερήφανοι γιὰ αὐτήν. Κάνοντας μιὰ γλωσσικὴ τομὴ στὴ λέξι, διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Πάροικος εἶναι αὐτὸς πὸν μένει, κατοικεῖ δίπλα ἢ κοντὰ σὲ κάποιον (παρὰ+οἰκῶ). Ἐνα σύνολο ὁμοεθνῶν, ὁμογενῶν πὸν διαμένουν στὴ Μεμβούρνη ἢ σὲ ἄλλῃ ξένη χώρα σχηματίζει μιὰ παροικία. Ἡ ἐλληνικὴ Διασπορὰ –καὶ ἄλλοιως οἱ ἀπόδημοι– ἔχουν δημιουργήσει ἀξιόλογες ἐλληνικὲς παροικίες σὲ πάρα πολλὰ κράτη καὶ πόλεις τοῦ κόσμου: Ἀμερικὴ, Αὐστραλία, Εὐρώπη καὶ Ἀφρικὴ.

Στὸν πανάρχαιο κόσμῳ ἔχουμε τὶς ἐλληνικὲς ἀποικίες, πὸν ἦταν οἱ πόλεις πὸν χτίστηκαν ἀπὸ τοὺς κατοίκους μιᾶς ἐλληνικῆς πόλης σὲ μιὰ ξένη χώρα. Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἐλληνικὲς ἀποικίες πὸν χτίστηκαν στὴν Ἰταλία καὶ φέρουν μετὰ σήμερον τὰ ἐλληνικά τους ὀνόματα. Ὁ Ἀποικὸς εἶναι αὐτὸς πὸν ζῇ μακριὰ ἀπὸ τὸν οἶκόν του, τὸ σπίτι του. Ὁ ἔποικος εἶναι ὁ ξένος πὸν πηγαίνει σὲ τόπο πὸν εἶναι ἤδη κατοικημένος καὶ ἐγκαθίσταται ἐκεῖ, ὁ μετανάστης.

Οἱ παροικίες ὅμως –νεώτερες αὐτὲς– ἀπέκτησαν μιὰ ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ κρατοῦν ἐπαφὴ μετὰ τὸ ἐθνικὸ κέντρο καὶ θεωροῦνται προέκτασή του, ἀφοῦ διατηροῦνται ἀκόμη οἱ ἐθνικοὶ δεσμοί: γλῶσσα, παραδόσεις, θρησκεία. Εἶναι ἄξιο λόγου νὰ παρατηρήσουμε ὅτι οἱ παροικίες ἀπέκτησαν τὴν ἰδιαιτερότητά τους ἀπὸ τὴ διασπορὰ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι ἐγκαταστάθηκαν σὲ πολλὰ μέρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ ἴδρυσαν ἀπὸ τότε τὶς δικές τους κοινότητες καὶ κατοικοῦν δίπλα στὸν ντόπιο πληθυσμό: παρὰ+οἰκῶ = Παροικίες. Πρὸς αὐ-

κ.ά.). Ἐκπλήξη προκαλεῖ τὸ πλῆθος αὐτῶν ποὺ ἔγιναν ἄγιοι μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν γκρέμισαν κάποιον ἐλληνικὸ ναὸ ἢ ἀπλῶς σκότωσαν «εἰδωλολάτρες». Ἀπολαυστικὸ εἶναι τὸ τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου μὲ τὸν τίτλο «Ἀπύθμενες Βλακεῖες». Σ' αὐτὸ ὁ ἀναγνώστης θὰ ἔχη τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ γιὰ τὸν ἅγιο ποὺ ἦταν τόσο ἐγκρατὴς ὥστε δὲν ἀφώδευε, γιὰ τὴν μοναχὴ ποὺ δὲν ἔπλυνε καλὰ τὸ μαρούλι κι ἔφαγε κατὰ λάθος τὸ δαιμόνιο ποὺ καθόταν ἐπάνω του καὶ ἄλλα πολλά. Ἱστορίες γιὰ γέλια ἀλλὰ καὶ γιὰ κλάματα ταυτόχρονα, καθότι γιὰ τὴν ἐπίσημη θρησκεία τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦν ἱερὰ κείμενα.

Τὸ «Βίοι Ἀγίων – Πρότυπα πρὸς Ἀποφυγὴν» τοῦ Γεωργίου Γρηγορομιχελάκη δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα βιβλίο. Πρόκειται γιὰ μία ἡχηρὰ διαμαρτυρία, ποὺ στόχο ἔχει νὰ διαφωτίσῃ.

Διοτίμα - Δημόφιλος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΕΛΛΗΣ-ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ, *Ἰσμαὴλ καὶ Ρόζα*

Ἡ ἀφήγηση τῆς φυγῆς τοῦ πρόσφυγα Μάριου ἀπὸ τὴ Μικρασία κατὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης, καθὼς καὶ ἓνα ματωμένο νυφικὸ, μιὰ παλιὰ φωτογραφία καὶ ἓνα σημεῖωμα, ποὺ ἀνακαλύπτονται ἀπὸ ἓναν μανιώδη συλλέκτη, ὁδηγοῦν λόγῳ τοῦ βέβαιου ἀλληλοσχετισμοῦ τους τὸν τελευταῖο στὴν ἀναζήτησι τῶν κατόχων τους καὶ στὴν ἀνάσυρση τῆς ἱστορίας τους ἀπὸ τὴ λήθη. Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνίδας Ρόζας καὶ τοῦ Τούρκου Ἰσμαήλ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀνεκπλήρωτο ἐρωτικὸ πάθος τὴ βίασε καὶ σκότωσε τὴν οἰκογένειά της καὶ τὸν νυμφευόμενον μὲ αὐτὴν ἄντρα τὴν ὥρα τῆς τέλεσης τοῦ γάμου τους στὴ φλεγόμενη Σμύρνη τοῦ '22. Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἡ Ρόζα ἔφυγε προσφυγοπούλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μόνη ἔφερε στὸν κόσμον τὸν καρπὸ τοῦ βιασμοῦ. Ὁ συλλέκτης τὴν ἀνακαλύπτει μισὸ αἰῶνα ἀργότερα μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονή της, ἀπόγονο καὶ αὐτὴ τοῦ βιαστή, καὶ ἐπιχειρεῖ τὴν ἐπανασύνδεση τῶν δύο γυναικῶν μὲ τὸν Ἰσμαήλ. Ὅταν αὐτὴ ἐπιτυχάνεται, ἡ μὲν ἐγγονὴ συμφιλιώνεται μαζὶ του καὶ γίνεται κληρονόμος τῆς ἀμύθητης περιουσίας του, ἡ δὲ Ρόζα σκοτώνει τὸν πάλαι ποτὲ βιαστή της ἀπὸ ἀδυσώπητο μῖσος.

Ὁ Γιάννης Γιαννέλλης-Θεοδοσιάδης, βουλευτὴς Λέσβου, περιγράφει μὲ ἀπαράμιλλη γλαφυρότητα καὶ πειστικότητα, ποὺ θυμίζει τὸ «Νούμερο 31328» τοῦ συμπατριώτη του, ἐπίσης Λέ-

τὲς ἀπευθύνθηκε ὁ Παῦλος μὲ τὶς ἐπιστολές του, πρὸς τοὺς ἐλληνόφωνους Ἑβραίους καὶ ὄχι πρὸς τοὺς Ἕλληνες τῆς Κορίνθου ἢ τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ ἦταν οἱ ντόπιοι κάτοικοι τῶν πόλεων αὐτῶν. Εἶναι τὸ ἴδιο μὲ αὐτὸ ποὺ γίνεται σήμερα. Ὅταν ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας στέλνει μῆνυμα γιὰ τὴν 25η Μαρτίου πρὸς τὴν ἐλληνικὴ παροικία τῆς Αὐστραλίας, ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἐλληνικὴ παροικία μόνο καὶ ὄχι πρὸς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ποὺ ζοῦμε. Ἡ διάκριση αὐτὴ εἶναι ἀναγκαία, γιὰ νὰ μὴ θεωροῦμε ὅτι ὁ Παῦλος ἀπευθυνόταν στοὺς Ἕλληνες.

Ἀπὸ αὐτὲς τὶς παροικίες δημιουργήσαμε τὸ ρῆμα παροικῶ καὶ αὐτὸ μᾶς ἔδωσε τὸν πάροικο καὶ τὴν παροικία, καὶ αὐτὸς ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν παροικία εἶναι ὁ παροικιακός, ἓνας πολὺ ἀγαπητὸς μας ὄρος καὶ χαρακτηρισμὸς ποὺ ἀγαποῦμε πολὺ νὰ χρησιμοποιοῦμε στὴν παροικία μας, ὅπως: παροικιακοὶ ὄργανισμοί, παροικιακὸ ραδιόφωνο, παροικιακὲς εἰδήσεις, παροικιακὲς ἀνακοινώσεις, ἐφημερίδες, θέατρο κ.λπ. Πολὴ συμπάθης μας ἔκφραση εἶναι καὶ ὁ συμπάροικος καὶ ἡ συμπάροικος (κρατήσαμε τὸ ἀρχαιοπρεπὲς ἐπίθετο γιὰ τὸ θηλυκὸ γένος). Ἡ λέξη μᾶς εἶναι πολὺ χρήσιμη καὶ λειτουργικὴ καὶ ὅταν τὴν χρησιμοποιοῦμε ἐκφραζόμαστε ἐλληνικώτατα. Μὲ τὸ νὰ λέμε παροικία, νοιώθουμε ὅτι εἴμαστε κοντὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ καλὰ κάνουμε. Εἶναι τὸ σύμβολο ἐνὸς ἐθνικοῦ συνόλου.

Ἡ ἀγγλικὴ ὅμως γιὰ τὴν Παροικία μας καὶ τὴν νιοθέτησε αὐτοῦσια στὰ ἔγκατά της; Πῆραν τὴ σημασίαν τῆς παροικίας ἀλλὰ τὴν στραπατσάρισαν ἀλόγιστα στὴν ὀρθογραφία καὶ στὴν προφορά. Ἡ ἐλληνικὴ παροικία στὰ ἀγγλικά ἐγινε parish (προφ.

σβιου, Ἡλία Βενέζη, τὴ φυγὴ τοῦ Μάριου ἀπὸ τὴ Μικρασία, ποὺ ἀπετέλεσε καὶ τὴ βάση τῆς ἔρευνας τοῦ μανιώδους συλλέκτη-ἡρώα του. Ἡ ἀφήγησις τῆς ἀναζήτησης τῶν κατόχων τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀντικειμένων ἀπὸ τὸ συλλέκτη καὶ ἡ ἀνασύνθεσις τῆς ἱστορίας τους μοιάζει με πλοκή ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος καὶ μπορεῖ νὰ παραλληλιστῇ μετὰ τὴν ἀναζήτησις τοῦ «κρυφοῦ ἴχνους τοῦ παλαιοῦ ἐγκλήματος» ἀπὸ τὸν σοφόκλειο Οἰδίποδα. Καὶ τὸ ἀναδυθὲν ἐγκλημα ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς σύγχρονους Ἑλληνες, καθὼς εἴμαστε κατὰ κάποιον τρόπο παιδιὰ τοῦ περιγραφόμενου συμβολικοῦ βιασμοῦ. Καὶ ἂν ἀναρρωτιώμαστε ἂν πρέπει νὰ χαίρωμαστε ἢ νὰ θυμώνουμε γιὰ αὐτό, τὸ τέλος τοῦ βιβλίου βάζει τὰ πράγματα στὴ θέσιν τους, ἀποδίδοντας δικαιοσύνη τόσο γιὰ τὶς βαρύντατα κακοποιημένες παλιότερες γενεές, ὅσο καὶ γιὰ τὶς πολλὰ ὑποσχόμενες νεώτερες.

Ὁ Γιάννης Γιαννέλλης-Θεοδοσιάδης μεταχειρίζεται με ὑπευθυνότητα, σοβαρότητα καὶ εὐαισθησία, σπάνια γιὰ Ἑλλήνα πολιτικό, ἓνα φλέγον θέμα, ποὺ οἱ πληγὲς ποὺ ἔχει ἀφήσει πίσω του εἶναι ζωντανὲς μέχρι σήμερα, δίνοντας παράλληλα μετὰ πρὸδελους συμβολισμοὺς τὶς λύσεις γιὰ τὴν ἐποπύλωσίν τους ἀπὸ τοὺς νεώτερους. Λύσεις, ποὺ πολλὲς φορὲς ἔχουν –φυσικὰ λιγώτερο συμβολικὰ, σὲ ἐπίπεδο πολιτικῶν ἰδεῶν– προταθῇ καὶ ἀπὸ τὸν «Δαυλὸν». Εἶθε καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του πολιτικοὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Γιάννη Γιαννέλη-Θεοδοσιάδη.

Ἰων Δ. Λάμπρου

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ: Ὁ δαίμων τοῦ τυπογραφείου διέπραξε δύο σοβαρὰ λάθη σὲ μία μόνο σειρά, τὴν τρίτη, τοῦ προλόγου τοῦ ἄρθρου «Οἱ “Κακοῦργοι Σουλῶνται” καὶ ἡ “σκέπη καὶ χάρις τοῦ Βεζύρη Ἀλῆ Πασσᾶ”» (σελ. 18137): Τὶς χρονολογίες ἐνάρξεως τῶν πολέμων τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ κατὰ τῶν Σουλιωτῶν (1781) καὶ καταστροφῆς τοῦ Σουλίου (1803) τὶς μετέτρεψε σὲ 1081 καὶ 103 ἀντίστοιχα. Ζητοῦμε συγγνώμην.

● Ἀπὸ τυπογραφικὴ ἀβλεψία οἱ λεζάντες δύο φωτογραφιῶν τοῦ τεύχους Ὀκτωβρίου εἶναι λανθασμένες: ἡ φωτογραφία τῆς σελίδας 18032 δὲν εἰκονίζει τὸ πλοῖο «Μινώα», ποὺ κατασκευάστηκε στὰ Χανιά ὡς δῆθεν μινωϊκὸ πλοῖο, ἀλλὰ τὸ μοντέλο ἄλλου πλοίου· ἐπίσης ἡ εἰκόνα τῆς ἐπόμενης σελίδας 18033 ποὺ ἀπεικονίζει μινωϊκὸ πλοῖο δὲν εἶναι σφραγιδόλιθος, ὅπως ἀναγράφεται στὴν λεζάντα, ἀλλὰ ὄστρακο, δηλαδὴ θραῦσμα ἀπὸ ἀρχαῖο ἀγγεῖο.

παρίς, μετὰ παχὺν τὸ τελικὸ σίγμα). Τὰ ἀγγλικά λεξικά μετέδωσαν ὑπερρφάνεια τὸ ὁμολογούν: *From the Greek Παροικία* (ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Παροιμία) = *a neighbourhood* (ἡ γειτονία) καὶ ἐξηγοῦν: *παρὰ* = *near* (κοντὰ)+οἶκος = *house* καὶ *τονίζον*: *hence an ecclesiastical district* = ἀπὸ ὅπου ἔνα ἐκκλησιαστικὸ διαμέρισμα. Ἄρα ὅ,τι εἰπώθηκε παραπάνω, ὅτι ὁ Παῦλος ἀπευθυνόταν μόνον στοὺς Ἑβραίους, διαπιστώνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν παράδοσιν καὶ βιβλιογραφίαν. Ἀπὸ τὴν παροιμία = *parish* βγήκε καὶ ὁ *parishoner*, ποὺ σημαίνει ὁ πάροικος καὶ ἐδῶ ὁ ἐνορίτης. Σὲ κάθε γειτονίᾳ τῆς Μεμβούρνης ὑπάρχουν πολλὰ *parish* (ὅλων τῶν δογματικῶν ἀποχρώσεων) καὶ κυκλοφοροῦν ἑλληνικώτατα ντυμένοι ὅλοι οἱ σοβαροὶ *parishoners*.

Ἀπὸ τὴν περαιτέρω ἀφαίμαξη τῆς Παροιμίας οἱ Ἄγγλοι, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ἐπίθετον παροικικός, ἐπανῆλθαν στὸ ὄνομα τῆς παροιμίας καὶ τὸ *κ* μετέτρεψαν σὲ *ch*, διατήρησαν τὸ *ο* –ἀφοῦ τὸ κατήργησαν στὸ *parish*– καὶ ἀπὸ τὸ παροικιακὸς δημιούργησαν τὸ *parochial* (παρόουκιαλ), καὶ μ’ ἓνα νέο δυνατὸ στίψιμο δημιούργησαν τὸ οὐσιαστικὸν *parochialism* –ἓνα νέον ὄρο–, ποὺ σημαίνει τὸ στενὸ τοπικιστικὸ πνεῦμα. Φράσεις: *His views are too parochial* = οἱ ἀπόψεις του εἶναι πολὺν τοπικιστικῆς. *This is fanatic parochialism* = αὐτὸ εἶναι φανατικὸ τοπικιστικὸ πνεῦμα. Γιὰ φανταστήτε νὰ ὑπῆρχαν Τελωνεῖα Γλώσσας; Ἡ Ἑλλάδα ὅμως τὰ δίνει δωρεάν!

Θωμᾶς Γ. Ἡλιόπουλος

Διευθυντὴς Κολλεγίου «Παιδεία»
Μελβούρνη Αὐστραλίας

Η ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

τὴν πρώτη ἔκρηξη τοῦ «Μακεδονικοῦ» (1991-1992) εἴχαμε διατυπώσει κάποιες ἀπόψεις ἐπωνύμως καὶ ψευδωνύμως («Μετέωρος»), πού, ἂν καὶ φάνηκαν τότε «ἀνορθόδοξες», σήμερα ἴσως μποροῦν, μετὰ τὴ βοήθεια τῶν δεδομένων πού προέκυψαν ἐν τῷ μεταξύ, νὰ κατανοηθοῦν εὐκολώτερα καὶ νὰ φανοῦν χρήσιμες.

Τώρα βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ νέα ἔξαρση τῆς ἐθνικῆς μας σχιζοφρένειας – αὐτὴν τὴ φορά περνᾶμε μία πιὸ ἥπια μορφή ὑποτροπῆς, πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ σημειώσουμε ὡς εὐχάριστη ἐξέλιξη τῆς ὁμαδικῆς συνειδήσεως αὐτοῦ τοῦ τόπου. Πλὴν ὅμως ἡ ἐθνικὴ ἀπάτη ἢ ἀκριβέστερα ἡ ἰδεολογικὴ μας αὐταπάτη καὶ πάλι εἶχε τὰ «περιστατικά» τῆς στὸν χῶρο τοῦ «ἐλληνοχριστιανισμοῦ» καὶ τοῦ βυζαντινισμοῦ, πού θέλει νὰ «πάρουμε τὴν Πόλη», τὴν «Ἀγία Σοφία», τὴν «Κόκκινη Μηλιά» (δὲν μᾶς ἔφθασε ἡ φοβερὴ συμφορὰ τοῦ 1922, ὅπου μᾶς ὠδήγησε ἡ ἴδια μετὰ τὴ σημερινὴ «Μεγάλῃ Ἰδέᾳ»...), κάτι πού σημαίνει ὅτι ἡ Ρωμιοσύνη εἶναι παρὰ τὴν πικρὴ πεῖρα μιᾶς ἐξευτελισμένης δεκαετίας ἀνίατη – ἢ, ἂν προτιμᾶτε, ἀμετανόητη, μολονότι κορυφαία τῆς ἀξία εἶναι ἡ «μετάνοια» καὶ ἡ «συγγνώμη»...

Ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ χωρὶς κανένα σχόλιο ἢ προσθήκη, μετὰ λίγες ἀπλὲς φραστικὲς προσαρμογές, τὶς ἰδέες πού γράφαμε πρὶν 12 χρόνια γιὰ τὴν ὑπόθεση «Σκόπια», ἰδέες πού ἔδωσαν τότε τὰ ἐπιχειρήματα στοὺς διάφορους κρατιστές, μαυροεθνικιστές, βυζαντινιστὲς κ.λπ. νὰ μᾶς συκοφαντήσουν ὡς «πράκτορες τῆς Νέας Τάξεως καὶ τῶν διεθνῶν ἀνθελληνικῶν κύκλων». **Δ.Ι.Λ.**

Τὸ Ρωμαιοκόμο, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ τὰ Σκόπια...

“Ἄν βρεθῆτε σ’ ἓνα κύκλο 5-10 ἀνθρώπων μετὰ κάποιο ἐπίπεδο σοβαρότητας, κάνατε ἓνα «τέστ»: Ζητήστε ἀπὸ τὸν καθένα νὰ σᾶς ποῦν, τί περιεχόμενο δίνουν στὶς ἐννοιες «Ἑλλάς» καὶ «Ἕλληνας». Θὰ διαπιστώσετε, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀντιλαμβάνονται τὴν πρώτη ἐννοία μόνο ἀπὸ τὴν κρατικὴ-ἐδαφικὴ-γεωγραφικὴ σκοπιὰ καὶ τὴν δευτέρῃ ἀντιστοιχῶς («Ἕλληνας» = ὁ πολίτης πὺν κατοικεῖ στὸ «Ἑλληνικὸ» κράτος). Πιθανῶς κάποιος ἢ κάποιον μετὰ εὐρύτερη ἀντίληψη νὰ προσθέσουν κάποια συμπληρώματα σχετικὰ μετὰ τὴν ἰστορία, τὴν παράδοση, τὴν φυλὴ καὶ τὸν πολιτισμὸ μας ἢ μετὰ τὴν γλῶσσα μας (π.χ. «Ἕλληνας» εἶναι ἀκόμη ὁ «Ἕλληνας τῆς Διασπορᾶς» ἢ «αὐτὸς πὺν μιλάει ἑλληνικὰ» κ.λπ.). Ἄν τοὺς ρωτήσετε στὴ συνέχεια, ἂν μποροῦν νὰ θεωρήσουν π.χ. τοὺς κατοικοῦς τοῦ Κράτους τῶν Σκοπίων «Ἕλληνες», ἡ ἀπάντησις ὅλων ἢ σχεδὸν ὅλων θὰ εἶναι κατηγορηματικὰ ἀρνητικὴ. Ὅπως δὲ ποτε τὸ γενικὸ πόρισμα τοῦ «γαλάλο» θὰ ἀποδεικνύῃ τὴν «κοινὴν πεποιθῆσι» γιὰ τὴν καθαρὰ ἐξουσιαστικὴ-κρατιστικὴ ἐννοία τοῦ «Ἑλληνικοῦ», τὴν «ἰδιοκτησιακὴν», θὰ ἔλεγα, ἐννοία, πὺν μετὰ ἀπλὴ διατύπωση θὰ μπορούσε νὰ ▶

συνοψισθῇ ὡς ἑξῆς:

- Ἡ «Ἑλλὰς» καὶ οἱ «Ἕλληνες» εἶναι ἰδιοκτησίᾳ μας. Ὅποιος τολμήσῃ νὰ διεκδικήσῃ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, εἶναι ἀντίζηλος-ἀντίδικός μας - καὶ ἐχθρός μας.

ὑποθέστε τώρα, ὅτι αὐριο ἡ Ἄγκυρα ἀποφασίζει νὰ μετονομάσῃ τὴν ἐπικράτειά της ἀπὸ «Τουρκία» σὲ «Ἰωνία» π.χ. καὶ τοὺς ὑπηκόους της ἀπὸ «Τούρκους» σὲ «Ἴωνες», εἴτε ἐπικαλούμενη εἴτε ὄχι κάποια ἱστορικὰ ἐπιχειρήματα. [Μιὰ μικρὴ παρέκβαση: Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ δὲν εἶναι ἐντελῶς φανταστικὴ. Ὑπάρχουν πολλὰ φαινόμενα στὴν πνευματικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ζωὴ τῆς σημερινῆς Τουρκίας, πὺν στοιχειοθετοῦν τὴν ὑπαρξὴ τάσεως πὺν καλλιεργεί τὴν ἰδέα ὅτι ἀπόγονοι τῶν Ἰῶνων εἶναι οἱ «Τούρκοι» καὶ θεωρεῖ πνευματικὴ τῆς κληρονομιά π.χ. τὶς ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὸν Ὀμηρο καὶ τοὺς μεγάλους Ἴωνες, Αἰολεῖς κ.λπ. ἡ ἀκόμη τὸ μεγαλεῖο τοῦ Βυζαντίου.]

Τίθεται ἓνα φοβερὸ πολιτικὸ δῆλημα: Ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση τῆς Ἑλλάδος ἐναντι μιᾶς (ὑποθετικῆς) ἑλληνωνιμίας τῆς Τουρκίας καὶ τῶν Τούρκων; Ἡ προαναφερθεῖσα κρατιστικὴ-ἰδιοκτησιακὴ, ἡ ἐχθρικὴ δηλαδή; - ἡ μήπως... Σὰς ἀφήνω ἐδῶ νὰ σκεφθῇτε. Νὰ σκεφθῇτε... Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν φοβερὴ προκατάληψη καὶ διανοητικὴ στρέβλωση πὺν μᾶς ἔχει καλλιεργήσει-προκαλέσει τὸ θλιβερὸ Ρωμαῖκο Κρατίδιο, θὰ σὰς ὑποδείξω νὰ κάνετε κάποιες ὑποθέσεις, ὅπως: ποιὰ θὰ ἦταν ἡ συμφέρουσα πολιτικὴ τοῦ Παρισίου, ἂν π.χ. τὸ Βέλγιο δήλωνε ὅτι μετονομάζεται σὲ Γαλλία ἢ ἡ συμφέρουσα πολιτικὴ τοῦ Τεὼλ-Ἀβίβ, ἂν οἱ Παλαιστίνιοι δήλωναν ὅτι μετονομάζονται σὲ Ἑβραῖους ἢ Ἰουδαίους ἢ Ἰσραηλίτες κ.λπ.

Πιθανῶς οἱ «παράξενες» αὐτὲς σκέψεις πὺν διατυπώνω ἐδῶ νὰ δημιουργήσουν τὴν ἐντύπωση ὅτι γράφοντας αὐτὰ παίζω ἢ παραδοξολογῶ. Γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι μιλῶ σοβαρώτατα, θὰ σὰς ἀνακαλέσω στὴν καντὴ πραγματικότητα: Τὰ Σκόπια θέλουν νὰ λέγονται Μακεδονία καὶ οἱ ὑπήκοοί τους Μακεδόνες. Τί πολιτικὰ ἐνδείκνυται γιὰ τὴν κυβέρνηση τῆς Ἀθήνας (ἂν εἶναι ἑλληνικὴ) καὶ ἐμᾶς τοὺς ὑπηκόους της (ἂν εἴμαστε Ἕλληνες); Αὐτὸ πὺν γίνεται σήμερα - ἡ...;

Ἡ π.χ. ἡ Ἀθήνα νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ ἀποστολὴ εἰδικῆς ἀντιπροσωπείας τὴν κυβέρνηση τῶν Σκοπίων γιὰ τὴν ἀπόφασή της; νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ ἀδελφοῦ κράτους ὅτι πράγματι εἶναι Μακεδόνες; νὰ χρηματοδοτήσῃ τὴν ἴδρυση Μουσείων, ὅπου νὰ συγκεντρωθῇ ὅτιδήποτε μακεδονικὸ ὑπάρχει (νὰ εἴσθε βέβαιοι, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ σοβαρὸ σλαβικὸ ἢ ἀλβανικὸ ἢ βουλγαρικὸ ἢ ἀθιγγανικὸ κ.λπ.); νὰ διατάξῃ τοὺς θλιβεροὺς γλωσσολόγους μας νὰ ἐπιδιώξουν νὰ συμμετάσχουν στὴν σύνταξη τοῦ μακεδονικοῦ λεξικοῦ; νὰ δωρήσῃ ὅσους μπορεῖ περισσότερους ἀνδριάντες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Φιλίππου, τοῦ Ἀριστοτέλους κ.λπ., ὥστε νὰ κυριαρχοῦν στὶς πλατεῖες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς χώρας; νὰ συνάψῃ πληθὸς συμφωνιῶν οἰκονομικῆς, τεχνικῆς, ἐμπορικῆς, πολιτιστικῆς συνεργασίας; νὰ καθιερώσῃ ἀπόλυτὴ ἐλευθεροκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν; νὰ στείλῃ τοὺς ἐδῶ ἐπιχειρηματίες, ἐξασφαλίζοντάς τους ἓνα νομικὸ πλαίσιο μιᾶς συνθήκης πὺν νὰ τοὺς παρέχῃ κάθε δυνατὴ ἐνθάρρυνση καὶ κάθε δυνατὸ πλεονέκτημα, γιὰ νὰ ἰδρῦσουν ἐκεῖ οἰκονομικὲς μονάδες; νὰ κάνῃ σαφὲς ὅτι τυχὸν ἐξωτερικὴ ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν Σκοπίων θὰ εὗρῃ στρατιωτικὰ ἀντιμέτωπὴ τὴν Ἀθήνα; νὰ στείλῃ ἀφειδώς βοήθεια ἀνθρωπιστικοῦ, ἱατροφαρμακευτικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ χαρακτῆρος; νά...; νά...;

Ἀλλὰ τί λέω; Τὸ Ρωμαῖκο Κρατίδιο, πὺν μὲ τὴν ἐδαφικὴ ἀντίληψή του περὶ Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐπέτυχε τὸν ἄθλο νὰ ξεριζώσῃ ὀριστικὰ ὅλες τὶς ἀκμάζουσες χωρὶς διακοπὴ ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἐστίες τοῦ ἑλληνισμοῦ στὴν Ἰωνία, τὴν Κων-

σταντινούπολη, τὸν Πόντο, τὴν Καππαδοκία, τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλία, τὴν Κύπρο, τὰ Σκόπια (ναί, τὰ Σκόπια!) -ἄθλο ποὺ δὲν πέτυχαν οὔτε οἱ Ρωμαῖοι οὔτε οἱ Τοῦρκοι στοὺς αἰῶνες ποὺ ἦταν αὐτοὶ κατακτητὲς καὶ δὲν ὑπῆρχε τὸ Ρωμαῖκο Κράτος- τὸ μισελληνικὸ Ρωμαῖκο Κρατίδιο, λέω, ἔχει στήσει ἐδῶ, μέσα στὴν ἐπικράτειά του, ἕναν ὄλο-κι-ὄλον ἀνδριάντα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ κανέναν ἀπολύτως τοῦ Φιλίππου, γιὰ νὰ μὴν χαλάη ἡ διάθεση αὐτῶν ποὺ κρύβονται ἀπὸ πίσω του ὅταν βλέπουν κάτι ποὺ θὰ τοὺς θυμίξῃ τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο... καὶ ἐγὼ τοῦ ζητάω τώρα νὰ γεμίση τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῶν Σκοπίων μὲ τέτοια ἀγάλματα;

Μετέωρος ”

(«Δαυλός», τ. 123, Μάρτιος 1992, σσ. 7105-7106.)

Τὸ ἑλληνικὸ τραπέζι καὶ οἱ ξένοι συνδαιτυμόνες

“ Ἡ πολιτιστικὴ-κοινωνικὴ-οἰκονομικὴ (εἰρηνικὴ) διείσδυση τῆς Ἑλλάδος στὰ Σκόπια ἀποτελεῖ «ἀποκλειστικότητα» τῆς. Τοῦτο ἐπιθυμοῦν διακαῶς καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Σκοπιανοί. Σέρβοι, Βούλγαροι, Ἄλβανοι αὐταποδείκτως δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμμιὰ ἀξιόλογη πολιτιστικὴ-κοινωνικὴ-οἰκονομικὴ ἀνταγωνιστικότητα μ’ ἐμᾶς στὸν χώρο τῶν Σκοπίων. Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι (Ἀμερικανοί, Ἑβραῖοι, Γερμανοί, Ἄγγλοι, Γάλλοι κ.λπ.) ὑστεροῦν ἔναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ λόγῳ ἀποστάσεως καὶ λόγῳ ἱστορίας. Τὰ Σκόπια εἶναι πιὰτο ἔτοιμο πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Ἑλληνισμοῦ (μὲ τὴν καλὴ ἔννοια), ἀν ὁ δρόμος ποὺ ἔχει χαράξει ἡ ἱστορία μας ἀκολουθηθῇ. Ὁ δρόμος τῆς Ρωμοσύνης, δηλ. τοῦ πολέμου, τῆς «ἀνάδελφίας», θὰ «περπατηθῇ» καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Τὸ Ρωμαῖκο Κρατίδιο πρέπει νὰ παύσῃ νὰ βάξῃ (μὲ τὴν πολιτικὴ του μωρία) συνδαιτυμόνες στὸ τραπέζι, νὰ παύσῃ νὰ πετᾷ τὸ πιὰτο, ποὺ εἶναι ἀποκλειστικὰ δικό του, στοὺς ἄσχετους.

(Γράφτηκε στὴν Λεμεσό τῆς Κύπρου στὶς 15 Ἰουνίου 1992)

Δ.Ι.Λ. ”

(«Δαυλός», τ. 127, Ἰούλιος 1992, σ. 7348.)

Οἱ αὐταπάτες ἢ φαντασιώσεις

“ Ὁλόκληρη ἡ ἰδεολογικοπολιτικὴ πλάνη (μόνο πλάνη;) ποὺ κατατρώχει τὴν σκέψη τοῦ Ρωμαῖκου Κρατιδίου ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἕως σήμερα -πλάνη θανάσιμη, ποὺ ἀκριβῶς κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ἰσχύει ὡς πολιτικὴ στρατηγικὴ ποὺ ὡδήγησε στὸν «ἄθλο» τοῦ ὀριστικοῦ ξεπατώματος τοῦ πανάρχαιου καὶ κυρίαρχου «Ἑλληνισμοῦ τῶν Δύο Ἡπειρῶν», ἄθλο ποὺ δὲν πέτυχαν οὔτε οἱ Τοῦρκοι οὔτε οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ λοιποὶ ποικιλώνυμοι κατακτητὲς κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνες ποὺ δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνικὸ Κράτος-, ἡ πλάνη λοιπὸν αὐτὴ παρουνιάζεται στὴ Ρωμοσύνη σήμερα, ποὺ ὑποτροπιάζει ἡ ἐκρηξὴ τῆς ὑστερίας τῆς γιὰ τὰ Σκόπια. Ἀς τὴν ἀναλύσουμε:

α) Προτιμᾷ νὰ θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν στὸ Κράτος τῶν Σκοπίων προγόνους-ἡρώες-γενάρχες τοὺς τὸν Ἀσπαρῶχ ἢ τὸν Σβιατοσλάβο καὶ νὰ ὀνομάζονται Σλάβοι ἢ Βούλγαροι καὶ ἀπορρίπτει τὴ δεδηλωμένη ἐπιθυμία τους νὰ θεω-

ροῦν προγόνους-ἥρωες-γενάρχες τους τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ νὰ ὀνομάζωνται Μακεδόνες· ὅπως καὶ προτιμᾷ νὰ θεωροῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τουρκίας ὡς προγόνους-ἥρωες-γενάρχες τους τὸν Ὀσμὰν ἢ τὸν Ἐρτογρούλ καὶ νὰ ὀνομάζωνται Τοῦρκοι, καὶ ἀνησυχεῖ στὴ σκέψη ἢ τὴν προοπτικὴ ὅτι θὰ θεωρήσουν προγόνους τους τὸν Ὅμηρο, τὸν Θαλῆ, τὸν Ἡράκλειτο καὶ τὸν Πυθαγόρα καὶ θὰ θελήσουν νὰ ὀνομασθοῦν Ἵωνες ἢ Αἰολεῖς.

β) Προφανῶς ἔχοντας ὑποσυνείδητο τὸν αὐτοέλεγχο ὅτι ἴσως πλανᾶται στὶς ἀπόψεις τῆς αὐτῆς, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ προβῇ σὲ μία διευκρίνιση: Δὲν πρόκειται, λέει, γιὰ «ἀποδοχὴ» τῆς ἐλληνικῆς κληρονομιάς ἀλλὰ γιὰ «οἰκιοποίησή» τῆς. Τί φαντάζεται καὶ τί θέλει νὰ πῇ μ' αὐτὸ ἡ Ρωμοσύνη; Ὅτι, ἂν οἱ κάτοικοι τῶν Σκοπίων θεωροῦν προγόνους τους τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο, τότε οἱ κάτοικοι τῆς Πέλλας, τοῦ Δίου ἢ τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Ἀθήνας δὲν θὰ μποροῦν νὰ τοὺς θεωροῦν; Καὶ ἂν οἱ κάτοικοι τῆς Τουρκίας διαβάσουν (μετέχοντες τῆς ἡμετέρας παιδεύσεως...) τὸν Ὅμηρο, τὸν Ἡράκλειτο, τὸν Θαλῆ καὶ τὸν Πυθαγόρα, τότε σ' ἐμένα, σ' ἐσένα, ἀναγνώστη, στὸν κάθε φωτισμένο ἄνθρωπο τῆς Ὑψηλίου θὰ μᾶς ἀπαγορευθῇ νὰ τοὺς διαβάζουμε;

γ) Τέλος στὴ σκέψη τῆς Ρωμοσύνης ὑποβόσκει ἓνα ἀκόμη φάντασμα, ποὺ ἐκτρέπει ὁλόκληρη τὴ συλλογιστικὴ τῆς σὲ ἓνα νέο καθαρὸ παραλογισμό: Ὁ φανταστικὸς φόβος τῆς, ὅτι «θὰ ἐκθρέψουμε ἓνα μεγάλο ἀλβανικὸ κράτος». Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κράτος, ἂν ποτὲ ἐκτραφῇ, μόνον οἱ Ρωμοὶ θέλουν σφῆναι καὶ καλὰ νὰ λέγεται «Ἀλβανία» κι ὄχι «Μακεδονία»...

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος αἰσθάνεται μέρα μὲ τὴ μέρα ὅλο καὶ πιὸ πικρὸ τὸ ὄνειδος στὸ ὁποῖο κατάντησε σήμερα, νὰ ἔχη δηλαδὴ μετατραπῇ σὲ μία χώρα ὅπου δὲν ὑπάρχει δημιουργία, δὲν ὑπάρχει Παιδεία, δὲν ὑπάρχει ἔρευνα, δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη, δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὸ βαρὺ ὄνομα ποὺ φέρουμε· σὲ μιὰ χώρα ὅπου οἱ δημόσιοι «ταγοί» μας, πολιτικοί, στρατιωτικοί, θρησκευτικοί, πνευματικοί, δικαστικοί, ἐκπαιδευτικοί, ἐπιστημονικοὶ θεωροῦνται -δικαίως- ἀναξιόπιστοι, ἀνάξιοι καὶ ἀνυπόληπτοι... Καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος, τὸ ἀρχαιότερο καὶ ἱστορικώτερο ἔθνος τῆς γῆς, αἰσθάνεται ἔσχατη ταπείνωση, γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ Κρατίδιο, παραδίδοντας τὰ ἅγια τοῖς κυσί, θέλει τὴν ἱερὴ ἰδέα «Ἑλλάς» ἓνα «οἰκόπεδο» (!!!) -καὶ τὴν κατάντησε ἔτσι- μὲ τὴν «ἰδιοκτησιακὴ»-κρατιστικὴ του «λογικὴ», ποὺ εἶναι ἡ ἐξῆς μὲ δύο λόγια:

- Ἡ «Ἑλλάς» καὶ οἱ «Ἕλληνες» εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κρατιδίου. Ὅποιος, ἔξω ἀπὸ αὐτό, θελήσῃ νὰ εἶναι κι αὐτὸς ἑλληνώνυμος (καὶ συνεπῶς ἑλληνοπαίδευτος), εἶναι ἐχθρὸς μας...

Μετέωρος ”

(«Δαυλός», τ. 125, Μάιος 1992, σσ. 7238-7240.)

Στὸ τελευταῖο скаλί

“ Ἀφ’ ὅτου ἀνέκλυψε ἡ πομφόλυγα τῶν Σκοπίων στὸν νεκρὸν αὐτὸ Τόπο, τὸν σκουπιδότοπο αὐτὸν τῆς ἔσχατης παρακμῆς, μία καὶ μοναδικὴ φωνὴ ἀκούγεται σὰν παράταιρη νότα στὴν γενικὴ συγχορδία τῶν ὄψιμων κορυβάντων τοῦ πατριωτισμοῦ. Μὲ βαθὺν πόνο τὸν τελευταῖο χρόνον διαπιστώνουμε, ὅτι μόνον ὁ «Δαυλός» προτιμοῦσε νὰ εἶναι καὶ νὰ ὀνομάζεται τὸ κρατίδιο τῶν Σκοπίων «Μακεδονικό», ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐδῶ τὸ ἤθελαν «Σλαβικό» μὲ τὸ ζῶρι ὅτι μόνον ὁ «Δαυλός» χαϊρόταν, ποὺ οἱ κάτοικοι

τῶν Σκοπίων προτιμοῦσαν ὡς προγόνους -ἥρωες- γενάρχες τους τοὺς Ἀλέξανδρο καὶ Ἀριστοτέλη, ὅταν ὅλοι ἐδῶ ἤθελαν νὰ τοὺς ἀναγάγουν γενεαλογικὰ στὸν Σβιατοσλάβο καὶ τὸν Ἀσπαρούχ ὅτι μόνον ὁ «Δαυλὸς» χαρακτηρίζε τὸ νέο κρατίδιο «ἀδελφὸ κράτος», ὅταν ὅλοι ἐδῶ πετοῦσαν τοὺς «Γυφτοσκοπιανούς» στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον· ὅτι μόνον ὁ «Δαυλὸς» πρότεινε μία δυναμικὴ εἰρηνικὴ πολιτικὴ οἰκονομικῆς, πολιτιστικῆς, πολιτικῆς, ἐκπαιδευτικῆς διεισδύσεως στὰ Σκόπια, ὅταν ὅλοι τὰ ἀπεκλήρυναν ὡς ἐξωρ-κισμένα καὶ ζητοῦσαν τὸ κλεισμο τῶν συνόρων· καὶ τέλος ἡ πίκρα τῆς ἀπόλυτης μονα-ξιάς κορυφωνόταν, ὅταν πέρα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ «Δαυλὸς» προέβλεπε ὅτι ὁ ὄψιμος ξῆλος γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν πάσης κατηγορίας ντόπιων, ποὺ παρατηρεῖται τοὺς τελευταίους μῆνες, ὁδηγεῖ συνειδητὰ τὴν ἐλληνικότητα στὶς «δύσοσμες ιδεολογικὲς τους χωματε-ρές», ὅταν ὅλοι ὑπεδαύλιζαν τὸν μωροεθνικισμό καὶ ἐσερναν στὶς πλατεῖες τῆς Θεσσα-λονίκης, τῆς Ἀθῆνας καὶ τῆς Νέας Υόρκης ἑκατομμύρια ἀποχαυνωμένων-διαδηλωτῶν Ἑλλήνων, γιὰ νὰ τοὺς «εἰσαγάγουν» στὸ «ντορὸ» τῆς μωρῆς (μόνο;) «πολιτικῆς» τους.

Δὲν ἐπανερχόμεθα σήμερα στὸν τραγικὸν αὐτὸν πολιτικὸ ἀπολογισμό τῶν τελευταί-ων 15 μηνῶν, γιὰ νὰ ἀποδείξουμε τὸ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ρωμαίικου Κρατιδίου συνεχῶς ἀποδεικνύμενο: Ὅτι δηλαδὴ ἡ μοῖρα τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἓνα συρφετὸ ἀνιστόρητων, ἀρπάγων, διεφθαρμένων καὶ ἐνίοτε προδοτῶν, ποὺ ὀνομάζε-ται «πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος», ὅτι ὁ συρφετὸς αὐτὸς συνεπικουρεῖται ἀπὸ ἓνα ἀνάλογο συνονθύλευμα μωρίας, ἀναξιοτήτας καὶ ἐξαχρεώσεως ποὺ ὀνομάζεται «κρατικὸς μηχανισμὸς» καὶ «διπλωματία τῆς Ἑλλάδος», ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ἐκτρώματα νο-μιμοποιεῖ καὶ δικαιώνει ἠθικὰ καὶ πολιτικὰ ἓνα τρίτο ποὺ ὀνομάζεται «πνευματικὸς» καὶ «δημοσιογραφικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος» καὶ ὅτι τέλος τὸ «καρρὸ» συμπληρώνε-ται ἀπὸ τὸ θῦμα τῶν τριῶν αὐτῶν «νταβατζήδων», δηλαδὴ τὶς ἀγράμματα, ἀνιστό-ρητες καὶ τέλεια πωρωμένες ιδεολογικὰ μᾶζες τῶν 10 ἑκατομμυρίων πλασμάτων ποὺ ὀνομάζονται «ἐλληνικὸς λαός». Ὁ λόγος ποὺ μᾶς κάνει νὰ γράψουμε τὶς πικρὲς αὐτὲς γραμμὲς εἶναι, πρῶτον, γιὰ νὰ κάνουμε μία ἱστορικὴ ἐκτίμηση καί, δεύτερον, γιὰ νὰ ὑποδείξουμε μία διέξοδο ἀπὸ τὸ ἔρεβος τοῦ σήμερα.

● Ἡ ἐκτίμηση εἶναι, ὅτι ἓνας τόπος ποὺ ὀλόκληρος συντάσσεται πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὸν παραλογισμό μιᾶς ἐκ τῶν προτέρων κατ' ἀπόλυτον βεβαιότητα καταδικα-σμένης πολιτικῆς (ποὺ μάλιστα συνεκρούετο μὲ τὰ συμφέροντά του!) βρίσκεται στὸ κατώτατο σημεῖο τῆς ἔσχατης παρακμῆς.

● Ἡ διέξοδος εἶναι τὸ πλήρες «ἀναποδογύρισμα» τῆς ἔως τοῦδε πολιτικῆς τῆς μω-ρίας στὸ θέμα τῶν Σκοπίων μὲ τὴν ἀντικατάστασή της ἀπὸ μία δυναμικὴ πολιτικὴ εἰρηνικῆς οἰκονομικῆς, πολιτιστικῆς, πολιτικῆς, τεχνολογικῆς, ἐκπαιδευτικῆς διεισ-δύσεως στὸ ὅμορο, φτωχὸ καὶ ἀδελφὸ κρατίδιο.

Βεβαίως ὁ «Δαυλός», ὁ ὁποῖος πλειστάκις ἔχει ἀποδείξει ὅτι τὸ μεγαλύτερο ἐθνικὸ μας πρόβλημα δὲν εἶναι τὰ Σκόπια (οὔτε τὸ Κυπριακὸ βέβαια οὔτε ὅτιδήποτε ἄλλο) ἀλλὰ **ἐμεῖς οἱ ἴδιοι**, δὲν θεωρεῖ ὅτι τὸ τυχὸν ἀναποδογύρισμα τῆς πολιτικῆς ἐναντι τῶν Σκοπίων ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ ἐγγύηση ὅτι θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἔσχατη παρακμὴ, αὐτὴν ποὺ σκιαγραφῆσαμε παραπάνω. Θεωρεῖ ὅμως, ὅτι μία τέτοια μεταστροφή θὰ εἶναι ἀπο-τέλεσμα γνήσιου ἐσωτερικοῦ συγκλονισμοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ συνεπῶς σημάδι ἐθνικῆς ἀφυπνίσσεως. Ἄν ὑπάρξῃ τὸ ἀναποδογύρισμα αὐτό, ὁ «Δαυλός» θὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ τελευταία μας ταπεινώση ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο μας σκαλὶ στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα.

Δ.Ι.Α. ”

(«Δαυλός», τ. 134, Φεβρουάριος 1993, σσ. 7751-7752.)

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΤ΄ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ» (Τεύχη 265-275, Σελ. 17309-18244, Ίαν.-Δεκ. 2004)

ΑΒΕΛΛΙΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Ἡ ὑποδοχή τοῦ Λούη ἀπὸ τὸν Γεώργιο Α΄ τὸ 1896 (ἐπιστ.).....	17722
Α.Γ.: Ἀποκορύφωση Γραιοκλισμοῦ: Ἐνα Ὀλυμπιακὸ μετάλλιο στὸ Σουλτάνο!.....	17807
- «Ἀθήναια».....	17816
- Ἦταν καθαρὴ ἡ νίκη τοῦ Λούη;.....	17982
- Θάνατος καὶ θεοκρατία. Ἡ περιπέτεια μιᾶς κηδείας στὶς ΗΠΑ (μετάφραση).....	18023
- «Ξέρω τί διαβάξεις...» (μετάφραση).....	18163
- Καθεδρικός ναὸς ὁ Λευκὸς Οἶκος!.....	18165
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΑΣΣΟΣ: Γράφοντας «Ἀγγλικά» μὲ ἐλληνικὲς λέξεις!.....	18219
ΑΙΣΑ: Ἐαυτὸ ἀποδιδόναί... - Ἀ(δια)νόητες παρεξηγήσεις - Τὸ ἐνοχο αεροπλάνο - Ἄλλοτε καὶ τώρα	
- Προσκυνηματικὸς τουρισμός! - Μάθημα στὸ Κατηχητικὸ - Οἱ ἀθλ(ι)οὶ τοῦ Ἡρακλῆ.....	17373
- Οἱ «καλύτερες μέρες» τοῦ Πατριάρχῃ - Ἐπτὰ χρόνια «μανιáτικο» - Στὸ Μοντελλιέ - Βάρβαροι	
μὲ ἐλληνικὸ πασάλεμμα - Ἡ εὐκολία τῆς ἀντιγραφῆς - Οἱ Ἑλληνες Προϊνδοευρωπαῖοι - Ἀμ-	
βων-βῆμα - Ἀναποδογυρίσματα.....	17405
- Τὸ Φανάρι στὴν Ἀμερική - Μία Ρωμαῖκη μέθοδος: «Τὸ ἐγκαταλείπω, γὰ νὰ τὸ λεηλατήσω»!	
- Ἡ ἀπαγόρευση τῆς «συνωμοσιολογίας» - Εὐσεβεῖς ἐπιγραφές - Οἱ τρεῖς αὐτοεξευτελισμοὶς	
ἐλλαδεμπόρων.....	17505
- Συνεχίζουν τὸν αὐτοεξευτελισμὸ τους - Ποιὸ «Ἑλληνικὸ Πνεῦμα» ἐπιδοτεῖται!... - Οἱ ἐνδόν	
ἀνασκαφές ἐνδὸς ἀρχαιολόγου - Ραγιάδες θανμαστὲς τῶν διαστρεβλωτῶν τῆς Ἱστορίας - 4.000	
θεῖκοι παιδόφιλοι - Πόλεμος καὶ «πόλεμος».....	17569
- Ἡ μεγαλύτερη ἀνακάλυψη τῆς ἱστορίας - Ἡ ὁρολογία τῆς διαφθοράς - «Ἑλληνες εἴμαστε,	
ὁρέ!» - Βυζαντινὰ πηλίκια - Ἀρχαῖον (ἐβραϊκόν) πνεῦμα ἀθάνανον.. - Ἡ Μητροπολι, ἡ... «ἐλ-	
ληνικὴ πλάνη» καὶ ὁ Σολομών - «Οφείλει νὰ ἐξηγῇ τὸν ἑαυτὸ του».....	17693
- Εἰς Ἀνατολὸν τὸ φῶς τοῦ Μουσείου Ὀλυμπίας! - Παρὰ φύσιν συζεύξεις - «Νὰ γκρεμίσουμε τὴν	
Ὀλυμπιακὴ Φλόγα»! - Σχολικὴ θεοκρατία - «Εἴμαστε προδότες τῆς Ἱστορίας μας» - «Κάλλιο ὁ	
θάνατος» τοῦ κ. Ἀμβροσίου.....	17755
- Κυριακί, ἡμέρα Κυρίου - «Χτυπήστε, πατάξτε, πατάξτε...»! - «Ἐκεχειρία»: Συγκράτησε τὰ	
χέρια σου - Ἐγγώρκοι ἐλλαδέμποροι καὶ διεθνεῖς μισέλληνες - «Καὶ οὐδέποτε μετ' αὐτοῦ περι-	
επάτουν...».....	17841
- Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο βῆμα - Ἰερὸς φετιχισμός - Ἀντιδρᾶ ἡ Ὁμογένεια στὸν ἀφελήνισμὸ	
- Ὀλυμπιακὴ παγκοσμιότητα - «Παραμῦθι ὁμοφυλοφίλων» - Ἀκόν-ισμα, δι-ακον-ία καὶ ἀρι-	
στεία - Ἅγιος Κυπριανὸς στὴ θέση τοῦ Μίνωα - Χριστιανικὴ φιланθρωπία.....	17907
- Ἁγ-Γιώργης Τροπαιοφόρος - Τί διάβαζαν στοὺς ἀθλητές; - Ζοῦν κλέβοντας καὶ ἐκχυδαΐζον-	
τας τὸν «Δ» - Ἡ θεοκατάρτη λέξη «ἐλληνισμός» - Ρουβᾶς καὶ Π. Διαθήκη - Τοῦ εἶναι ἀδιανό-	
ητο.....	18017
- «Σκοντάφτει» ἡ Δικαιοσύνη - Ἑλλαδεμπόριο στὴν Ελλάδα - Altius - citius - fortius - doppius	
- Προλάβετε: Πωλοῦνται καρφιὰ τῆς Σταύρωσης - Ὁ Πάστορας - Ἡ χρῆση τῶν «Σινούκ» - Τί	
τρέχει στὸ ἄδυτον τοῦ Ναοῦ;.....	18079
- Τὰ εἶπε σὸν... ἀνίπαρκτο - Στὴν Γαλλία συμβαίνουν ἄλλα - Τί εἶδους ἄγια βρωμο-δουλεῖα	
- Πῶς μπορούμε νὰ τὸ ξέρουμε - Στὸ λάκκο τῶν λεόντων - «Προσοχή! Ὁρσκειά!» - Βλασφη-	
μία - Ἐβραῖοι ἀγοράζουν τὴ Λέσβο.....	18189
ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ, ΥΠΑΤΙΑ: Ὁ κ. Λαζόπουλος, οἱ Σερραῖοι, ὁ δήμαρχος καὶ ὁ μητροπολίτης.....	17996
ΑΛΕΞΙΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΑ-ΓΟΡΙΓ: Πῶς ἡ Ὁρθοδοξία ἀπέκλεισε τὴ συμμετοχὴ ἐνὸς διάκονο στὴ Μεσολυμ-	
πιάδα τοῦ 1906.....	17815
- Ὁ ἀθλητισμὸς στὴν ποίηση. Συνέχεια τῶν Πινδαρικῶν ᾠδῶν στὴ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία.....	17829
- Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Λογοτεχνία: Μέγιστοι ποιητὲς ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἐξύμνηση τῶν νικητῶν.	
ΑΛΜΠΑΝΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Γνωστὸ στὴν ἀρχαία Ελλάδα τὸ ἀγώνισμα τῆς κατάδυσης.....	17822
ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΑΜΩΝ: Τὸ ἄγνωστο καὶ οἱ Ὁρσκειές.....	17966
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ὁ Δῆμος Λετρίνων καὶ ἡ ἀνασύστασις τῶν Ὀλυμπιάδων (ἐπιστ.).....	17883
Δρ ΑΡΚΑΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ: Μήπως οἱ Ὁθωμανοὶ δικαιοῦνται τὶς εὐχαριστίες μας;.....	18137
ΑΡΚΑΣ, ΠΑΝ: «Ἐποσκελίσαι τὸν ἴωσήφ, ἀλλ' αὐτὸς ἔφυγε γυμνός»! (ἐπιστ.).....	17722
ΑΣΠΙΩΤΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Τὰ δημοσιεύματα τοῦ «Δ» ποὺ λογόκρινε ἡ ΕΡΤ Α.Ε.	17626

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: «Ειδικός» γιά... όρχεις ό Άγιος τής Άστυνομίας.....	18167
ΑΣΩΝΙΤΗΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήταν ό Ηράκλειτος «φασίστας»;.....	17375
ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ: Τί σημαίνει ή φράση «Υίός του Άνθρώπου»;.....	17910
- Τό μίσος του Ήσου κατά των Ελλήνων (έπιστ.).....	18073
ΒΑΒΟΥΡΑΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Έξω από τό δημαρχείο του Έδιμβούργου (έπιστ.).....	17475
ΒΑΡΜΑΖΗΣ, Γ: «Μας φωτίζουν τά καντήλια των εικονοστασίων!» (έπιστ.).....	17642
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΝΙΚΟΣ: Καί άλλος πανεπιστημιακός «Άπολογητής» (έπιστ.).....	17395
ΒΙΛΛΙΩΤΗΣ, ΧΡΙΣΤΟΣ: «Ουδέποτε θα επιδείξωμε άσέβεια πρός τόν πελάτη»: Η ήθικη των αρχαίων Ελλήνων έμπόρων και ό «Όρκος» τους στη στοά του Πειραιά.....	17381
Γ.Α.: Άπορίες γιά τόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο (έπιστ.).....	17316
Γ.Σ.Π.: Κύπρος και Στανφορντ άλλοτε (1191) και σήμερα.....	17686
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, ΑΡΤΕΜΙΣ: Η άτιμóσφαιρα τής... «Άθήνα 1896».....	17725
- Σπ. Λούης: «Τό ξέρεις πώς χθές έσκαβα;».....	17804
- «Άθήνα 1896»: «Νά διαλυθώ τό χοιροστάσιον στίς κλιτύς τής Άκροπόλεως-Πνυκός!» Όμοιότητες με την «Άθήνα 2004».....	17807
- Έπιτελούς θα στεγασθώ ό άστεγος-διωκόμενος Έλληνικός Πολιτισμός. Άνεγείρεται μεγαλοπρεπές Κέντρο του Ίδρύματος «Άλέξανδρος Σ. Ψνάσης».....	17868
- «Παγκοσμιο-ποίηση» ή Έλληνική παγκοσμιότητα; Ό σέρ Χιού Λόντν Τζόουνς έπιχειρεί μία προσέγγιση με κριτήριο τή θρησκεία.....	17887
- «Ρουσία». Πώς έβλεπε τόν Κομμουνισμό τό 1930 ό Νίκος Καζαντζάκης.....	18041
- Χριστιανικός «άντισημιτισμός» και τό άριστοτεχνικό «κόλπο» του Παύλου.....	18056
- Ό δήθεν «έκσυγχρονισμός» και τά νέα «Εύαγγελικά».....	18092
- ΗΠΑ: Όλοταχός πρός δικτατορία. Αντιδρά ή άμερικανική Διανόηση.....	18163
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΙΟΥΛΗ: Ρήνεια.....	18020
ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: «TLG»: Μία Παρακαταθήκη του Έλληνισμού (έπιστ.).....	17643
ΓΚΑΓΚΑΝΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Από τά Άργοναυτικά ή ιδέα του θυρεού του Λάμπρα (έπιστ.).....	17800
ΓΟΥΣΙΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Η Δροπολίτις > Τροπολιτά > Τρίπολις (έπιστ.).....	17314
ΓΡΗΓΟΡΕΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Η γενική κριτική του «Δ» και ή «ψυχική κόπωση» κάποιων (έπιστ.).....	17315
- Οί ιστορικές «έφευρέσεις» ενός πρύτανη.....	17589
- Ό κ. Γιάννης Γρηγορέας άπαντά στον π. Θεόδωρο Ζήση (έπιστ.).....	17640
- Τό «πολιτικό κόστος» διαιωνίζει τή Ρωμοσύνη (έπιστ.).....	18072
ΓΡΗΓΟΡΟΜΙΧΕΛΑΚΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Outlook: Μία έπιλεκτική ματιά τής βλασφημίας (έπιστ.).....	17393
- Τά «σημαδιακά» συμβάντα στην τελετή τής άφής.....	17659
- Θεσσαλονίκη και Βυζάντιο.....	17867
- Οί άγιοι προστάτες των Ελλήνων πολυτέκνων (έπιστ.).....	17980
- Οί «Άγιοι» μας καταστροφείς του Έλληνικού πολιτισμού! Οί βανδαλικοί άθλοι τους, όπως τους άφηγούνται τά έπίσημα συναξάρια τής Έλλαδικής Έκκλησίας.....	18167
ΔΑΚΟΓΛΟΥ, ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ: Η Ν.Α.Σ.Α. έπαληθεύει τόν πυθαγόρειο άστρονόμο Φιλόλαο. 12 οί πλανήτες του Ήλιακού Συστήματος.....	17781
ΔΑΡ. Κ.: Τά παιδεραστικά σκάνδαλα των ιερωμένων (έπιστ.).....	17473
ΔΕΜΕΡΤΖΗΣ, ΠΑΝ.: Έλλην, Γραικός και οί δυσχέρειες προφοράς των Ρωμαίων (έπιστ.).....	18071
ΔΕΡΚΥΛΙΔΑΣ, ΔΕΡΚΩΝ: Νά πατάσσονται οί «άντισημίτες».....	17380
ΔΗΜΑΡΙΔΗΣ, ΑΓΓ.: Ποιοί «έδιναν» και ποιοί «έπαιρναν» στην Έκκλησία του Παύλου (έπιστ.).....	18155
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Διαφορετικοί ύπολογισμοί άστρονομικών στοιχείων.....	17436
ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, ΙΩΝ-ΔΙΟΤΙΜΑ: Τό «Έξ έδαφος φέρειν» είναι άκόμη έν ισχύι (έπιστ.).....	17396
- Θεοκρατικός «Άθλητισμός»: Η αύτοεκμηδένιση τής ζωής. Ποϋ ώδήγησαν οί χριστιανοί τόν Όλυμπισμό.....	17659
- Ήσου: Κήρυκας μίσους, διχασμού και μισελληνισμού. Άποτύπωση τής ψυχογραφίας του από τους ίδιους τους εύαγγελιστές.....	17909
- Η θαμμένη αρχαία Θεσσαλονίκη... Οί χριστιανοί ναοί της ταφόπετρες πάνω στα άρχαιοελλη- νικά κτίσματα.....	17947
- Πατριαρχείο Άλεξανδρείας και Έλληνισμός (έπιστ.).....	17978
- Τό «Υποπόδιον των ποδών αυτού».....	18028
- Η σεξουαλική «αλήθεια» ενός Μητροπολίτη.....	17858
- «Πηδάλιον»: Τό έπίσημο βιβλίο «όδηγών» πρός τους ιερείς τής Ελλάδος. Πώς «νομομοποιεί- ται» ό σκοταδισμός.....	18081
- «Και πολύ καλά του έκαναν...».....	18091
- Μία αρχαία συναγωγή μεταμφιεσθηκε σε «βήμα του Άποστόλου Παύλου». Η παραχάραξη τής Ιστορίας στη Βέροια.....	18191
- Συντριβή άρχαιοτήτων στη Σάμο.....	18216
- Τό γεναλογικό δένδρο του Ήσου: Άσυμφωνία στα Εύαγγelia.....	18226

ΔΙΚΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ὁ Πορφύριος καὶ ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν (ἐπιστ.).....	1755
ΔΙΟΤΙΜΑ: Κασσιανὴ καὶ Σαπφώ: Τὸ ἀβυσσαλέο χάος μεταξὺ δύο βιοθεωριῶν. Ὁ ἀσέληνος χριστιανικὸς ἔρωτας καὶ ἡ συγκοφαντημένη ἀγνὴ τῆς Λέσβου.....	17851
- Μητέρα καὶ Υἱὸς στὴν ἀρχαία Σπάρτη. Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν «ἔκθεση» βρεφῶν.....	17897
- Τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια «Γλώσσας» γίνονται χριστιανικὴ κατήχηση... Ἡ θεοκρατικὴ προπαγάνδα στὸ Γυμνάσιο.....	17937
- «Stop Thinking»: «Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῖνα» στὰ πανεπιστήμια.....	18035
- Φιλοσοφικὴ ἐστία ἀρχαιοφίλων στὴν Κάρπαθο (ἐπιστ.).....	18070
- Ἡ τερατοποίηση τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων θεῶν στὰ σχολεῖα.....	18113
- Θυσιάζεται ἡ ἐλληνικὴ στὰ Τ.Ε.Ι.: Τὸ «ἄλλοθι» τῶν «σύγχρονων τάσεων».....	18219
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ἐμφυτεύσιμο «βιοτοίπ»: Τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας; Τὸ «χάραγμα» τῆς «Ἀποκάλυψης» καὶ ὁ ἐφιάλτης ἐλέγχου τῆς σκέψης.....	17455
- Τὸ κινῆγι τῶν Μαγισσῶν. Ὁ θρησκευτικὸς μισογυνισμὸς ἀνάμικτος μὲ τὸν σκοταδισμό.....	17771
ΖΩΓΡΑΦΑΚΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Ὁ κ. Βαλερὸν Ζισκάρ ντ' Ἐσταὶν καὶ ὁ κ. Τζῶρς Μπούς (ἐπιστ.).....	17472
- Ἡ λ. «Πελαγὸς» καὶ τό... ὀρθὸ παιδί τοῦ κ. Μπαμπινιώτη (ἐπιστ.).....	17979
ΖΩΙΛΟΣ: Ἀρχιχρονιὰ μὲ ἐβραϊκὴ «περιτομή»... (ἐπιστ.).....	17475
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΩΜΑΣ: Τέρμα.....	17414
- «Delete».....	17633
- Κοινοβουλευτισμὸς καὶ ἄμεση Δημοκρατία.....	17714
- «Νανοτεχνολογία».....	17762
- Σύνταγμα καὶ θρησκεία.....	17840
- Γλωσσικὸς Πάν-Ἑλληνισμός.....	18030
- Ἡ ἱστορία τοῦ @.....	18126
- Ἑλληνικὲς Παροιμίες.....	18230
ΘΑΝΑΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ, Κ.: Ἡ φντοπροστασία ἀπὸ τὴν προ-Ὀμηρικὴ ἔως τὴν κλασικὴ περίοδο.....	18115
ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ: Τὰ Ἀγγλικά τοπωνύμια εἶναι Ἑλληνικά.....	17336
ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Τὸ φαινόμενο τῆς ὁμοφυλοφιλίας στὶς τάξεις τῶν ἱερωμένων.....	17353
- Ἡ «περιπέτεια» τῆς ἀστρονομίας. Πῶς μία ἐπιστὴμὴ ἐκμηδενίσθηκε ἀπὸ τὸ Δόγμα.....	17407
- Ἡ θεωρία τῆς σχετικότητας στὰ ἀρχαιοελληνικὰ κείμενα. Ἡ διαστρέβλωσή τους ἀπὸ τὸν Α. Ἄϊνσταϊν.....	17593
- Τὰ πέντε ἀδελφία τοῦ Ἰησοῦ σύμφωνα μὲ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Τουλὰχιστον τέσσερα γνήσια ἀλλὰ καὶ κάποια ἄλλα ἐτεροθαλῆ.....	17613
- «Ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἀτόμους». Οἱ ἀρχαῖες γνώσεις γιὰ τὴν σύσταση τοῦ ἀτόμου.....	17859
ΚΑΖΑΝΑΣ, ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Δύο ἀντιγραφεῖς τοῦ Ἀριστοτέλη: Νεύτωνας καὶ Καρτέσιος- 1. Ἡ δῆθεν «Καρτεσιανὴ λογικὴ».....	18157
ΚΑΛΑΜΠΑΛΙΚΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Ἡ χρονολόγηση τῆς ἐναρξῆς τῶν Ὀλυμπιάδων τὸ 22.000 π.Χ. Προσθήκη μετὰ τὴ δημοσίευσή τῆς ἐργασίας.....	17434
- Συρρικνωμένοι κατὰ 2.100% οἱ ἀριθμοὶ τῶν χρονολογιῶν στὸ «Πάριον Μάρμαρον»;.....	17537
- Οἱ χρονολογήσεις μὲ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα.....	17634
- Τρύγος πρὶν ἀπὸ 28.000 χρόνια! Χρονολόγηση τῆς Διονυσιακῆς λατρείας μὲ βάση τὶς ἀστρονομικὲς πληροφορίες.....	17927
ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΙΧΑΗΛ: Ὀλόκληροι λαοὶ στὴν παγίδα τῆς θεοκρατικῆς ἐλπιδολαγνείας (ἐπιστ.).....	18070
ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ, Μ.Ε.: Ὁ κ. Ἀμβρόσιος, ἡ ἀνεξιθρησκία καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα (ἐπιστ.).....	17800
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, ΠΑΝΝΗΣ: Τὸ πρῶτο συνθετικὸ «κάρα» τῆς λ. «Καραγκούνης» (ἐπιστ.).....	17313
ΚΑΡΑΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Περί τῆς ἱστορικότητας καὶ ἐθνικότητας τοῦ Ἰησοῦ (ἐπιστ.).....	17979
ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ, ΚΩΣΤΗΣ: Πόσες ἦσαν οἱ τραγωδίες; Ἀπίστευτα ὑψηλὸς ὁ ἀριθμὸς τους.....	17424
- Σύντονον - Τὸ ἀρχαῖο σαντοῦρι.....	17507
- Ἀπὸ μετὸν τὰ τεῖχη τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας.....	17561
- Σκοπὸς τῶν Ἀρχαίων Ὀλυμπιάδων ἡ εἰρήνη. Γιατί ἐθεσπίσθησαν, τότε, ἀπὸ ποιούς, γιατί σὲ Πανσέληνο, γιατί τετραετηρικέ;.....	17645
- Οἱ «χρῆμοι» καὶ οἱ ἀνθρώπινοι τύποι.....	17688
- Ἄλλας, Σάκχαρ, Λίπος, Καπνός. Διαιτητικὴ: προστασία, δηλητήρια ἢ ἡδονή;.....	17757
- Ὁ ὑπολογιστὴς ποῦ ἀκούει, γράφει, διαβάζει, μιλάει μόνον(!) ἐλληνικά.....	17843
- Τὸ σατυρικὸ δράμα καὶ ὁ Λονκιανὸς ὡς σατυρικὸς ποιητὴς.....	18011
- Γιατί οἱ Ἕλληνες;.....	18075
- Αὐτὸ μόνον ἦσαν οἱ Ἕλληνες;.....	18151
- Τὰ ἀρχαῖα κείμενα. Πῶς νὰ ξεκινήσουμε τὴν αὐτοπαιδεία μας.....	18205
ΚΑΦΟΥΡΟΣ, ΜΑΝΩΛΗΣ: Πρυτάνεις στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀσιατικῆς Θεοκρατίας (ἐπιστ.).....	18071
ΚΑΨΑΛΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Πῶς μερικοὶ ἐβραιο-ἐλληνοποιοῦν τὸν ἐλληνο-ἐβραϊσμό (ἐπιστ.).....	17722
ΚΙΡΚΙΔΕΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τὸ νέο «Μουσεῖο Ἱστορίας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων» (ἐπιστ.).....	17720

ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ, ΠΑΝΑΓ.: Η «Πλανηταρχία» και η ιστορία: Αίας και πολύπλαγκτοι Όδυσσείς.....	17326
- Ψνάσιοιο ίδρυμα: Στέγη του άστεγου διωκόμενου ελληνικού πολιτισμοῦ. Οί «διανοούμενοι» έχθροι του και τὸ δόγμα «Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς». Μία πολυσήμαντη συνέντευξη στὸν «Δ» τοῦ προέδρου κ. Στέλιου Παπαδημητρίου.....	17397
- Τιμὸ «κρυφτοῦλι» Ἀσιατοανατολιστῶν στὴν ἱστοσελίδα τοῦ «Ἀθῆνα 2004».....	17432
- Ἐπὶ τέλους: Ἡ ὁμογένεια «ξεφεύγει» τῆς ἐξουσίας.....	17440
- Πολεμικὴ Ψυχατρικὴ.....	17504
- Οἱ θεραπευόμενοι Ἀμερικανοὶ καὶ ἡ «θεραπεία» τῆς φιλοσοφίας.....	17556
- Ἀπὸ τὸ συναίσθημα στὸν λόγο.....	17644
- «Φοβερὴ συγκίνηση μπροστὰ στὸ φῶς». Ἡ δημιουργὸς τῆς Τελετῆς Ἀφῆς Μαρία Χόρς αὐτοψυχογραφεῖται.....	17823
- Ἀνηφορίζοντας στὸν Ταῦγετο. Ὁ καθαρὸς λογισμὸς τοῦ Δημ. Λιαντίνη (ἀντιγραφὴ).....	17874
- Πῶς ἡ Ρωμιοσύνη ὑποσάπτει τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ στὴν Εὐρώπη.....	17885
- Ρωμιοσύνη ἢ θάνατος.....	18068
ΚΟΥΒΑΡΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ὁ διαστρεβλωτὴς τῆς Ἱστορίας σκηνοθέτης Στόουν (ἐπιστ.).....	17552
- Ἀλίμονο = Helas τὸ ὄνομά σου... (ἐπιστ.).....	17882
- Εὐάγγελος Ζάππας: Αὐτὸς τὸν «ἀνέστησε». Ἱστορικὸ τῶν προσπαθειῶν ἀναβιώσεως τῶν νεωτέρων «Ὀλυμπιακῶν» Ἀγώνων.....	17737
- Ὁ ἀρχιμανδρίτης-ιεροκλήρυκας καὶ ἡ... ψυχανάλυση (ἐπιστ.).....	17881
ΚΟΥΝΑΔΗΣ, ΣΠΥΡΟΣ: Ὁ δῆθεν «ἰος νόμος τοῦ Νεύτωνα».....	18157
ΚΟΥΡΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Οἱ «Κακοῦργοι Σουλῳῶται» καὶ ἡ «Σκέπη καὶ χάρις τοῦ Βεζύρη Ἀλῆ Πασῶ». Ἀπειλητικὲς ἐπιστολὲς πρὸς Παργινοὺς τοῦ μητροπολίτη Ἰωαννίνων Ἱεροθέου.....	18137
ΚΟΥΣΟΥΝΕΛΟΣ, Γ.: Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ γραμματικοὶ γιὰ τὴν προέλευση τοῦ Ἀλφαβήτου (ἐπιστ.).....	17883
ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Ψυχολογία καὶ ἀνδρισιμὸς στοὺς ἥρωες τοῦ Ὁμήρου. Ἀγωνιστικὸ πνεῦμα μέχρι θανάτου.....	17461
ΚΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ε.: Ὁ Πιτθεὺς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γραφὴ.....	17466
ΚΟΥΦΟΥΔΑΚΗ, ΕΛΕΝΑ: Ἡ τελετὴ λήξεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων (ἐπιστ.).....	18073
ΚΡΕΤΣΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Σχέση μᾶζας - ταχύτητας: Ἦταν «Σωτὸς» ὁ Ἀἰνστάιν;.....	17859
ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Ὅταν ὁ Πάπας γίνεται Βιολόγος- Κοσμολόγος... Ἡ σύγκρουση Ἐπιστήμης καὶ Δογματισμοῦ.....	17679
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἡ ἀληθινὴ Ἑλληνοποίηση καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ ἀ-παιδεΐα.....	17533
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Στρεβλωμένες κοινωνίες.....	17546
- Τὰ ταξίδια τοῦ Δία στὴν «Αἰθιοπία»(:) Τὰ ἀνεξήγητα τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας.....	17577
- Ἀπόλεμη πλανηταρχία.....	17780
ΛΑΔΑ, ΤΑΣΙΑΡΧΟΥΛΑ: Τὸ μυστήριον τῆς Πελλάνας: Ὅργη φορέων καὶ κατοίκων (ἐπιστ.).....	17720
- Ὁ ἀρχαιολόγος-ἀνασκαφέας Θ. Σπυροπούλος μιλᾷ στὸν «Δ». Φοβερὸ σκάνδαλο γύρω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο Μενελάου.....	17329
- Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία ἐνδὸς ἱερῆς οἰκοτροφείου. Εἴκοσι χρόνια κάθειρξη, ἀλλὰ: οὔτε φυλακὴ οὔτε ἀποσχηματισμός.....	17347
- Χρυσός, ἄργυρος, χαλκὸς ἀπὸ τὴν Θράκη ὡς τὴν Κρήτη. Ἡ πληθώρα τῶν μεταλλείων στὴν ἀρχαιότητα. Μία ἐρευνα τοῦ Ἀρχαιολόγου Θ. Σπυροπούλου.....	17415
- Τιμᾶμε τὴν Ἀθῆνα μὲ δῶρο τοῦ Ἰσραὴλ.....	17495
- Ὁ παπα-Γ. Μεταλληγός, οἱ Ἑβραῖοι, ὁ «Δαυλός» καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.....	17502
- Σπάνιος ἀπολιθωμένος ψευτοσκορπιὸς σ' ἓνα θαυμάσιο σπήλαιο στὸ Λιθὶ Χίον.....	17544
- Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ «βιοσυντονισμοῦ» ἐπιστρέφει στὴν Ἑλλάδα. Συνέντευξη τῆς πρωτοπόρου ἱατροῦ Κ. Μουγιάκου.....	17571
- Φύτρωσαν θάμνοι πάνω στὸ Θησεῖο.....	17590
- Σκληρὸς ἀγῶνας δύο ἐτῶν ἐνδὸς πολίτη γιὰ Ἑλληνόγλωσσα εἰσιτήρια στὴν «Ἀθῆνα 2004». Μηνύθηκαν οἱ ὑπεύθυνοι τῶν Ἀγώνων τοῦ 1997.....	17673
- Ἰδιώτης ἐκθέτει 18 δᾶδες.....	17737
- Προσπαθοῦν νὰ ἀναστήσουν τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴ μουσικὴ. Ἡ δυσκολία στὴν ἀπόδοση σφζομένων ἀποσπασμάτων καὶ στὴ χρῆση ὀργάνων.....	17785
- Μία ὥραγια ἔχθηκε τοῦ Ψνασείου: Τὸ Ἑλληνόπουλο στὴν Ἀρχαιότητα.....	17897
- Ὅταν ὁ μοναχισμός... σφῆξ τὴν ἀνθρωπότητα! Παράνομος προσηλυτισμὸς μέσω Διαδικτύου... ..	17937
- Ναυάγησε κυριολεκτικὰ ἡ ἀπόπειρα κατασκευῆς ἐνδὸς Μινωικοῦ πλοίου.....	18031
- «Τὰ δὲ πάντα οἰακίζει κεραυνός». Ἕνας φυσικὸς ἐρευνᾷ τὴ σχέση κεραυνοῦ καὶ σεισμῶν.....	18095
- Μικροσκοπικοὶ γιατροί, οἰκοδόμοι καὶ στρατιῶτες... Ναυοτεχνολογία: Ἡ νέα ἔκρηξη τῆς Ἐπιστήμης.....	18121
- Τὸ Αἰγαῖο γύρῳ πέπλο χιλιάδων ἀρχαιοτήτων. Ἀνύπαρκτη ἡ ἐνάλια ἀρχαιολογία.....	18179
ΛΑΜΠΡΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ὅπου τὸ «Plebs» ἐξαλλάσσεται σὲ «Imperium» μὲ δόγμα του τὸ «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου».....	17310

- Η σημερινή ελληνική συνείδηση και τὰ ιδεολογικά υποπροϊόντα της.....	17390
- Οἱ ἐπουράνιοι καὶ ἐπίγειοι Πατέρες - Υἱοὶ καὶ ἡ ἀντίληψη γιὰ τὴν πολιτική.....	17470
- Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας παπὰ- Θεόφωρος Ζήσης (ἐπιστ.).....	17475
- Τὸ παραμῦθι τοῦ Παρλαμέντου. Τί εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι Δημοκρατία;.....	17477
- Οἱ ἄμισθοι πολιτικοὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας. Οὐδεὶς δημόσιος λειτουργὸς ἀμειβόταν.....	17477
- Ἡ σημερινή «ἠλεκτρονικὴ γλῶσσα» καὶ ὁ νέος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς.....	17550
- Δικάζεται ἡ ΕΡΤ Α.Ε. γιὰ λογοκρισίαν τοῦ «Δ». Μία χωρὶς ὑπογραφή καὶ πατρότητα μεσαιωνική ἀπόφαση «ἀγνώστων».....	17621
- Ἀθήνα 2004: «Ἡ μεγάλη ἔκρηξη τῆς Ἑλληνικῆς Παγκοσμιότητας».....	17638
- Τὰ «Ἑλληνίζοντα φαντάσματα» ἐνώπιον ἐνὸς πεθαμένου θεοῦ.....	17718
- «Ἀθήνα 2004»: Ἡ Ἀυδία λίθος γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Πολιτισμοῦ.....	17798
- Τὸ ἀπλὸ «πέρισμα Ἀθήνα 2004»: Μία κοσμοϊστορικὴ ἀνακάλυψη.....	17878
- Ὁ Ζεὺς ἀπελευθερώνει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὰ «χαρέμια» τοῦ αὐσιότη.....	17969
- Ὁ Ζεὺς διέλυσε τὸ δίδυμο Γιαχβὲ - Ἀλλὰχ στὶς θεοβάδιστες «ἀμμονιδεῖς» τοῦ Ὁμήρου.....	17974
- Πρωτόδικη «δικαίωση» Θεοδοσιανῆς λογοκρισίας τῆς ΕΡΤ εἰς βάρος τοῦ «Δ». Ἡ ἀπόφαση ἐφεισβλήθηκε.- Ἄν χρειασθῇ: Προσφυγὴ καὶ στὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον.....	18062
- Τὰ οἰκονομικά τοῦ «Δανλοῦ».....	18150
- Ἡ Ρωμοσύνη καὶ τὰ Σκόπια.....	18233
ΔΑΜΠΡΟΥ, ΙΩΝ - ΛΑΔΑ, ΤΑΣΙΑΡΧΟΥΛΑ: Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι ἐπίσημοι τίμησαν τὸν Δία στὴν Αἰολίδα. «Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐνώνει Μουσουλμάνους καὶ Χριστιανούς».....	17983
ΛΥΡΑΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Ἑσπεμένη ἐξάλειψη τῆς ὁμογενειακῆς παιδείας στὴς ΗΠΑ (ἐπιστ.).....	17554
ΛΥΣΣΑ, ΚΥΡΙΑΚΗ: Ἡ «ὠραία Ἑλένη»: Ἡ γυναῖκα-σύμβολο.....	17763
- Καλωσόρισμα στὴ Σαντορίνη μὲ... «Χερουβείμ» καὶ «Σεραφεῖμ».....	18176
Δρ Μ. Κ.: Ψηφίστηκε ὁμόφωνα «Ἡμέρα τῶν Ἑβραίων».....	17494
ΜΑΚΡΗΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ: Βηρώσος - Μανέθων.....	17441
- «Ὁ δὲ νεανίσκος ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν γυνὸς» (Μάρκος, ιδ' 50-52) (ἐπιστ.).....	17472
ΜΑΚΡΥΝΙΚΟΛΑΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Ὁρησκεία - σὲξ - Παῦλος - Χριστὸς - Θεὸς (ἐπιστ.).....	17394
ΜΑΜΑΝΕΑΣ, ΜΑΡΙΟΣ: Φυσιολογική. Μία ξεχασμένη ἐπιστήμη.....	17317
- 8 ἀπολιθωμένοι ἄνθρωποι 12 ἐκατομμυρίων ἐτῶν βρέθηκαν στὴ Χαλκιδικὴ Ἀποκλειστικὴ συνέντευξη τοῦ δρ Ἄρη Πουλιανού.....	17489
- Καλὴ Καρτάνου, ἡ Ἑλληνίδα σουλτάνα.....	18058
ΜΑΝΩΛΑΣ, ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Σῶζεται ἀπείραχτος ὁ τάφος τοῦ Γεμιστοῦ-Πλήθωνος στὸ Ρίμινι.....	17959
ΜΑΡΑΓΚΑΚΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἡ Σιών, ὁ Μεσσίας καὶ ἡ ταινία «Μάτριξ» (ἐπιστ.).....	17315
ΜΑΡΑΓΚΑΚΗΣ, ΙΑΣΩΝ: Τρομοκρατοὺν μὲ τὸν Διάβολο καὶ σῶζουν μὲ τὸν Θεό... (ἐπιστ.).....	17801
- Οἱ ἀρχαιοὶ Ἕλληνες ἄμισθοι ἱερεῖς καὶ οἱ χριστιανοὶ ἐπαγγελματίες.....	18145
ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ, Ε.Ε.: Προκατακλινομαία ἡ παρουσία τῶν Ἑλλήνων στὸν Εἰρηνικό. Ἐπισήμανση ἀτόπων ἐμνηνίων στὶς ἐρευνες τοῦ δρ Νόρς Γιόζεφσον.....	17336
ΜΑΡΟΥΔΗΣ, ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ: Πατριαρχεῖο: Νὰ ξαναγίνῃ Τουρκικὴ ἐπαρχία ἡ Ἑλλάδα! Μιὰ ἀπόπειρα τοῦ Πατριάρχη, ὅπως ἱστορεῖται ἀπὸ τοὺς Δ. Κόκκινω, Μ. Οἰκονόμου, Σπ. Τρικουπῆ.....	17451
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ὁ Κρόνος-Γιαχβέ: Ἡ ἐκδίχηση τῶν Τιτάνων.....	17441
- Βιοσυνθετικὸς: Μία πανάρχαια ἀλλὰ καὶ νεώτερη ἱατρικὴ θεραπευτικὴ μέθοδος.....	17497
- Ἑσσαιοὶ - Ζηλωτὲς: Ἡ σκοπίμως «ἐκτροχιασμένη» ἐπανάσταση. Ἡ «γιαχβοποίηση» τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὸν Παῦλο.....	17581
- Τὸ Ἀσιατικὸ ἐφεύρημα «Σατανᾶς» βαρὺ ὄπλο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἕνα ἀπίστευτο βιβλίο τοῦ κ. Χριστοδούλου.....	17709
- «Εὐαγγελικά» 1901: Παρ' ὀλίγον ἐμφύλιος στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν Βίβλον.....	17791
- Οἱ ὁμοίωτες καὶ οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ τῶν Σύγχρονων Ὀλυμπιάδων. Ἀκριβεῖς ἐκφράσεις δύο διαφορετικῶν ἀντιλήψεων γιὰ τὴ Ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο.....	17817
- Ὁ Γιαχβὲ καὶ τὸ κύπελλο.....	17884
- Ἡ Ψυχιατρικὴ τοῦ Γαλινοῦ. Λόγος καὶ «Γνώθι σαυτὸν» οἱ πηγὲς τῆς ψυχικῆς υἱείας.....	17921
- Διατροφή: Ἡ ἀνάγκη ποὺ ἐγίνε ἀπειλή.....	17997
- Ἀθλητισμὸς καὶ στανρουδάκια: τὰ περιεργὰ τῆς Ὀλυμπιάδας τῆς Ἀθήνας.....	18038
- Κωνσταντῖνος Ε' ὁ «Κοπρώνυμος». Πῶς διασῦρθηκε μίαν προσπάθεια ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως.....	18127
- «Ἐσφίξε τὸ μπράτσο τοῦ γίγαντα καὶ ὁ γίγαντας ἔπεσε ἀναίσθητος»! Ἄθλοι τοῦ Ἁγίου Νέστορα, τοῦ «προστάτη» τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν.....	18170
- Αὐτοκρατορία Εἰρήνῃ ἡ Ἀθηναία - Μία γιγνώδης νιοκτόνος-συζυγοκτόνος ἀλλὰ καὶ ἁγία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.....	18211
ΜΕΘΕΝΤΗΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: «Σκληρὸς» ἐβραϊοφοινικισμὸς ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ (ἐπιστ.).....	18152
ΜΗΤΣΙΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τζέρον Μπράουν: Ὁ Ἀμερικανὸς Ἑλληνιστὴς - Ἀντίβαρο τοῦ κ. Βίκτορ Νταίβις Χάσσον.....	17402

- Γκνρ Βιντάλ, ὁ Ἀμερικανὸς διαφωτιστὴς.....	17794
- Ἡ λογοκρισία τῆς ΕΡΤ Α.Ε. εἰς βάρος τοῦ «Δαυλοῦ» (ἐπιστ.).....	17800
- Φαινόμενα Καίσαροπατισμοῦ;.....	18156
- Πῶς «λειτουργοῦν» τὸ χθές καὶ τὸ σήμερα σὲ Ελλάδα - Ἰαπωνία. Μία πρωτότυπη προσέγγιση τῆς γλύπτριας κ. Κων. Ἀναστασιάδου.....	18199
ΜΙΧΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Ἡ «ΑΕΚ τῆς... ὀρθοδοξίας» καὶ τὸ γκῶλ τοῦ Φαναρίου.....	17438
- Ὁ ἄγνωστος Ἀγγλογαλλικὸς «πόλεμος» γιὰ τὴν ἀναβίωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.....	17609
- «Δυσάρεστες συνέπειες» γιὰ ἓναν καθηγητὴ Α.Ε.Ι. ἂν μιλῆση στὸν «Δαυλό»! Συνέντευξη τοῦ καθηγητῆ τοῦ Παντείου Πανεπιστημίου κ. Ἰωάννη Ἀντωνόπουλου.....	17705
- Δημ. Μπαϊρακτάρης: Ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ὥργάνωσε τὸ 1896 τὴν ἀσφάλεια τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.....	17751
- Συνέντευξη τοῦ Ἡλία Λογοθέτη στὸν «Δαυλό». «Ὁ ἄνθρωπος ὑποτάσσεται, ὅταν δὲν μιλά». «Στὸν ἀρχαῖο πολιτισμὸ ὑπάρχει μάχη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ Θεοῦ».....	18025
Δρ ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Οἱ ἱεροενοχολιζόμενοι Ἑβραῖοι, Ἰσλαμιστές, Χριστιανοί.....	17361
- Κάποιοι κληρικοὶ παιδόφιλοι καὶ φονιάδες: δὲν τιμωροῦνται, δὲν ἀποσχισματίζονται.....	17422
- Ὁ Ἀφορισμὸς καὶ ἡ ἐξόντωση τῶν Κολοκοτρωναίων τὸ 1805.....	17511
ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ: Ἑλληνικοὶ χοροὶ στὴν καρδιά τοῦ Τόκιο (ἐπιστ.).....	17474
ΜΠΡΩΝΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: Εἰς μνήμην τοῦ ἐπιστήμονα - ἐρευνητῆ Γκιόλβα (ἐπιστ.).....	17316
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τὸ ξεπούλημα τῶν ἀρχαίων βιβλίων ἀπὸ καλόγηρους κατὰ τὴν τουρκοκρατία.....	17511
- Οἱ «στυλοβάτες» τῆς Ρωμοσύνης - Οἱ ιδέες τοῦ Ναυπάκτου κ. Τερόθεου.....	17523
- Ὁ Ἑβραῖος δίπλα στὸν Ἀραβὰ, ὁ Σέρβος δίπλα στὸν Ἀλβανό. «Ἑλληνικότητα»: Ἡ «συνοχή» ποὺ ἐνώνει τὴν ἀνθρωπότητα.....	17649
- 4 ἑλληνικὰ χρόνια: Θεόδωρος Β΄ Λάσκαρις (1254-1258), ὁ μοναδικὸς ἐλληνίζων βασιλεὺς.....	17695
- Ἀφελληνισμὸς καὶ τέλος τῶν Ἀρχαίων Ὀλυμπιάδων. Ἡ ἄγνωστη ἱστορικὴ περιπέτειά τους.....	17725
- «Ἄττιχὴ ἔταιρεία»: Ἡ ἄγνωστη μυστικὴ ἔνωση Ἑλλήνων διαφωτιστῶν τὸν 19 αἰ.....	17959
- Ρατσισμὸς-φασισμὸς στὸν Χριστιανισμὸ ἄλλοτε καὶ σήμερα. Ρίζες: Παλαιὰ Διαθήκη καὶ Ἰωάννης Χρυσόστομος.....	18045
- Ἡ χρονολόγηση τοῦ κατακλυσμοῦ: Πλάτων καὶ σύγχρονη ἐπιστὴμη συμφωνοῦν: Ἐγινε γύρω στὸ 9.000 π.Χ.....	18178
ΝΑΛΜΠΑΝΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Ἐπιστήμονες ἀνακαλύπτουν «ὑπερμοντέρνα» μαθηματικὰ στὸ «στομάχιον» τοῦ Ἀρχιμήδη. Ἡ ἔρευνα στὴν Ἀμερικὴ τοῦ σωθέντος ἔργου ἀφήνει κατάπληκτους τοὺς ἐρευνητές.....	17430
- «Ὀλυμπιακὴ ἐκχειρία»: Ὁ ἐλληνικὸς δρόμος πρὸς τὴν παγκοσμιότητα.....	17531
- Οἱ Ὀλυμπιάδες καὶ οἱ ἀπόδημοι.....	17645
ΞΑΓΟΡΑΡΗΣ, ΑΝΤΩΝΗΣ: Ἡ ἄγνωστη τεχνολογία στὴν ἀρχαία Ελλάδα (ἐπιστ.).....	17723
ΠΑΒΕΟΥ, ΚΡΟΥΠΚΑ: Ἡ καρδιά τῆς Εὐρώπης πάλι στὴν Ελλάδα.....	17788
ΠΑΝ, ΠΑΥΛΟΣ: Ὁ Τρούμαν, ἡ βαλίτσα καὶ τὰ 2 ἑκατ. δολλάρια (ἐπιστ.).....	17395
ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Ἀντὶ πάσης θυσίας ἐξυγίανση τοῦ Ὀλυμπισμού (ἐπιστ.).....	17977
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΒΑΣΙΛΗΣ: Ἡ ἀναφορὰ τῶν Ἑβραίων «προπατόρων» μας στὶς κηδεῖες (ἐπιστ.).....	18072
ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: Ὁ Τοπάρχης.....	17328
- Αφορισμοί.....	17437
- Οἱ ἐπὶ αὐτόγαμες Ἀφρικανές.....	17496
- Ἀνιδιοτελεῖς ἑλληνοδιώκτες.....	17592
- Ὁ Γερμανὸς καὶ ἡ κότα.....	17708
- «Ἐκτὸς (θεοδοσιανοῦ) νόμου».....	17750
- «Τροία».....	17850
- Ἐκκλησιαστικὴ Ἱατρική.....	17920
- Παλαιολογικὲς παλιόπετρες.....	18019
- Τηλελαδαιμπόριο.....	18210
ΠΕΤΡΟΥΤΖΑΚΟΣ, ΑΝΤΩΝΗΣ: Ἡ ἐκποίηση τῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς παράδοσης (ἐπιστ.).....	17980
ΠΟΛΕΜΑΡΧΑΚΗΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Περί σημαίας, Ἑλλήνων καὶ μὴ Ἑλλήνων (ἐπιστ.).....	17316
ΠΟΛΙΤΗΣ, ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Πελασγία καὶ Ρωμοσύνη (ἐπιστ.).....	17472
ΡΕΤΟΥΛΑ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ἡ τρομοκρατία καὶ ἡ «Ἠλέκτρα» τοῦ Εὐριπίδη (ἐπιστ.).....	17640
- Ὑπὸ ἐλεγχον ἡ γνησιότητα τῆς Καινῆς Διαθήκης (ἐπιστ.).....	17803
- Ἡ ἄνοδος καὶ ἡ πτώση τῶν ἐλλαδεμπόρων (ἐπιστ.).....	18154
Σ.: Δικτατορία στὶς ΗΠΑ; Προβλεψὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου Φράνκς (μετάφραση).....	17325
- Κατάχρηση ἐξουσίας.....	17342
- Ὑπεράνω τοῦ νόμου στὶς ΗΠΑ οἱ ἱερωμένοι παιδραστές... ..	17369
- Ὁ «Φτεροπόδαρος» Χαρ. Γιαννόπουλος: Μιὰ ἄγνωστη διοργάνωση Μαραθωνίου τὸ 1886.....	17528
- Τὸ σύμφωνο Πάπα-Χίτλερ. Ὁ ρόλος τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν ἀνοδο τῶν Ναζί (μετάφραση)....	17601

- Ἡ στρατιωτικοποίηση ἐνὸς εὐγενικοῦ θεομοῦ.....	17649
- Μία πρωτότυπη περιγραφή τῆς ἄλωσης τῆς πόλης.....	17695
ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΔΑΖΑΡΟΣ: Παγκράτιον καὶ πυγμαχία (ἐπιστ.).....	17977
ΣΑΡΡΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Ἡ περιέργη σιωπὴ γιὰ τὰ εὐρήματα τῆς Πελλάνας (ἐπιστ.).....	17393
- Βανδαλισμοὶ καὶ χριστιανικὸς Ναὸς πάνω στὸ ἱερὸ τῶν Ἀμυκλῶν.....	17558
- Ὅταν τὸ Γ.Ε.Σ. διδάσκη ἱστορία... (ἐπιστ.).....	17881
ΣΑΡΩΦΟΝ: Τάδε λέγει κύριος.....	17404
- Ὁ Σαρωνικὸς τοῦ Σαρὸν.....	17476
- Τὸ ἐγκώμιον τῆς μανδήλας.....	17560
- Nous sommes tous bandites.....	17678
- Ἐκχειρία ἐν ὀνόματι Κυρίου!.....	17724
- «Σὲ ξένον ἀχυρῶνα...».....	17828
- Ἰδρύματα.....	17936
- Οἱ χλωμοὶ ἄγγελοι.....	18022
- Ὁ Αὐγερινὸς τῆς Παραδόσεως.....	18114
- Ἑλλὰς Ἑλλήνων νταβατζήδων.....	18218
ΣΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ, ΣΙΜΟΣ: Βίλλα τῆς Ριβιέρας κατὰ τὸ Ἑλληνιστικὸ πρότυπο (ἐπιστ.).....	17313
ΣΙΑΒΕΡ, ΣΤΕΦΕΝ: Ἡ Εὐρώπη, οἱ ΗΠΑ καὶ ἡ Ὀρθοκεία.....	18074
SMITH, GEORGIA - Ἀρκεῖ νὰ γυρίσης τὰ μάτια πρὸς τὴν Ἑλλάδα (ἐπιστ.).....	17314
ΣΠΑΝΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ: Σκέψεις ἐνὸς ἀναγνώστη (ἐπιστ.).....	17393
- Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνικὴ πολιτεία (ἐπιστ.).....	17552
ΣΤΑΘΑΚΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Ποιοί, πότε καὶ πῶς δημιουργοῦν τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψη (ἐπιστ.).....	17981
ΣΤΑΜΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ: Ὁ θρήνος τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.....	18135
ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ, Γ.: Οἱ γεννιήτορες τοῦ φασισμοῦ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων «φασιστῶν» (ἐπιστ.).....	18151
ΣΤΡΑΤΗΣ, ΚΩΝ.: Τί εἶναι ὁ Δίας; Μία διερευνήσις τῆς ἔννοιας «Θεὸς» στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα.....	18095
ΣΤΟΛΤΙΑΔΟΥ, ΜΑΙΡΗ: Γιατί ἔχουν «ἐλευθέρως» στὰ σχολεῖα οἱ κληρικοί; (ἐπιστ.).....	18154
ΤΑΜΒΑΚΗΣ, Γ.: Ἡ ἀνυπαρξία τοῦ θεοῦ καὶ ἡ ὑπαρξὴ φαντασμάτων στὸ Ἑλληνικὸ κράτος.....	17386
- Ὁ «πόλεμος» τῆς Θεοκρατίας ἐναντίον τῆς Ἐπιστήμης (ἐπιστ.).....	17881
ΤΑΧΜΑΤΖΙΔΗΣ, Δ.: Τὸ δόγμα «Ἐξ ἀνατολῶν τὸ φῶς» στὰ σχολεῖα (ἐπιστ.).....	18073
ΤΖΕΛΕΠΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Τὸ «ἔχων», τὸ «ἐκὺς» καὶ ἡ «ἐκχειρία» (ἐπιστ.).....	18155
ΤΖΟΥΝΑΚΟΣ, ΠΛΑΤΩΝ: Ὁ Διόνυσος τοῦ Θεάτρου.....	17927
ΤΣΙΤΣΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: «Κάθε ἑλληνικὸ νὰ μισῆται...».....	18081
ΦΑΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Οἱ Σλάβοι στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Βυζαντίου (ἐπιστ.).....	17640
ΦΙΩΤΟΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ, ΙΑΠΕΤΟΣ: Ἡ Λερναία Ὑδρα τῶν ἐκτροπῶν ἀπὸ τὴν ὀρθὴ Πολιτεία (ἐπιστ.).....	17554
ΦΛΕΚΚΑΣ, ΣΩΤΗΡΙΟΣ: «Εγώ, ὁ Γαλιλαῖος Γαλιλεῖ...».....	17679
ΦΩΤΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἡ ἐπίσημη χριστιανικὴ θέσις γιὰ τὸ «σκεῦος-γυναικα».....	17353
- Ἡ ἐντολὴ πρὸς αὐτοευνουχισμόν στὰ Εὐαγγέλια (ἐπιστ.).....	17553
- Ὁ διάλογος γιὰ τοὺς Σλάβους στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Βυζαντίου (ἐπιστ.).....	17802
- Νὰ λογοδοτοῦν καὶ οἱ «ἄγιοι» θαυματοποιοί (ἐπιστ.).....	18153
ΧΑΛΕΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: «Πολυχρόνιον Ποιῆσαι τὸν Σουλτάνον...».....	18140
ΧΑΛΚΙΑΣ, Θ.: Σκέψεις γιὰ πρωτοβουλίες ἀναγνωστῶν τοῦ «Δαυλοῦ» (ἐπιστ.).....	17641
ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ, Γ.: Ὁ Ἀρχαῖος ἐφευρέτης Θεόδωρος, ὁ Κὰρλ Σαγκὰν καὶ ἡ Ρωμιοσύνη (ἐπιστ.).....	17313
ΧΑΧΑΛΗΣ, ΑΛΕΞ.: «Αἰσχρὸν γὰρ τὸ σιγᾶν τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀδικουμένης» (Θουκυδίδης).....	17838
HITCHENS, CHR.: «Γερο-μουλᾶδες» καὶ «τρελλο-ραββῖνοι» ὑποδανλίζουν τὴν ἀνθρωποσφαγῆς.....	17992
- Ὁ Ἰσλαμισμὸς πηγὴ διχασμοῦ τοῦ Ἰσλάμ.....	18133
Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: Σταῦρος Σταυρόπουλος, Εὐάγγελος Σπανδάγος, Γαληνός.....	17386
- Antoine Basbous, Διογένης Λαέρτιος, Ἰωάννης Κ. Μπίμπης, Κωνσταντῖνος Ματακούδης.....	17466
- Charles Freeman, Γιάννης Ἀβραμίδης.....	17546
- Γιώργος Πετρόπουλος, Δήμητρα Λιάτσα, Στ. Λάμνης, Εὐάγγελος Ψαρᾶς.....	17634
- Kap Spiro.....	17714
- Μανούσος Καμπούρης, Γκὼρ Βιντάλ, Π. Κυριακόπουλος, Σ. Κυριακοπούλου, Χρήστος Ντικ- μπασάνης.....	17794
- Simon Goldhill.....	17874
- Edouard Wilson.....	17966
- Γιάννης Κούρος, Ἀλέξανδρος Χ. Μήτσιου.....	18058
- Ἀλέξανδρος Μήτσιου, Σταῦρος Μελισσινός.....	18114
- Γεώργιος Γρηγορομιχαλάκης, Γιάννης Γιαννέλλης-Θεοδοσιάδης.....	18230